

IUBIRE FULGERĂTOARE
PATT BUCHEISTER

CAPITOLUL 1

Bărbatul înalt, purtând cizme de cowboy și o haină din piele de căprioară, cu o pălărie mare, specifică vestului sălbatic, arăta de parcă apăruse dintr-un flim western. Înfașurarea sa era mult mai potrivită cu aceea a unui călăreț care mână vitele spre țarc, în Texas, decât cu peisajul din Somerset County din Marea Britanie, înfașurând călătorului pârloage și mlaștini. Umbla cu mâinile băgate adânc în buzunarele hainei, cu gulerul ridicat și cu pălăria trasă adânc pe ochi, pentru a-i ține strâns părul negru pe care vântul i-l răvășea. Ochii săi albaștri-fumurii priveau permanent spre cerul amenințător, așteptând ca norii să se reverse în orice moment asupra lui.

Petrecuse destul timp în țara de adopțiune a tatălui său pentru a ști că ploaia era un fenomen des întâlnit în Anglia în luna martie. Ca și în orice altă lună a anului. Cerul sumbru era în perfectă concordanță cu dispoziția sufletească a lui Michael. Și el se simțea posomorât, mohorât, gata oricând să izbucnească furtuna în sufletul lui. Era neliniștit, agitat, și simțea că în orice moment starea lui de enervare putea țâșni la suprafață, încerca să reziste pentru că nu dorea ca furia să se reverse asupra menajerei tatălui său. Alvilda nu era vinovată de faptul că tatăl său plecase chiar cu o zi înainte, într-o călătorie de studii.

Când King pleca în asemenea călătorii era în căutare de material pentru lucrările sale și atunci vizita grajduri, urmărea diverse peisaje și umplea caietul cu schițe pe care mai târziu le folosea în tablourile sale reprezentând cai.

Pentru că nu știa niciodată ce drumuri străbătea, King nu lăsa nici o adresă și nici un număr de telefon înaintea acestor plecări. Uneori lipsea doar câteva ore, alte ori zile și se întâmplase să dispară chiar și pentru câteva săptămâni.

Michael nu telefonase tatălui său din Montana și nici de pe aeroportul Heathrow. Nu dorise să-l înștiințeze pe King de sosirea sa. Se pare că oricum nu avea nici o importanță acest fapt. După cum spunea Alvilda, tatăl său plecase de la reședința sa imediat, în ziua următoare celei în care îi trimisese lui Michael faxul, prin care îi cerea să aducă urgent în Anglia, scutul său.

Michael se aplecă și frânse o rămurea din tufișurile de iarbă neagră și o frecă între degete. Tatăl său nu era genul care să fugă din fața unei confruntări deschise, dar de data aceasta Michael simțea că tatăl său fugise. Și acest gând îi stârnea îngrijorarea. King era un om oarecum excentric, cu un comportament imprevizibil, dar nu ceda niciodată când știa că avea dreptate.

Michael dădu la o parte ramurile unei sălcii cu mult mai multă forță decât era necesar, dar gestul său nu micșoră cu nimic tensiunea sa interioară. Era un om activ, atât cu mintea cât și cu trupul. Sentimentul de neputință pe care îl trăia în acele momente era un sentiment cu care nu era obișnuit și nu putea suporta gândul că ar putea exista un moment în viața sa care să-i scape de sub control.

Tocurile cizmelor sale de culoare maron se cufundau în pământul moale de sub peticele de iarbă și gândurile sale zburau spre Quarter K.

La fermă ninge, în momentul plecării sale și previziunile meteorologilor anunțau ninsori în continuare. Era un moment nepotrivit pentru a lipsi ferma de prezența sa. De fapt, niciodată nu considera că ferma putea fi lipsită de supravegherea lui. Primăvara, devreme, vremea e foarte schimbătoare și pot apărea o mulțime de probleme. Ar fi trebuit să fie acolo, nu în vesela Anglie așteptând întoarcerea lui King pentru a afla care erau motivele pentru care era

hotărât să vândă o parte din istoria familiei. Michael nu putea aștepta la nesfârșit. Avea de gând să mai stea o zi sau două, după care era hotărât să plece în cazul în care tatăl său nu apărea. Dacă tatăl său dorea scutul, putea veni în Montana să-l ia singur. Și trebuia să-i aducă și argumente serioase pentru a-l lua. Își înfundă și mai adânc mâinile în buzunarele hainei și privi spre cerul amenințător. Oare ce punea tatăl său la cale? Întrebarea aceasta nu îi dădea pace din momentul în care citise faxul tatălui său.

Când văzuse antetul, o reproducere realizată de el însuși a conacului său, Michael se așteptase la un nou îndemn privind căsătoria sa. Din momentul în care Turner îi făcuse cadou tatălui lor un fax, cu ocazia împlinirii celor șaptezeci de ani, King pornise un adevărat bombardament împotriva copiilor săi, trimițându-le depeșe zilnice în care preamărea virtuțile căsniciei și bucuria de a fi părinte.

Michael fusese încântat de o lungă listă de statistici medicale care susțineau că bărbații căsătoriti trăiau mai mult decât celibatarii. Fratele său, Ryder, care primise primul acel mesaj, le trimisese copii lui Michael și lui Turner, și o copie a răspunsului său pentru King. Cu litere mari de tipar, Ryder scrisese: PARE MULT, PEA LUNGĂ! Michael nu reușise să ia legătura cu frații și sora sa înaintea plecării în Anglia. Plecase în mare grabă și nu dorise să-i aștepte pentru a sta de vorbă cu ei. Știa că nici unul dintre ei nu avea de gând să permită folosirea scutului pentru deschiderea casetei.

Michael considerase întotdeauna ca exagerate măsurile de securitate ale casetei, dar în acel moment le găsea binevenite. Tatăl său nu putea deschide caseta și deci nu putea vinde piesele de șah dacă restul familiei nu era de acord.

Michael era hotărât să nu cedeze decât în cazul în care King îi aducea un motiv rezonabil pentru care dorea să vândă o veche moștenire de familie. Ieșind din pădurea aflată în spatele conacului auzi zgomotul produs de copitele unui cal.

Privi în jurul său și nu văzu nici urmă de cal sau călăreț, dar zgomotul era inconfundabil, mai ales pentru un om care-și petrecuse întreaga viață în preajma cailor. Cu pași mari urcă culmea dealului și ajunse într-un loc care îi oferea o perspectivă largă asupra ținutului. Deși tatăl său avea grajduri bine populate, în acel moment nu se afla nimeni la conac care ar fi putut porni la o plimbare călare. Băieții de la grajduri plimbau caii, dimineața, devreme ori în acel moment era trecut de amiază. Poate se întorsese King. Zgomotul se apropia. Michael se întoarse și putu admira o iapă de culoare castanie sărind peste un gard viu, înalt de mai puțin de un metru. Călărețul era aplecat pe gâtul calului și strângea cu o mână fermă frâul. Michael își ținu respirația. Auzise expresia „poezie în mișcare” dar în acel moment era prima dată când vedea materializată acea expresie.

Era o imagine care-ți tăia respirația.Cu cât se apropia calul,cu atât mai mult se convingea că persoana care îl călărea nu era nici tatăl său și nici nu era bărbat.

Remarcă pantalonii albi de călărie,pe coapsele subțiri și cizmele negre.Când calul ajunsese în dreptul altui gard viu peste care trecu în zbor,remarcă puloverul de culoare alb-gălbui,cu guler pe gât și haina de culoare maron.O șapcă de călărie neagră,în stil englezesc îi strângea părul.

Michael cunoștea fiecare cal din grajdurile tatălui său,de aceea era convins că iapa aceea de rasă Morgan nu aparținea acestuia.

De departe putea să vadă că nu era un cal tânăr,fapt ce explica grija cu care îl mâna călărețul peste obstacole nu foarte înalte.Călărețul nu făcea nici el parte din angajații lui King,altfel Michael și-ar fi amintit în mod sigur de ea.

Nu-și putea lua ochii de la ea și se întreba cine ar putea fi.Călărea ca și când ea și calul ar fi fost un singur trup și suflet.Îl uimea și trupul de sportivă pe care îl ghicea sub hainele groase pe care le purta.

Femeile care erau bune călărețe aveau coapse puternice și Michael se trezi gândindu-se cum s-ar fi simțit dacă acele coapse s-ar fi strâns în jurul trupului său.Își afundă mâinile în buzunar cu putere și încercă să-și liniștească tensiunea ce creștea în el.Nu i se întâmpla des să trăiască asemenea sentimente numai la vederea unei femei călare pe un cal superb.

Și,totuși,nu-și lua privirile de la cal și călăreț.Femeia călărea cu un aer de ușoară nepăsare,dar experiența i se citea în fiecare mișcare.Michael mai văzuse acea detașare,când călărețul alerga contra cronometru sau într-o cursă împotriva altor călăreți.Sau poate încerca să se ia la întrecere cu un demon interior.

Curiozitatea lui creștea cu fiecare clipă.Văzând că femeia se îndrepta spre un șir de tufișuri mai înalte decât cele sărite până în acel moment,Michael porni spre ea.Calul se afla mult prea departe pentru ca săritura să reușească.

Era la mai puțin de zece metri de ea când femeia se prăbuși din șa.Calul își încordase picioarele din față și mai degrabă se oprise decât dorise să sară.Femeia nu scosese un sunet când se văzuse căzând la pământ.Și nici nu se mișcă.

Iapa adu-mecă umărul femeii căzute în timp ce Michael pornise în fugă către ele.Când calul ridică capul își încetini pașii căci o văzu protestând,dând din cap înainte și înapoi.

-Hai,fii fată bună! Vreau doar să văd dacă ești sănătoasă,murmură el.

Frâul tremura în timp ce iapa scutura din cap.Se dădu câțiva pași înapoi și astfel Michael se putu apropia de femeia căzută la pământ.Îngenunche și-i privi chipul.Șapca îi zburase de pe cap și șuvițele de păr auriu se revărsau pe iarba de sub capul ei.Genele lungi,castanii,în umbreau pielea albă,fină ca porțelanul și

gura îi era ușor întredeschisă. Buza de jos era plină, senzuală, o tentație pe care un bărbat ar fi dorit să o savureze. Michael încercă să se dezmeticească și-și luă cu greu privirile de la buzele femeii. Îi descheie haina groasă de călărie, îi cercetă pieptul, cu dorința de a afla dacă nu avea coaste rupte, privind-i chipul pentru a înregistra cel mai mic semn care ar fi putut să-i indice o fractură. Când văzu chipul femeii rămânând senin, își continuă cercetarea atingându-i ușor talia, coapsele și apoi fiecare picior, conturul umerilor, al brațelor și al încheieturilor mâinilor. Simțea o arsură cumplită în stomac și degetele lui aspre frigeau de pe urma atingerii trupului ei. Examenul medical pe care îl făcea se transforma în ceva cu totul diferit, într-o dorință personală. Nu îi cunoștea numele, dar se simțea de parcă l-ar fi lovit trăsnetul, mistuit de o dorință arzătoare.

Mâinile lui reveniră asupra trupului femeii, poposind mai jos de sâni și singura lui dorință era să-și plimbe mâinile pe acest trup. Când îi auzi vocea, tresări și își luă mâinile de pe trupul ei. Se ridică și continuă să o privească. Ochii ei rămăseseră încă deschiși, dar ea înjură cu o ușurință extraordinară, într-o engleză aspră. Tirada ei se îndrepta împotriva ei însăși și a calităților ei de călăreț.

De-a lungul anilor Michael auzise numeroase reacții din partea călăreților trântiți la pământ de caii lor. El însuși avea câteva înjurături preferate pe care le rostea în timp ce se scutura de praf, după care se urca din nou în șa. Dar înjurăturile ei erau cu totul diferite. Când ea se opri pentru a lua o gură de aer, Michael spuse:

-În locurile de unde vin eu, pentru un asemenea limbaj ți s-ar spăla gura cu săpun. Pleoapele i se ridicară instantaneu și ochii ei verzi îi întâlniră pe ai săi.

-Cine dracului mai ești și tu?

-Voiam să-ți pun aceeași întrebare. Ai încălcat o proprietate, zâmbi el.

-Da, da! Trebuie să fii cowboy-ul din Montana, zise privind-i hainele, după care privirile ei se întoarseră din nou pentru a se întâlni cu ale lui.

-De unde știi că vin din Montana?

-King a vorbit despre fiecare din copiii săi, povestind totul, în cele mai mici amănunte. Ținuta ta te trădează, de altfel. Trebuie să fii cel care are o fermă în Montana, asta în cazul în care nu sunt moartă și nu am ajuns în raiul cowboy-lor.

-Sunt departe de a fi un înger aici sau în Montana, spuse el râzând.

-Deci, atunci rămânem la prima mea presupunere.

-Am și un nume.

-Și eu am. Ce coincidență!? Michael se lupta să nu se lase învăluit de o ceață ciudată în timp ce vorbea cu ea.

-Numele meu este Michael Kinght. Având în vedere că îl cunoști pe tatăl meu, presupun că știi că te aflii pe pământurile lui.

-Sigur că știu,spuse ea bătând pământul ușor cu mâna.Nougat se simte bine?

-Cine este Nougat?

-Calul meu.Zgomotul produs de copita ce bătea pământul o făcu să întoarcă capul.Chipul ei se luminează când văzu calul la câțiva pași depărtare,aparent nevătămat.

-Ar trebui să fii încântată de faptul că ea are mai multă minte decât tine.Ai fi putut să-ți rupi gâtul și să-l frângi și pe al ei dacă încercai să sari peste acel gard viu.Iapa ta nu este tânără.Femeia smulse un fir de iarbă și-i spuse arătându-i-l lui Michael:

-Ăsta are mai multă minte decât mine în momentul de față.

-De ce nu încerci să te ridici? întrebă el fără să o contrazică.Nu cred că ai suferit o lovitură serioasă,dar nu vom putea afla până nu te ridici în picioare.

-Dacă nu te deranjează aș dori să mai rămân un minut.Mă simt ca în sânul mamei noastre natura.

-Din moment ce ești o călăreață experimentată,nu cred că este prima dată când cazii de pe cal.Cred că ești familiarizată cu întregul procedeu.Femeia își mișcă picioarele și respiră adânc,apoi își mișcă încheieturile mâinilor și brațelor.Cum totul păru să fie nevătămat,se ridică fără să ia în seamă mâna pe care i-o întinsese Michael în ajutor.El simți cum sângele începe să-i circule mai iute prin vene,când o văzu cum își scutură fundul pantalonilor cu amândouă mâinile.

Știa că-și scutură ultimele fire de iarbă și praful,dar gestul ei simplu îi provoca o dorință nefiresc de intensă.Fiind și el un călăreț experimentat aprecie grija ei față de cal,imediat ce se văzu pe sine nevătămat.Ca bărbat,tresări când văzu mâinile ei alunecând pe picioarele iepei.Oare cum erau mâinile ei? Oare cum era să simți acele mâini plimbându-se pe trup?

Observă că își proteja piciorul stâng deși nu voia să lase să se observe acest lucru.După ce se convinge că iapa nu suferise de pe urma accidentului își strânse părul în vârful capului și încercă să-și pună șapca pe cap.

-Las-o! spuse Michael ținându-i mâna.

-Nu înțeleg ce dorești!Ochii ei îi aruncau priviri reci și glasul îi era aspru.

-Este un mare păcat să-ți acoperi părul.

-Cât de departe de copac a sărit așchia domnule Knight,spuse ea acru,apoi își puse șapca pe cap neluând în seamă rugămintea lui.O privi câteva minute, pierdut în admirație.Apoi zâmbi răutăcios,după ce își reveni din uimire.

-Ce vrei să spui?

-În timpul petrecut cu tatăl dumitale am avut ocazia să constat că este un adevărat gentleman.Dumneata nu ești.

-Eu nu am absolvit nici una dintre școlile voastre elegante, așa că s-ar putea ca manierele mele să fie cam necioplite, comparativ cu ceea ce voi numiți în Anglia maniere de gentleman. Știu să folosesc furculița și am deschis o ușă sau două pentru câte o doamnă, nu sunt chiar un neisprăvit.

Strânse din buze gândindu-se la vobele pe care i le spusese, și acest mic joc al ei îl puse din nou pe jar. Michael se întreba cum ar reacționa dacă i-ar fi acoperit gura insolentă cu buzele lui. Probabil l-ar fi palmuit. Totuși nu se îndoia că merita să încerce, chiar dacă se expunea unei lovituri. Fără să-i lase timp să spună o vorbă Michael continuă:

-Am fost un gentleman aproape perfect. Aș fi putut să-ți fac un control mult mai amănunțit cât timp te-ai aflat la pământ, în stare de inconștiență. A fost o tentație la care am renunțat cu... greu, crede-mă.

-Oscar Wilde spunea că el poate rezista la orice în afară de tentație. Cred că trebuie să-ți mulțumesc pentru că nu m-ai pipăit.

-Mai bine îmi spui cine ești. Îl privi direct în ochi și luându-i frâul din mână, spuse:

-Numele meu este Cassidy Harrold. Robert Harrold, proprietarul de la Chartridge Mâner, a fost tatăl meu. Chartridge Maner era proprietatea vecină cu cea a tatălui său. De-a lungul anilor Michael îl văzuse de câteva ori pe cel mai bun prieten și vecin al tatălui său. Robert Harrold împărtășea aceeași dragoste pentru cai și pasiune pentru jocul de șah și avea același umor negru ca al tatălui său. Ultima oară îl văzuse pe Robert Harold la aniversarea tatălui său. Deși Robert vorbea deseori despre fiica sa pe care o considera un călăreț desăvârșit, apreciere greu de obținut din partea unui crescător de cai și a unui tată în același timp. Michael nu se gândise niciodată cu interes la fiica lui Robert. În acel moment însă, nu-și putea lua ochii de la ea și nici gândul.

-A fost? întrebă el cu glas șoptit, o umbră acoperindu-i privirile.

-Tatăl meu a avut un atac de cord care i-a fost fatal.

-Îmi pare rău, spuse el, și, amintindu-și de pierderea mamei sale, adăugă:

-Nu este ușor să treci peste pierderea unei persoane dragi.

-Mulțumesc. O notă de surpriză se putea face simțită în vocea ei.

-Pentru ce?

-Pentru că ai spus toate banalitățile pe care le spun oamenii în asemenea situații cum ar fi „*timpul vindecă toate rănilor*” sau „*cel puțin nu a suferit*”. Știu că în general cei care le spun chiar vor binele celui aflat în suferință, dar nici unul din aceste cuvinte nu mă făcea să mă simt mai bine.

-Fiecare trebuie să-și găsească propria cale de vindecare a unei asemenea

suferințe. Tata m-a sunat târziu, noaptea, pentru a mă anunța că mama se prăpădise în timpul somnului. Am încălecat și am călărit ore în șir. În zori m-am oprit pe marginea unei râpe și am început să urlu cuvinte obscene la adresa soarelui care răsărea. Mi se părea nedrept ca soarele să răsară într-o lume în care mama mea nu mai exista. Unii cred că este nefiresc să strigi la cer și să-ți reverși necazul asupra lui, dar mie mi-a fost de folos. Știa că trebuia să se aștepte ca ea să rostească un cuvânt neașteptat și așa s-a și întâmplat.

-La naiba!

-Acum ce s-a mai întâmplat?

-Trebuie să-mi retrag cuvintele referitoare la faptul că nu ești un gentleman. Am vrut de la început să nu te simpatizez.

-Ce legătură are una cu cealaltă?

-După înmormântarea tatălui meu, King m-a invitat la reședința lui unde a început să toarne șampanie în mine și să toasteze pentru tata și pentru ceea ce el numea misteriosul său noroc la jocul de șah, despre urâtul obicei de a fuma țigări oribile ca și despre vechitura pe care tata o numea pălărie și la care nu renunța niciodată. Ultimul lucru la care m-aș fi putut gândi vreodată s-a întâmplat atunci: am răs în ziua înmormântării tatălui meu.

-Ai băut șampanie cu King? Întrebă Michael după un moment de tăcere.

-Nu a fost o orgie, dacă asta vrei să afli, domnule Kinght. Ți-am spus că tatăl dumitale e un gentleman.

-Crezi că un bărbat care-ți oferă băutură până te îmbeți este un gentleman?

-Așa a știut el să mă consoleze. Doar mi-ai povestit cum ai reacționat la moartea mamei!

-Da, poate! recunosc el, simțindu-se ușor încurcat de vocea ei blândă.

-Metoda dumitale poate fi diferită de cea a lui King dar intenția este aceeași.

Dar el nu voia să discute despre motivele tatălui său. Ultimul lucru despre care voia să vorbească era reacția tatălui său față de moartea unui prieten apropiat.

Poate acesta era și motivul pentru care tatăl său se purta atât de ciudat.

Curiozitatea nu-i dădea pace, așa încât o întrebă pe Cassidy:

-De ce ai dorit să nu mă simpatizezi de la început?

-Am un sentiment ciudat față de orice cowboy de când am văzut primul film cu John Wayne. Ar fi fost foarte ușor să mă las atrasă de tine. Ești un bărbat atrăgător și cred că blugii vin pe tine mai bine ca pe oricare bărbat pe care l-am cunoscut. Pentru prima oară de când se știa, Michael Knight roși.

-Credeam că englezoaicele sunt femeii mai reținute, o muștră el.

-Se pare că amândoi tragem concluzii greșite, zâmbi Cassidy.

Michael luă frâul din mâna ei.

-Calul tău are nevoie de puțină liniște.De fapt și el avea nevoie să se liniștească. Porni spre casa tatălui său cu ciudata speranță că ea nu-l va urma.O mică distanță între ei era bine-venită.Se simțea tentat s-o ia în brațe și s-o tragă în jos la pământ.Dar nu pentru a o consola.

Dar dorința lui nu se împlini.Cassidy îl urma,rămânând câțiva pași în urma lui,încercând să-și ascundă mersul șchiopătat.Totuși el remarcase suferința ei.În altă situație i-ar fi admirat mândria,dar în acel moment era furios că o vedea suferind.Se opri brusc și,fără a-și mai da osteneala s-o întrebe dacă vrea sau nu să călărească,o prinse de talie și o urcă în șa.Știa ce înseamnă o femeie încăpățanată,așa că se gândise să acționeze după cum credea el mai bine.

-Din moment ce ești atât de înfumurată și nu vrei să recunoști că te doare glezna, probabil că nu ai nici destulă minte să observi că se apropie ploaia.Privește! Norii aceia se apropie cu rapiditate și se vor scutura chiar deasupra capetelor noastre.

-Dar ne îndreptăm în direcție greșită.Chartridge Manor se află în direcție opusă, protestă Cassidy.

-Grajdurile tatălui meu sunt mult mai aproape.S-ar putea ca persoana ta să nu te intereseze,dar iapa nu are nici o vină,așa încât nu văd de ce trebuie să o ude ploaia.O picătură mare de ploaie căzu pe mâna lui Cassidy,urmată de o alta pe obraz.

-Cred că ai dreptate.

-Era și cazul să o spui.Vântul crescuse în intensitate și ploaia începu să cadă din ce în ce mai repede.Cassidy clipea des,scuturând stropii adunați pe pleoape.

-Dă-mi frâul!Michael privi peste umăr și tocmai voia să-i spună să se liniștească, când observă gestul ei care îl invita să încalece.

Acceptă invitația în tăcere și-i dădu frâul după care sări în spatele șeii.Iapa sări ușor în lături în semn de protest față de greutatea suplimentară,dar Cassidy o mângâie pe gât și îi vorbi liniștitor.Imediat ce calul se calmă,îi dădu ușor pinteni. Michael își înfășură mâinile în jurul taliei ei și simți fiorul care îi străbătea trupul.Ar fi vrut să știe că fiorul acela se datora apropierii de trupul lui, dar,probabil,se datora frigului.Pălăria lui cu boruri largi și haina din piele de căprioară îl protejau de frig și ploaie,în schimb ținuta ei nu era potrivită cu vremea aspră.Își descheie nasturii hainei și o înfășură și pe ea,transformându-și trupul într-un scut împotriva frigului.Gestul lui nu era numai expresia dorinței de a o proteja contra frigului.Era imposibil să-și alunge din minte un gând.Se întreba ce sentimente ar fi trăit dacă trupul ei suplu s-ar fi aflat strâns lipit de

pieptul lui. Dorea ca ea să nu mai tremure, pentru că tremuratul ei îi transmitea niște curenți ce aveau un efect greu de controlat. Nu lipsea mult și se temea că și-ar fi putut pierde orice control. Ploaia cădea continuu. Când ajunseră la grajduri constată că ușile erau larg deschise. Cei doi băieți de la grajduri lăsară probabil ușile descuiate și vântul le deschisese. Intrară direct în grajd și Michael sări imediat jos de pe cal. Mai înainte ca ea să poată face cel mai mic semn că ar vrea să descalece, o luă în brațe și o așeză pe o grămadă de paie.

-Stai aici! spuse el scurt.

-Eu nu sunt câine, domnule Knight. Trebuie să mă întorc la Chartridge. Fratele meu vitreg cred că se întreabă unde mă aflu.

-Îi poți telefona.

-Pot să am singură grijă de calul meu, încercă ea din nou să-și exprime dorința de independență, când îl văzu pe Michael scoțând șaua de pe Nougat.

-Sunt convins că poți. Dar în acest moment este mai bine să n-o faci. Trebuie să-ți protejezi glezna. Michael începu să perie calul și să îl șteargă de apă și o auzi pe Cassidy bombănind în spatele lui. Nici nu știa când era mai atrăgătoare: când era furioasă sau când zâmbea. Cassidy urmărea mișcările calme ale mâinilor lui Michael perind crupa lui Nougat și-și spunea că furia ei era nefirească. El nu avea de unde să știe că ea trăia sentimente de gelozie când vedea pe altcineva punând mâna pe calul ei. Și nici nu avea de unde să știe că fratele ei era hotărât să vândă calul și toate celelalte lucruri din casă pe care le îndrăgea de când se știa pe lume. Niciodată nu avea să înțeleagă de ce tatăl ei îi lăsase totul lui Derek, exceptând clădirile conacului. Cunoștea părerea tatălui său și știa că acesta era convins că un bărbat poate avea grijă de o proprietate mai bine decât o femeie. Dar Robert se înșelase când lăsase întreaga avere ca moștenire fiului său vitreg, Derek. Acesta iubea doar banii și femeile, mașinile sofisticate și jocurile de noroc. Singurii cai pe care îi iubea Derek erau caii putere ai mașinilor de curse.

Era de neînțeles cum tatăl ei nu văzuse în spatele comportamentului îndatoritor și amabil al lui Derek, egoismul și răutatea lui. Fratele ei nu avea dreptul să vândă casa, în schimb putea vinde mobila, pământul și toți caii. Chiar în acea dimineață Derek refuzase oferta pe care i-o făcuse Cassidy de a-și cumpăra propriul ei cal. Furioasă, se îndreptase spre grajduri pentru ceea ce ar fi putut fi o ultimă plimbare cu Nougat. Sentimentele nu aveau nici o valoare pentru Derek. Banii erau singurul zeu la care se închina. Nougat pufăia și necheza plină de mulțumire pentru grija care i se arăta. Când termină, Michael o duse într-o boxă liberă.

-Nu trebuia să-ti dai atâta osteneală domnule Knight. Nu voi rămâne mult aici.

Michael îi aruncă o privire care ar fi putut face să clocotească și gheața, după

care închise ușa boxei.

-Nu pleci nicăieri până nu văd ce se întâmplă cu glezna ta.

-Nu trebuie să-ți faci probleme.Mi-am scrântit piciorul când am căzut de pe cal.

-Sper că nu te superi dacă mă uit și eu.Deși privirea ei spunea clar că o deranja dorința lui,Michael nu o luă în seamă.Îi așeză piciorul pe coapsa lui și-i scoase cu grijă cizma.Degetele lui se mișcau cu blândețe în jurul gleznei și ochii lui o priveau atent pentru a urmări orice grimasă de durere.Când văzu că nu reacționează îi așeză piciorul jos și spuse:

-Încearcă să mergi.Când făcu primul pas rămase fără respirație.Michael o privi speriat și voi să o sprijine,dar ea îl îndepărtă.

-Nu mă doare glezna.Cărămizile sunt reci.Făcu câțiva pași încercând să-și ascundă durerea și strânse din buze când durerea și răceala podelei deveniră greu de suportat.Piciorul nu era fracturat,ci doar scrântit.

-După cum vezi,piciorul meu este perfect sănătos,dar s-ar putea să apară degeraturi dacă mă mai plimb pe cărămida rece.Zâmbindu-i,o luă de mână și o trase spre el.Rămaseră unul lângă celălalt și coapsele li se atingeau.

-Perfect.Poftim cizma.Cassidy luă cizma,dar nu o trase pe picior.Degetele lui experte îi controlaseră glezna în cele mai mici amănunte și știa sigur că era luxată.Când o văzu ezitând,Michael spuse:

-Este exact cum am bănuț eu.

-Totuși pot călări fără cizmă.

-Poți,dar nu vei pleca de aici.

-De ce crezi că ai dreptul să-mi spui ce am și ce nu am voie să fac?

-Pentru că eu sunt mai voinic ca tine și devin furios când cineva mă contrazice.

Dacă n-ai fi atât de încăpățânată,ți-aș putea aminti că ai leșinat,ceea ce înseamnă că ai primit o lovitură puternică și la cap.Dacă te-aș lăsa să pleci așa cum ești, tatăl meu m-ar jupui de viu.Ești udă și tremuri de frig,iar glezna îți face mari probleme.Vom pune o pungă cu gheață pe gleznă și te voi obliga să stai în fața unui foc zdravăn.Ți se pare neplăcut? Strânse din buze și scoase un mormăit ușor.

-Aș vrea să nu mai faci așa.

-Ce să fac? întrebă ea nedumerită.

-N-are importanță.Era fricoasă ca un mânz așa că nu voia s-o sperie și mai tare,spunându-i ce sentimente și nevoi trezea în trupul lui.

-Pentru că ai dovedit că poți să mergi singură,dorești să sari într-un picior până acasă,sau îmi dai voie să te duc în brațe? Știu ce vei alege.Cassidy își puse mâinile la piept și-i aruncă o privire care ar fi înghețat pe oricine altcineva în

afară de el.

-Cred că-mi voi schimba părerea în ceea ce te privește,domnule Knight.

Își împinse pălăria pe spate și spuse:

-Perfect.Accept provocarea!

-M-am săturat de bărbați care știu totdeauna ce este mai bine și mai bun pentru o femeie.De ce nu vrei să încerci o atitudine originală? Cum ar fi să mă întrebi ce mi-ar plăcea să fac!

Își scoase pălăria de pe cap cu un gest larg,reverențios,se înclină și spuse:

-Domnișoară Harrold,vreți,vă rog,să mă însoțiți până la casa tatălui meu ca să bem împreună un ceai și să vă scoateți hainele?

-De fapt,nu am fost chiar atât de pretențioasă,dar este și acesta un început.

CAPITOLUL 2

Ceaiul nu era nicidecum băutura preferată a lui Michael dar,când Cassidy se oferă să-i umple din nou ceașca,i-o oferă cu plăcere.După ce își schimbaseră hainele cu altele uscate se întâlniseră din nou,în ceea ce se numea salonul pentru dimineață și totul sub directa supraveghere și îndrumare a Alvildei.

Michael nu suporta în general să fie comandat sau îndrumat de cineva,dar în ceea ce o privea pe Alvilda avea înțelepciunea să nu se opună dorințelor ei.

Aceasta avea o serie de noțiuni foarte clare în ceea ce privește comportarea civilizată și una dintre ele se referea la ospitalitatea față de un străin care ți-a pășit pragul,fie el și numai pe jumătate îmbrăcat.Interesul lui Michael pentru băutura națională engleză era în strânsă legătură cu femeia care ținea în mână ceainicul Meissenware.

Faptul că femeia purta una dintre rochiile de casă ale surorii sale nu îl deranja.

Astfel avusese ocazia să remarce cât de micuță era sora sa în comparație cu femeia aflată în acel moment în fata lui.Farfurioara zăngăni ușor când Cassidy se aplecă înainte pentru a pune ceainicul pe tavă.Rochia se desfăcu și privirea lui Michael căzu asupra unui sân ușor dezgolit.Simți mâna ei rece apropiindu-se de a lui când îi dădu ceașca și privirile lor se întâlniră.

-A fost ideea ta,îi reaminti ea și își adună rochia cât mai strâns în jurul ei.

Se lăsă pe spate în fotoliu și spuse zâmbind:

-Și a fost una a naibii de inspirată,având în vedere locul în care stau.

-Tatăl tău nu te-a învățat că nu este frumos să te zgâiești?

-Nu-mi amintesc.

-Când i-ai cerut Alvildei să-mi împrumute una din rochiile surorii tale,erai conștient de faptul că eu sunt mai voinică ca ea?

-Trebuia să-ți ofer ceva de îmbrăcat și în nici un caz unul din halatele mele, pentru că Alvilda ar fi fost scandalizată de această idee.

Cassidy își privi picioarele generos dezgolite și întrebă:

-Și crezi că ceea ce se vede acum nu este o imagine scandaloasă?

-Cred că nu este potrivit acest cuvânt. „*Ademenitor, senzual, excitant*” se gândi el. Dar rămase tăcut.

-N-am avut altă soluție. Ai văzut chipul grăitor al Alvildei când te-am adus în brațe în casă. Consideră că o asemenea atitudine este nefirească față de o doamnă care-ți este oaspete. Nu puteam să forțez norocul oferindu-ți un articol de îmbrăcăminte din garderoba mea.

-Ce drăguț din partea ta! remarcă ea sec.

-Am încercat să fiu politicoș. Michael privi în jurul său prin cameră încercând să-și ia gândurile de la imaginea oferită de femeia din fața lui. Precum cea mai mare parte a casei, acel salon era o încăpere cu lambriuri în stilul secolului șaptesprezece, cu înflorituri extravagante și mobilat cu obiecte vechi.

-De câte ori mă aflu în această încăpere îmi amintesc de vorbele surorii mele, Silver, când a auzit-o pe bunica numind această încăpere „*salonul pentru dimineață*”. În timp ce-și turna ceai, Cassidy întrebă:

-Și ce-a spus, Silver?

-A întrebat cine murise.

-Uitasem că „*Reședința cavalerului*” a aparținut familiei mamei tale. King mi-a făcut o asemenea impresie, încât mi se pare că ar fi fost de când lumea aici.

-Chiar și faptul că a fost dintotdeauna numită „*Reședința cavalerului*” are o legătură. Familia mamei mele l-a plăcut pe regele Arthur, pe Camelot, în sfârșit, pe toți cavalerii. Legendele despre regele Arthur sunt unul din numeroasele lucruri pe care l-au avut în comun părinții mei. Unul din strămoșii mei chiar credea că era descendentul unuia din Cavalerii Mesei Rotunde.

-Care din ei?

-Lucas. Din spusele tatălui meu, stră-străbu-nicul lui și-a dedicat viața studierii arborelui nostru genealogic. Când a murit, nu reușise să dea de urma strămoșilor lui decât până în secolul al șaptesprezecelea.

-Și nu i-a continuat nimeni munca? El clătină din cap.

Generațiile următoare au fost mai interesate de viitor decât de trecut.

De aceea nici unul din voi nu are nume arthuriene? De vreme ce pe părinții voștri îi pasionau legendele, mă așteptam să vă numiți: Galan, Rawaine sau Galahad.

-Nu ești departe de adevăr, îi zâmbi el.

Toți patru folosim de regulă cel de-al doilea nume. Ochii ei scânteiară de uimire.

-Numele cărui cavaler îl porți?

-Singurele persoane care cunosc acest nume sunt King, frații și sora mea și persoana care mi-a dactilografiat permisul de conducere când l-am reînnoit. De fapt noi discutăm despre „*Reședința cavalerului*” și despre tatăl meu.

-Voi afla cel de-al doilea nume al tău. Când și cum încă nu știu bine, dar îl voi afla. Ar fi o armă foarte utilă pentru momentele când devii arogant și îndrăzneț.

Michael se prefăcu a nu auzi vorbele ei.

-După moartea bunicilor mei mama a dorit să se întoarcă în aceste locuri. În acea vreme majoritatea lucrărilor tatălui meu era comandate de „*Reședința cavalerului*”. Până atunci, tata condusesse lanțul de magazine pe care le deținea în Kentucky, moștenire rămasă de la tatăl său.

-Îmi amintesc, interveni Cassidy, de ceea ce spunea tata referitor la King și la dorința lui de a renunța la acea afacere.

-Da. El se simțea mult mai bine pictând, decât purtând dispute interminabile cu consiliul de administrație al firmei. A fost fericit când s-a mutat în Anglia și a angajat un înlocuitor la conducerea companiei.

-Tu nu ai vrut să te muți cu ei?

-Eu și Turner eram la colegiu. Ryder și Silver au trăit și ei câțiva ani aici, mai înainte de a se întoarce în Statele Unite pentru a urma colegiul. Trecură câteva minute apoi Michael continuă:

-Tatăl tău și King au fost prieteni în toți acești ani. De ce nu ne-am întâlnit niciodată?

-Poate soarta e de vină! spuse Cassidy adunându-și picioarele sub ea și încercând să le acopere cât mai mult goliciunea.

-Eu cred că se poate numi ghinion. L-am cunoscut și pe fratele tău vitreg și pe mama lui înainte de a muri și bineînțeles pe tatăl tău. Dar pe tine nu te-am văzut niciodată la Chartridge când am fost acolo împreună cu King.

Cassidy își aținti privirea asupra focului din cămin urmărind flăcările jucăușe care împrăștia o căldură plăcută. Cuvintele nevinovate ale lui Michael îi amintiră cât de puțin timp petrecuse la Chartridge, după ce tatăl său se recăsătorise. În rarele ocazii când venea acasă, își petrecea cea mai mare parte a timpului la grajduri, printre cai. Dușul pe care-l făcuse la insistențele lui Michael își alungaseră fiorii de frig, dar nu și sentimentul de frustrare.

Era convinsă că acest sentiment nu putea fi îndepărtat de nimeni și de nimic. Cassidy?

Se trezi brusc din gânduri la auzul vocii lui Michael.

-Scuză-mă.Eram cu gândul dus departe.Ce voiai să spui?

Michael era uimit de ușurința cu care uitase de el,mai ales că se aflau în aceeași încăpere,față in față.

-Reflectam asupra ideii că nu ne-am întâlnit niciodată.

-Aveam treisprezece ani când am plecat la o școală cu internat.

Nu îi spuse lui Michael că tatăl său se recăsătorise cu Leona Pombroke în acel an.Până în acel moment Cassidy intenționase să urmeze o școală de fete din apropiere și să locuiască în continuare acasă.

-Din acest motiv veneam acasă numai în vacanță sau uneori la sfârșit de săptămână,spuse ea.Michael aștepta să continue povestirea care avea multe găuri la fel ca o brânză elvețiană.Când înțelese că nu avea de gând să mai continue,o întrebă:

-Unde locuiești acum?

-La Londra.

-Singură?

-Da.Răspunsurile ei monosilabice nu aveau darul de a oferi prea multe informații,dar ultimul răspuns îi liniștii,oarecum,temerile.Îi dădea de înțeles că nu avea nici o legătură mai serioasă cu un bărbat.Și continuă cu întrebările:

-Ce faci la Londra?

-Sunt flautistă.

-Ce ești?

-Flautistă.Cânt la flaut.Sunt de profesie muzician,zâmbi ea.

Era impresionat,peutru că el nu era în stare nini măcar să bată un ritm corect într-o găleată întoarsă cu fundul în sus.

-Și ce face un muzician de profesie?

-Până de curând am fost membră într-o formație care acompaia în West End,o piesă de teatru.Spectacolele s-au terminat cu puțin timp înainte de moartea tatălui meu.

-Deci nu ai angajamente permanente.

-Există întotdeauna spectacole,concerte,înregistrări radio.Cânt la alte patru instrumente și am referințe foarte bune.Am studiat la Academia de muzică și artă dramatică din Londra și am obținut o diplomă,absolvind *Academia regală de muzică*.Am un impresar foarte bun și activ,așa încât rareori se întâmplă să nu lucrez.În această după-amiază mă întorc la Londra și voi afla ce alte angajamente a obținut pentru mine.

-Dar azi este vineri.De ce nu te întorci la Londra luni dimineață? De ce nu-ți petreci sfârșitul de săptămână la Chartridge?

-Pentru că nu există nimic care să mă rețină nici,spuse ea,așteptându-se la întrebări din partea lui Michael.

Dar Michael nu spuse nimic.Poate era mult mai bine pentru amândoi dacă pleca la Londra.Deși nu era convins că odată cu plecarea ei avea să și-o scoată din minte pe Cassidy Harrold.De fapt era convins că nu avea să o uite prea curând.

Cassidy avea o influență ciudată asupra lui,care devenea tot mai puternică și mai greu de înțeles cu cât se afla mai mult timp în preajma ei.

Când înțelese că el nu avea nimic de spus referitor la plecarea ei,Cassidy schimbă subiectul conversației lor.

-Domnișoara Gump spunea că lucrurile mele se vor usca repede.Vrei,te rog,să controlezi dacă s-au uscat?

-Imediat.Dar mai întâi aș vrea să mai discutăm despre un lucru anume.

Rezistă cu greu să nu zâmbească când bărbia ei se ridică vizibil.

Cineva ar fi trebuit să-i spună că ceea ce făcea nu era bine.Unii ar fi putut încerca să-i fure un sărut.

-Despre ce anume?

-Cu două zile în urmă am primit un mesaj de la tatăl meu,în care îmi spunea că are de gând să vândă o piesă rară,moștenire a familiei noastre.Când am ajuns aici am aflat că plecase într-una din călătoriile lui de studii.După ce mi-ai vorbit despre moartea tatălui tău am stat și m-am gândit dacă nu cumva există o legătură între acest eveniment trist și dorința lui de a vinde această piesă.

-Și ce legătură am eu cu această situație?

-În ziua când a fost înmormântat tatăl tău ai fost împreună cu King.Tu știi în ce stare sufletească se afla la moartea bunului său prieten.

-Era trist,bineînțeles.Și cu toate acestea a avut puterea să treacă peste sentimentele lui și să aibă grijă de ale mele.

-Îmbătându-te!

-Nu am fost beată.Doar ușor amețită.Dacă ne gândim la sentimentele pe care le-am trăit în acea zi,a fost un moment de ușurare.

-Ați și toastat; așa mi-ai spus.Tatăl meu a băut mult?

-Tatăl tău a fost un gentleman perfect față de mine,totdeauna! Dacă crezi că ar fi putut avea o comportare nepoliticoasă,te înșeli,se enervă Cassidy.

-Dar nu am vrut să spun că tatăl meu a avut o comportare nepoliticoasă.Vreau doar să știu dacă a băut șampanie.E o întrebare la care nu este greu să răspunzi.

-Au trecut câteva zile de atunci.Și ce importanță are dacă a băut câteva pahare de șampanie?

-Tatăl meu nu are voie să bea băuturi alcoolice.

Tratamentul pe care-l urmează pentru artrită nu prevede și băuturile alcoolice. Dacă a băut șampanie la înmormântarea tatălui tău s-ar putea să fie o explicație a comportamentului său ciudat. Cassidy puse ceașca pe tava aflată în fața ei.

-Nu știu. Dacă aș ști, ți-aș spune.

-Nu te învinovățesc pe tine, interveni Michael. King știa ce are voie să bea și ce nu are voie. Tot ce vreau să știu este dacă a băut sau nu șampanie.

Își masă fruntea ca și când prin acest gest ar fi putut să-și amintească.

-Lasă-mă să mă gândesc. Eram atât de îndurerată și eu nu sunt obișnuită cu băuturile alcoolice, întâmplările acelei zile plutesc în ceață!

-Gândește-te în liniște. Cassidy se ridică în picioare și porni spre cămin. Se întoarse cu spatele la foc și încercă să-și amintească.

-Domnișoara Gump a adus o sticlă cu șampanie și doar două pahare, deși King îi ceruse trei și o invitase să ni se alăture. Ne aflam în birou.

Acum știu de ce îi arunca priviri furioase lui King. Știa că nu are voie să bea șampanie. Și el a băut? Plimbându-se agale prin fața căminului, Cassidy spuse:

Lasă-mă să încerc să-mi amintesc. Doar câteva minute.

O privi în timp ce ea se plimba prin cameră. Cu fiecare pas rochia scurtă, de casă, se deschidea în față și oferea privirilor lui imaginea picioarelor ei frumos modelate.

-Poate dacă retrăiești acea după-amiază îți va fi mai ușor să-ți amintești. Spuneai că vă aflați în birou. Hai să mergem în birou. Poate astfel îți vei aminti.

-Bine. Să mergem. Porni înaintea lui spre ușă. Michael închise ochii când trecu pe lângă el. Era greu de luptat împotriva atracției pe care i-o producea și când nu se aflau atât de aproape unul de altul, dar îi era imposibil de luptat când era atât de aproape de el. Aroma trupului ei stârnea în el emoții la fel de puternice ca forțele unui uragan, făcându-l să se clatine ca amețit. Era încă total răvășit când auzi vocea lui Cassidy.

-Nu mă urmezi? Îi privea uimită și-l aștepta în pragul ușii.

-Da, bineînțeles. Se resemna și porni pe urmele ei. Oare de ce era atât de sensibil la prezența ei? Tocurile de lemn ale cizmelor lui loveau podeaua de stejar lustruită, provocând un zgomot nefiresc de puternic sau cel puțin așa simțea Michael. Faptul că mergea în urma ei nu avea darul să-l liniștească. Ar fi trebuit să iasă el primul din încăpere și s-o lase să-l urmeze. Creierul său nu mai funcționa normal de când o întâlnise pe Cassidy Harrold. În schimb, restul trupului său era deosebit de activ. Rămase în cadrul ușii, sprijinit de tocul acesteia. Cassidy se afla în mijlocul biroului și se întoarse încetisor spre el ca și când și-ar fi adunat gândurile.

-Alvilda a adus tava în birou: Unde a pus-o? întrebă Michael.

-Acolo,spuse Cassidy indicând măsuța cea mică aflată între două fotolii în fata căminului.M-am așezat pe fotoliul din stânga.Tatăl tău a turnat șampania și s-a îndreptat spre cămin pentru a arunca câteva bucăți de cărbune pe foc.

-Nu a turnat șampanie și în celălalt pahar?

-Nu.Nu atunci.Când a terminat alimentarea focului s-a îndreptat spre vitrină.

Micheael se îndreptă și el spre vitrină și privi caseta.

-Și apoi ce a mai făcut?

Cassidy se așeză pe același fotoliu pe care șezuse cu câteva seri în urmă.Își așeză picioarele unul peste celălalt și trase rochia încercând să-și acopere goliciunea picioarelor.Nereușind,își așeză picioarele unul lângă altul și renunță să mai tragă de rochie.

-King mi-a vorbit despre partidele de șah pe care el și tatăl meu le-au jucat împreună de-a lungul anilor.Mi-a povestit multe întâmplări trăite împreună,cum ar fi încercarea de a construi o seră lângă casa tatălui meu.Întregul edificiu s-a prăbușit când au pus ultimul geam.King mi-a reamintit de una din laturile firii tatălui meu,pe care o uitasem de mulți ani.Era un om care iubea aventura și care râdea de propriile sale greșeli mai mult și mai tare decât oricine altcineva.Seara aceea a fost ca un dar neprețuit oferit de tatăl tău.

-Amintirile despre Robert v-au făcut bine la amândoi.Îți amintești dacă King a vorbit despre jocul de șah?

-Cred că nu,spuse ea urmărind privirea lui ațintită asupra casetei.Nici nu-mi amintesc dacă l-am văzut într-adevăr pe King bând șampanie.Umplea permanent paharul meu și vorbea despre tata.Cred că el nici nu a sorbit din șampanie.

Îi spusese exact ceea ce Michael dorea să audă.Dar îi era greu să accepte cele spuse de ea.Dacă judecata lui King ar fi fost afectată de băutura,atunci exista și o explicație a comportamentului său ciudat,cum ar fi dorința de a vinde jocul de șah.Michael căuta un motiv,ceva palpabil,pe care să îl înțeleagă.

Dacă voia să găsească o explicație strict medicală atunci trebuia s-o ia de la început.Un cuțit din argint în forma unei pensule pentru pictură,folosit pentru desfacerea corespondenței,se afla așezat pe birou și Michael îl luă în mână.

-În acea seară l-ai văzut ultima oară pe King?

-Da.M-a condus și m-a lăsat în grija menajerei noastre care m-a așezat în pat.

Lăsa cuțitul jos pe birou și o privi.

-De ce nu l-ai mai văzut din seara aceea?

-Cred că ai o părere greșită despre relațiile dintre mine și King.

După cum ți-am mai spus,eu nu veneam acasă decât foarte rar și îl vedeam pe

King doar de două-trei ori pe an,când era invitatul tatălui meu la Chartridge și luam toți trei masa împreună.Cassidy se ridică.

-Hainele mele sunt uscate.Trebuie să mă întorc imediat la Chartridge dacă vreau să mai prind avionul pentru Londra.Michael se ridică din fotoliul pe care se așezase,dar Cassidy ieși din cameră mai înainte de a o putea opri.

Încă nu aflase tot ce dorea,dar după părerea ei conversația lor părea încheiată.

Stropii de ploaie loveau în geamuri și în liniștea camerei zgomotul lor părea răpăitul unei mitraliere.Privi pe geam și zâmbi.Dacă Cassidy spera să-și poarte calul prin ploaie până la Chartridge se înșela amarnic.Gulerul hainei era încă ud când o îmbrăcă,dar nu spuse nimic femeii care se agita în jurul ei.

-Mulțumesc pentru grija cu care mi-ai uscat hainele,domnișoară Gump.Mă îndreptam spre Chartridge când a început ploaia,dar Michael a insistat să vin aici.

-Și a procedat foarte bine.Plouă încă tare.Nu crezi c-ar trebui să mai aștepți până se liniștește ploaia?

Cassidy râse ușurel îndreptându-se spre sobă.

-Doar știi cum e vremea pe la noi domnișoară Gump.Aș putea să stau aici o săptămână așteptând să se oprească ploaia.Era hotărâtă să nu mai stea nici măcar o jumătate de oră dacă îi stătea în putere să o facă.Voia să lase totul în urmă:
„*Reședința cavalerului*”,pe Chartridge,pe Derek și mai ales pe Michael.

Pierduse deja mai mult decât putea îndura și,în privința pierderii tatălui său,nu era nimic de făcut.Cum nu putea lupta nici pentru a nu pierde proprietatea tatălui său.Totuși,putea să scape de o complicație inutilă părăsind aceste locuri.

Și complicația se ivea din atracția pe care o simțea față de Michael.Ca și când gândurile ei l-ar fi chemat,Michael se ivi în pragul bucătăriei.

-Alvilda,o vei conduce cu mașina pe domnișoara Harrold.Ridicând una din cizmele pe care menajera le pusese în fața ei,Cassidy se întoarse spre el și spuse:

-Ai uitat-o pe Nougat? Nu o pot lăsa aici.

-De ce nu? Calul este îngrijit bine,grajdul este curat și cald și ea preferă să rămână aici.Este mai bine pentru ea să stea aici decât să galopeze prin noroi și ploaie.

-Trebuie să duc calul înapoi în grajdurile lui Derek.Așezându-și mâinile pe piept,Michael o studie cu atenție,întrebându-se de ce numise grajdurile de la Chartridge „*grajdurile lui Derek*”.

-Voi avea grijă ca Nougat să fie dusă la Chartridge imediat ce ploaia se va opri,având în vedere graba cu care vrei să pleci.Menajera luă cizmele din mâinile lui Cassidy și începu să le lustuiască cu o cârpă.

-Tinerii din zilele noastre sunt mereu grăbiți.Eu cred că n-ar face rău nici unuia dacă v-ați așeza la masă și ați mânca ceva înainte de a porni la drum pe o asemenea vreme.Aș avea timp să lustruiesc și cizmele cum se cuvine.

-Nu-ți face griji din pricina cizmelor,domnișoară Gump.Se vor uda din nou imediat ce voi ieși.Michael văzu privirea pe care i-o aruncă Cassidy ca și când s-ar fi așteptat ca el să o contrazică.

-Voi aduce mașina în fața casei.Sper că nu-ți va lua o zi întreagă pentru a te îmbrăca.Știu că Silver avea o pereche de mocasini.Alvilda,te rog să-i cauți și să-i spui domnișoarei Harrold să nu încerce să tragă-cizma stângă peste glezna umflată.Poate pe tine te va asculta.Cassidy rezistă cu greu dorinței de a arunca una din cizme în spatele lui Michael.Râsul înfundat al menajerei o făcu să întoarcă capul.

-Ce ți se pare amuzant? Acest bărbat este arogant,imposibil de suportat și nepoliticos.

-Este un Knight.Toți sunt la fel.Alvilda nu mai așteptă răspunsul lui Cassidy și ieși din bucătărie.După câteva minute se întoarse cu o pereche de mocasini.

-Încalță-i.Am descoperit că este mai plăcut să faci ce spun cei din familia Knight.Este mult mai ușor dacă vrei să-ți protejezi sistemul nervos.

-Am observat.După ce se încalță,Alvilda îi dădu cizma stângă lui Cassidy și spuse:

-Michael este foarte îngrijorat din pricina tatălui său,așa că aceasta poate fi o scuză pentru comportamentul lui.Cassidy nu o cunoștea bine pe Alvilda și totuși i se părea nefiresc calmul ei având în vedere împrejurările în care plecase King de acasă.

-Nu pari să fii foarte îngrijorată în privința lui King.Instantaneu,Alvilda descoperi o pată pe chiuvetă,pată ce trebuia îndepărtată fără zăbavă.

-King știe perfect ce are de făcut.Fiind întoarsă cu spatele spre ea,Cassidy nu putea vedea chipul domnișoarei Gump,dar avu impresia că din vocea ei răzbătea o undă de veselie.Nu i se părea absolut nimic vesel în dispariția lui King care îi producea fiului său atâtea griji.Mai înainte de a ieși,îi mulțumi domnișoarei Gump pentru amabilitatea cu care îi uscaseră hainele și pentru ceaiul oferit.

Pe hol își trecu degetele prin păr pentru a și-l aranja.Lăsă imediat mâna jos când conștientiza dorința ei de a-și aranja ținuta.Inima îi bătea nebunește pentru că se grăbea,își spune singură.Nu pentru că Michael Kinght o aștepta.

CAPITOLUL 3

Michael surprinse privirea lui Cassidy la vederea mașinii. Era un *Jaguar*, ultimul tip.

-Am închiriat mașina la Londra. Îmi place să am propriul meu mijloc de transport.

-Nu aveam de gând să mă plâng. Voiam să spun că aveam o altă imagine referitoare la genul de mașini cu care circulă un cowboy în Montana.

Pietrișul scârțâi sub roți când mașina se puse în mișcare.

-La aeroport nu mai aveau nici un cal liber așa încât a trebuit să mă mulțumesc cu mașina.

-Ce sacrificiu?! Vorbește-mi despre ferma ta, spuse ea lăsându-se pe spate.

-Ce-ai vrea să știi?

-Tot ce vrei să-mi povestești. King mi-a spus că ai cumpărat ferma cu banii câștigați la un concurs de rodeo. Este adevărat?

Michael zâmbi auzind pronunția cuvântului rodeo dar nu îi corectă accentul britanic. Îi povesti despre caii pe care îi creștea și îi antrena la Quarter K. Din glasul lui răzbătea un sentiment de mulțumire și de mândrie.

De câte ori King povestea despre copiii săi, avea grijă întotdeauna să spună că toți cei patru își croiseră singuri drumul în viață, după absolvirea colegiului.

Cassidy îi spuse cât de mulțumit fusese King când Michael renunțase la întrecerile de rodeo. Acesta îi aruncă o privire scurtă și clătină din cap.

-Nu mi se pare corect că tu știi atât de multe despre mine în timp ce eu știu foarte puține lucruri despre tine.

-Se pare că tatăl tău se mândrea cu tine în timp ce al meu nu.

Michael înregistra tonul sec al cuvintelor ei, dar nu le înțeleșese sensul.

-Te rog, să nu discutăm despre tatăl meu acum.

-Fie, cum vrei tu! spuse el tot mai nelămurit. Când trecură printre porțile deschise ale conacului Chartridge, Cassidy văzu coșurile înalte ascunse de coroanele copacilor. Știa că vedea pentru ultima dată priveliștea atât de familiară a casei părintești. De la moartea tatălui său era tot mai greu să locuiască sub același acoperiș cu fratele său vitreg și era tot mai greu să suporte ramarile lui obraznice, gelozia lui și mai ales pe prietenii lui, care veniseră la înmormântare și care nu se mai hotărau să plece. Casa, altădată atât de liniștită și de plăcută, gema de muzică și de fum de țigară, plutind precum norii. Femei sumar îmbrăcate și bărbați care se credeau zei coborâți pe pământ se purtau de parcă s-ar fi aflat în propria lor casă. Ideea că ar mai putea petrece o singură noapte împreună cu ei o îngrozea. Michael opri mașina pe aleea din fața casei în stil georgian și o privi pe

Cassidy.Simțea că se produsese o schimbare.Vocea ei trăda tensiunea ce o cuprinsese și mâinile ei se jucau involuntar cu cizma pe care o avea în brațe.

Când duse mâna pentru a desface centura de siguranță,Michael puse mâna pe brațul ei.

-Cassidy,spune-mi ce se întâmplă? Ce te neliniștește?

În fața oricui altcineva ar fi negat existența unei neliniști,odată ajunsă acasă.Dar în fața lui Michael simțea că trebuia să fie sinceră.

-S-au petrecut câteva schimbări neașteptate în viața mea și încă nu reușesc să mă obișnuiesc cu ele.

-Știi că nu sunt primul care îți spune că este nevoie de timp pentru a te obișnui cu pierderea unei ființe dragi.Nu trebuie să fii nici curajoasă și nici mândră în asemenea momente.Chiar vrei să te întorci la Londra?

-Nu există nici un motiv care să mă rețină aici.Simțea căldura mâinii lui trecându-i prin pulover și ajungând până la mâna ei.

-Aș vrea să pot schimba această hotărâre.

-Ce vrei să spui?

-Ai spus că nu ai de lucru în acest moment.Aș dori să rămâi și să mă ajuți să-l caut pe King.Nu pot aștepta întoarcerea din drumurile lui întortocheate încă o săptămână și poate chiar mai mult.Trebuie să stau de vorbă cu el cât mai curând. De data aceasta vorbele lui nu sunau ca o comandă,ci îi adresa o rugămintă.Și cu toate acestea se vedea nevoită să-i dea același răspuns.

-Nu știu cum te-aș putea ajuta.Nu-l cunosc pe tatăl tău atât de bine pe cât crezi tu.Ți-am spus că eu nu vin prea des la Chartridge.Nu cunosc amănunte legate de viața profesională a lui King,doar că are foarte multe comenzi.Nu am nici cea mai mică idee privind locul de unde ar trebui să începem căutarea.

-Dar tu cunoști zona aceasta și oamenii care au crescătorii de cai și care au avut legături de afaceri cu tatăl tău.Poți să mă ajuți să câștig timp restrângând aria căutărilor mele.Am studiat agenda lui King și am remarcat că tocmai a terminat un tablou pentru un client.Următoarea comandă trebuie să fie gata peste două săptămâni.

-Doresc să te ajut,dar prezența mea în această casă nu mai este binevenită.Este mult mai bine să mă întorc la Londra.

-Dar asta nu este o problemă.Poți locui la „*Reședința cavalerului*”.

-Și ce va spune domnișoara Gump? Multe,probabil,se gândi Michael.

-Îmi mențin invitația.Aș putea să străbat ținutul singur,dar ar însemna pierdere de vreme și mile întregi de căutări și,mai ales,răbdare.

-Din câte spunea King,nu stai mai mult de câteva zile de câte ori vii aici.

-Este ceva ciudat în legătură cu această călătorie.Și simt că și între tine și această călătorie există o legătură.Mâna lui se așezase pe ceafa ei și îi mângâia ușor pielea fină de după ureche.

-Michael,cred că nu este o idee fericită.

-Poate nu este.Dar acesta este un fapt lipsit de importanță.În timpul căutărilor noastre poate vom avea șansa să descoperim care este motivul pentru care devenim iritabili ca niște piscoi în furtună atunci când suntem aproape unul de celălalt.Portiera mașinii se deschise brusc și mâna unui bărbat înșfăcă brațul lui Cassidy.Centura de siguranță,parțial desfăcută,sări în lături când Cassidy fu smulsă din mașină.Mai înainte de a auzi țipătul lui Cassidy,Michael deschise portiera aflată în dreptul său și coborî din mașină.Privind pe deasupra mașinii,îl recunoscu pe bărbatul care o atacase cu brutalitate pe Cassidy.Era Derek Pembroke.Deși era îmbrăcat doar cu o cămașă șifonată și cu pantaloni scurți, Derek Pembroke părea insensibil la frigul de afară.Ochii lui injectați trădau cantitatea de alcool consumată care îl făcea total insensibil la condițiile atmosferice.În pragul casei se afla o femeie îmbrăcată cu o fustă scurtă și strâmtă,din piele,și cu un tricou și mai strâns pe trup.Doi bărbați cu ochii împăienjeniți și cu sticle în mâini își priveau gazda cu încântare.

Derek o zgâlțâia pe Cassidy cu putere și mâinile lui îi strângeau umerii dureros.

Șapca de călărie îi căzuse la pământ și părul i se revărsase pe umeri în încercarea pe care o făcea pentru a scăpa din mâinile lui.

-Azi John Eduard a trecut pe aici.Este omul care vrea să cumpere mârțoaga ta.M-ai făcut să arăt ca un prost în fața lui pentru că nu am avut calul în grajd.

-Nu aveai nevoie de ajutorul meu ca să te faci de râs.Derek strânse și mai tare umerii tinerei femei până când aceasta gemu de durere.În pragul casei numărul curioșilor se mărise.Fețele lor exprimau amuzament,dar și curiozitate.

-Nu te juca cu mine,Cassidy! Nu-ți vor fi pe plac regulile mele.Spune-mi ce-ai făcut?!... Michael trecuse de cealaltă parte a mașinii și Derek nu mai avu timp să continue.În clipa următoare era întins la pământ și își masa falca lovită.

Surpriza și durerea făcură ca vocea lui să capete o notă falsă,ascuțită.

-Ce dracu' se întâmplă? Michael aflat deasupra lui,cu picioarele depărtate,își ținea pumnii încleștați amenințător.

-Dacă te mai atingi de un singur fir de păr al ci nu vor mai rămâne destule bucățele din care să se facă o jumătate din ceea ce ești acum.Nu așteptă răspunsul lui Derek.O luă pe Cassidy de mână și îi comandă scurt:

-Urcă!

-Pot să mă descurc și singură cu Derek,încercă ea să opună rezistentă.

-Nu este necesar.M-am ocupat eu de el.Ori vii cu mine acum,ori rămân eu aici,continuă Michael observând nehotărârea ei.Nu te las singură.

-Nu rămân decât atât cât este necesar pentru a strânge puținele lucruri pe care vreau să le iau cu mine.Voi chema un taxi din oraș.Nu trebuie să rămâi.

Michael,însă,era neclintit ca un zid.

-Eu nu sunt ca fratele tău.Nu te voi obliga să faci ceea ce nu vrei să faci.Dacă ești hotărâtă să rămâi aici,va trebui să mă consideri oaspetele tău cât vei rămâne și tu în casă.

-Michael,nu e treaba ta ceea ce se întâmplă aici.

-Treaba mea a început din momentul în care ai căzut de pe cal.În spatele lor Derek se străduia să se ridice.Mai înainte ca acesta să aibă timp să-i spună ceva lui Michael,Cassidy se hotărî.

-Fie,voi veni cu tine.Nu încerca să-l protejeze pe Derek.Dimpotrivă.Dacă ar fi putut, chiar ea i-ar fi zdrobit falca lui Derek.Dar era conștientă de faptul că amestecul lui Michael nu făcea decât să înrăutățească situația dintre ea și Derek. Făcu doi pași și se prăbuși.

-La naiba,Cassidy! Te doare din nou glezna,nu-i așa? se arătă el îngrijorat.

O luă în brațe și o așeză pe scaunul din față al mașinii.Trânti portiera cu putere mai înainte ca ea să poată spune o vorbă.Se urcă și el,fără să spună vreun cuvânt,și porni mașina.Cassidy rămase și ea tăcută.Furia lui Michael era mai puțin zgomotoasă ca a fratelui ei,dar ea simțea că putea fi mult mai periculoasă.

Un vulcan nu explodează imediat,ci mocnește și adună putere în tăcere dar când erupe este înspăimântător.Ajuns la drumul principal Michael porni în direcția opusă celei în care se afla „*Reședința cavalerului*”.

Cassidy rămase tăcută până când Michael opri mașina în parcare aflată în fața pensiunii Pofsmann Pub,aflată la câteva mile depărtare de Chartridge.

Nedumerită de destinația aleasă de Michael întrebă:

-De ce ai oprit aici?

-Pentru că vreau ca doctorul Moss s-arunce o privire asupra piciorului tău.Și dacă nu a vândut unui localnic bețiv hârbul său,înseamnă că în acest moment se află în cârciumă.

-În cârciumă?!

-De ce nu? Doctorul este aici.Tu ești aici.Poate consulta o gleznă și poate servi și masa în același timp.

-Sigur,ai dreptate! Nimic mai logic,nu-i așa?

Răspuns la întrebare nu aștepta, pentru că Michael coborâse deja din mașină și se afla în dreptul portierei sale,ajutând-o să coboare.

-Cum se face că un om care nu trăiește în regiunea aceasta,mai ales în țara aceasta și care vine în vizită rareori,cunoaște atât de bine mașina medicului din zonă?

-Cei din familia Knight nu au fost niciodată agili.În timpul vacanțelor petrecute aici,întotdeauna unul dintre noi a avut nevoie de îngrijirile doctorului Moss.Și doctorul are aceeași mașină de când pot eu să-mi amintesc ceva pe lume.

Își puse mâinile în jurul gâtului lui și se lăsă luată în brațe.Curând avea să se obișnuiască,să devină chiar dependentă de acest „*mijloc de transport*”.

-Ești și tu unul din membrii familiei Knight care a fost pacientul doctorului?

-O dată.Mi-am fracturat încheietura mâinii căzând de pe un zid de la „*Reședința cavalerului*”.Bunicii mei încă mai trăiau și i-am vizitat în vacanță.Cred că aveam aproape cincisprezece ani.

-Ce căutai pe zid? O privi zâmbind.Fețele lor erau foarte aproape una de alta.

-Turner m-a provocat.Mi-a spus că nu pot să sar de pe zid într-un pom.Am îndrăznit,dar nu am reușit.Era deja convinsă că era un om care accepta provocările,căruia îi plăcea să-și pună la încercare voința și puterea.Se întrebă dacă și pe ea o consideră o provocare sau dacă voia s:o ajute,cu adevărat.Sau făcea totul din plictiseală,în așteptarea lui King?

Când intrară în cârciumă toate capetele se întoarseră în direcția lor.Cassidy se simți pusă la încercare de situația în care se afla.

Find artistă nu o deranjau aparițiile în public.Dacă trebuia să interpreteze un solo avea emoțiile obișnuite în asemenea împrejurări,dar acestea dispăreau în momentul în care începea să cânte.Dar ceea ce se întâmplă în acel moment era ceva cu totul deosebit.Să intri purtată în brațe,într-o cârciumă,este ceva destul de neobișnuit.Zâmbi celor din jur și întâlni priviri curioase.

Câțiva clienți se ridicară în grabă pentru a le face loc,în vreme ce alții o ajutară să se așeze la o masă.Michael nu se văzu obligat să întrebe unde se afla doctorul deoarece,acesta apărui imediat chemat de câțiva clienți permanenți ai cârciumii.

Singurul lucru care i se ceru lui Cassidy fu să-și expună glezna.Ascultă discuția dintre Michael și medic și sfaturile date de cei câțiva curioși adunați în jurul ei.Toți ochii erau ațintiți asupra piciorului ei gol,în timp ce fiecare își dădea părerea despre cât de gravă era lovitura pe care o primise glezna ei.Michael răspunse la întrebările doctorului urmărindu-l cu atenția cum o examina pe Cassidy.Era o gleznă scrântită,nu mai mult.Părerea generală,inclusiv a medicului spunea că o radiografie nu era absolut necesară.O femeie între două vârste îi privea pe deasupra paharului și declară că fiul ei,Nesville suferise un accident asemănător.Chiar de-a doua zi s-a ridicat din pat fără să se mai plângă de dureri.

Femeia o bătu ușurel pe umăr pe Cassidy și o asigură că-și va reveni foarte repede. Glezna îi fu înfășurată într-un bandaj elastic de către doctor. Acesta recomanda aplicarea de comprese reci și barmanul aduse imediat o pungă cu gheață. Urându-i însănătoșire grabnică, cei adunați în jurul ei se împrăștiară la mesele lor. Michael îl invită pe doctor să servească prânzul împreună cu ei, dar acesta refuză politicos. Strânse mâna lui Michael și acceptă mulțumirile sale, după care îi spuse că poate apela oricând la serviciile lui, în caz de nevoie.

Fiind obișnuită cu comportamentul bărbaților englezi, Cassidy zâmbi, văzând că toate întrebările și recomandările privind piciorul ei erau adresate lui Michael, de către medic.

-Ce dorești să mănânci? o întrebă Michael după plecarea doctorului Moss.

Îi puse ciorapul peste bandajul gros și se purtă de parcă tot ceea ce făcea era perfect normal.

-Poți alege între un prânz specific plugarilor, adică pește cu cartofi prăjiți sau cârnați cu piure de cartofi. Cel puțin așa scrie în meni-ul afișat afară.

Nu îi era foame, dar știa că prânzul putea să mai amâne întrebările pe care era convinsă că i le va pune Michael în legătură cu situația existentă între ea și Derek.

-Eu vreau doar o ceașcă cu ceai, spuse Cassidy. Rămase surprinsă când Michael dădu înțelegător din cap fără să o contrazică.

În scurt timp se întoarse la masă. Ea și-ar fi dorit să dureze cât mai mult întoarcerea lui pentru că îi era foarte greu să vorbească despre ceea ce se întâmplă între ea și Derek. Când Michael reveni înțelese de ce nu spusese un cuvânt pentru a o contrazice. El comandase prânzul și pentru ea.

Puse cele două coșulețe pline cu pește fript și cartofi prăjiți pe masă și apoi se așeză și el. Simțea enervarea pe care i-o produsese. Citea în ochii ei verzi cât era de nemulțumită. Dorea s-o vadă țipând la el, aruncând cu ceva în el sau pur și simplu lovind cu piciorul cel sănătos în podea. Ar fi fost mult mai liniștit dacă ar fi văzut-o manifestându-se astfel. Liniștea îl speria. Sperând să o facă să se simtă mult mai bine spuse:

-Bagă în tine!

-Poftim?

-Scuză-mă. Vocabularul american. Voiam să spun mănâncă, bea și fii mai veselă.

Sau cel puțin mănâncă. Sosește și ceaiul imediat. În privința bunei dispoziții cred că este mai greu de făcut ceva, având în vedere încăierarea la care am fost martor.

-N-a fost ceva de lungă durată.

Nu îi ceru explicații.Știa ce voia să spună și era încântat că putea citi gândurile ei.

-Doar nu te așteptai să rămân spectator al comportamentului său față de tine? Niciodată nu l-am simpatizat,iar de data aceasta mi-ar fi făcut o reală plăcere să-i zdrobesc fața.Spune-mi care a fost semnificația celor întâmplate în fața casei tale? O chelnăriță apăru aducând ceaiul pentru Cassidy și cafeaua pentru Michael.Ochii lui nu o slăbeau o clipă.

Așteptă ca femeia să pună tava pe masă și după ce înțelese că,deși rămăseseră singuri,Cassidy nu se hotărî să vorbească,își pierdu răbdarea.

-Cu câțiva ani în urmă una din fântânile aflate pe pământurile mele a secat.A fost un an deosebit de secetos și am fi avut pierderi mari dacă nu găseam o soluție cât mai repede.Aveam nevoie de o sursă de apă.Având în vedere că nu eram singul fermier aflat într-o situație grea,nu puteam găsi repede un specialist în descoperirea izvoarelor de apă.O companie la serviciile căreia am apelat mi-a comunicat că pot trimite un specialist în timp de o lună.Dar eu nu puteam aștepta.Altă companie mi-a promis că-mi va trimite o echipă în două-trei zile.Dar nimeni nu a apărut.Am hotărât să mă descurc singur.Am pornit la drum și am condus timp de opt ore pentru a face rost de echipamentul necesar,apoi am făcut înapoi același drum.Treizeci și șase de ore am săpat în diverse locuri până când am descoperit un izvor de apă.

-Fascinant! Dar de ce îmi povestești toate acestea?

-Oamenii au spus că sunt agresiv,încăpățânat,nemilos și tenace când este vorba să obțin ceea ce vreau.Ar trebui să ții seama de toate acestea în relația noastră.

-Relația noastră? întrebă ea aspru și destul de tare pentru a face câteva capete să se întoarcă și să-i privească cu uimire.Îți îngădui să privești mult prea serios o întâlnire întâmplătoare.Noi abia ne-am cunoscut.Michael o privi cu veselie cum își puse trei lingurițe cu zahăr în ceai,amintindu-și că la conac băuse ceaiul fără zahăr.Încerca să se liniștească,să-și ascundă sentimentele,dar citise în ochii ei un interes evident față de persoana lui.Era atrasă de el.Nu voia să se lase prinsă în joc,dar există unele situații în care nu putem ține viața în frâu.

-Ar trebui să-mi spui ce motive au existat pentru ca fratele tău să facă asemenea scenă.Dacă nu-mi spui tu,voi merge și-l voi întreba.Sau voi găsi o altă cale de a afla adevărul.Cassidy sorbi din ceai și făcu o ușoară strâmbătură.Puse ceașca jos și-l privi ca și când el era vinovat de ceea ce se întâmplase cu ceaiul ei.

-Derek era furios pentru că m-am întors acasă fără Nougat.

-Am înțeles.Dar ce importanță are pentru el ceea ce faci tu cu calul tău?

-Din punct de vedere legal Nougat îi aparține lui,precum pământul și tot de

înseamnă Chartridge,exceptând casa propriu-zisă.Tata mi-a lăsat mie conacul cu condiția ca Derek să poată locui și el în casă.Are câțiva posibili cumpărători,dar nici unul nu vrea să cumpere dacă nu este și casa propriu-zisă de vânzare.Derek încearcă să mă convingă să semnez renunțarea în favoarea lui asupra proprietății casei.

-Te-a mai amenințat și altădată?

-Nu.E mult mai subtil.A invitat câțiva prieteni pentru a dovedi că de fapt el este adevăratul stăpân.În dimineața aceasta a refuzat oferta pe care i-am făcut-o pentru cumpărarea lui Nougat.

-Ar fi în stare să-ți vândă ție propriul cal?

-N-ai înțeles? Tatăl meu i-a lăsat lui Derek absolut totul în afară de casă.Asta înseamnă...nouăzeci și cinci de acri de pământ,trei cabane,diverse clădiri-anexă, grajduri,padocuri,un teren de tenis,livezi,inclusiv automobilul *Bentley*.Fiecare fir de iarbă îi aparține lui Derek.Michael o privi atent.Se așteptase să simtă o undă de amărăciune în glasul ei pentru că ceea ce îi aparținea fusese încredințat altcuiva.El ar fi simțit un adânc sentiment de indignare.Dar ochii ei nu exprimau decât tristețe și resemnare.Și el tocmai această tristețe,acest pustiu al inimii ei voia să-l alunge.

-Ai de gând să contești testamentul?

-Nu.Chartridge a aparținut tatălui meu și el l-a ales pe Derek să aibă grijă de proprietate.

-Îmi amintesc expresia chipului tatălui tău când ne-a povestit despre panglicile primite la un concurs de călărie.

-Da,gymchana(sărbătoare câmpenească organizată pentru amatorii de călărie, pentru etalarea calităților de călăreț și parada cailor),răspunse ea cu gândul departe.

-Robert era foarte mândru de tine și te iubea,Cassidy.Sper că nu te îndoiești de dragostea lui.Probabil că a luat hotărârea de a-i lăsa lui Derek proprietatea pentru a te scuti de o povară.

-Deci a fost mai bine să lase totul unui om pe care nu-l interesează decât banii și care intenționează să vândă tot ceea ce tata a iubit.

-Inclusiv calul tău.

-Derek nu va primi mulți bani pentru Nougat având în vedere vârsta ei.Vânzarea este doar o răzbunare îndreptată împotriva mea.Nougat este ultimul descendent al primului cal pe care mi l-a dat tata în dar.Derek nu m-a simpatizat din prima zi a sosirii lor la Chartridge după căsătoria mamei sale cu tata.

După părerea lui eu aparțineam acelor locuri pe când el era un tolerat.

Tatăl meu s-a purtat frumos cu el,întotdeauna,i-a acordat o sumă generoasă pentru întreținere și s-a oferit să-l susțină financiar în cazul în care ar fi dorit să urmeze cursurile unei universități.Dar indiferent de ceea ce făcea pentru ca Derek să se simtă bine,acesta era permanent nemulțumit.

-Și acum ce ai de gând să faci? Ai de gând să sări în tren cu piciorul nevindecat? Doctorul Moss a spus că se va vindeca foarte repede dacă-l ferești de efort.Mă îndoiesc de faptul că se va vindeca foarte repede dacă-l supui la un drum de două ore cu trenul.Având în vedere că nu poți să stai la Chartridge,vino cu mine la „Reședința cavalerului”.Există mai multe dormitoare și atât Alvilda cât și femeia care o ajută vor fi gata să-ți îndeplinească orice,dorință.Și eu voi fi încântat să te pot duce oriunde.De ce să refuzi o asemenea ofertă pentru a pleca la Londra?

-Unul dintre motive ar fi că nu am cu ce să mă îmbrac,în afară de ceea ce port acum.Nu am nici măcar o rochie de casă.

-Toate hainele sunt la Chartridge?

-Da.Dar cred că Derek a aruncat afară tot ceea ce-mi aparține după ce l-ai pus la pământ în fața prietenilor săi.Michael se ridică,ocoli masa și trecu un braț pe sub genunchii ei și pe celălalt îl așeză în jurul taliei ridicând-o de pe scaun.

-Te duc la conacul tatălui meu,după care mă duc să-ți culeg chiloții de pe alee. Vorbea tare și Cassidy auzi câteva râsete înfundate în jurul lor.Își ascunse fața la pieptul lui Michael până când ieșiră din cârciumă.Își putea lăsa piciorul consultat în fața tuturor clienților din cârciumă,dar nu putea să nu roșească în momentul în care vorbea cu glas tare despre lenjeria ei intimă.

Michael zâmbi și o strânse mai tare în brațe.Era o combinație năucitoare de inocentă și rafina-ment,de independență și timiditate.

Simțindu-i respirația fierbinte încălzindu-i gâtul,veselia lui se topi.Se obișnuise să-i simtă trupul zvelt în brațele lui,dar ideea că ar putea s-o sărute și ce ar fi simțit sărutând-o,îl scotea din minți.Începea să-și piardă controlul și nu era sigur că va mai rezista mult în tensiunea în care se afla.Ploaia se transformase în burniță.Nu era la fel de rece ca un duș,dar umezeala răcoroasă care îi acoperi fața când ieși din cârciumă îl ajută să-și recapete stăpânirea de sine,să-și domolească dorința ce creștea în trupul său.Nici o femeie nu-l tulburase atât de năvalnic într-un timp atât de scurt.Fusese fermecat din primul moment când o văzuse.Și dorința lui creștea cu fiecare minut.

După ce o așeză în mașină,rămase câteva momente în bătaia ploii înainte de a se urca ala-iuri de ea.Niciodată nu se gândise la sine ca la un bărbat impulsiv.

Întotdeauna se gândea bine la fiecare acțiune pe care o făcea.

Dar de când o văzuse pe Cassidy plutind prin aer în urma încercării de a sări peste gardul viu, acționa numai din instinct. Rațiunea era înlocuită de sentimente, o atitudine nefirească pentru el, dar pe care în acel moment o găsea încântătoare.

CAPITOLUL 4

Bătăile pendulei anunțară miezul nopții. O rază palidă a lunii cădea de-a lungul patului în care se odihnea Cassidy. Stinsese lampa de pe noptieră în urmă cu o jumătate de oră, dar somnul o ocolea. În urmă cu câteva minute auzise zgomotul produs de cizmele lui Michael în trecere prin dreptul ușii de la camera în care se afla ea. Apoi auzi o ușă închizându-se încet, undeva, de-a lungul coridorului.

Se încordase la auzul pașilor lui în apropierea ușii sale, întrebându-se dacă avea să bată la ușă sau să intre și simțise o dezamăgire copilărească când auzise pașii îndepărtându-se. Se răsuci în pat fără să-și găsească locul potrivit și se gândi la evenimentele serii care abia trecuse.

Michael o adusese la „*Reședința cavalerului*” așa cum promisese, apoi se îndreptase către Chartridge pentru a-i lua hainele. Lipsise două ore. Absența lui îndelungată o făcu să bănuie că între Michael și Derek se ivise o nouă ceartă.

Telefonase la Chartridge și o rugase pe doamna Taggert să-i împacheteze lucrurile. Activitatea aceasta nu-i putea lua menajerei prea mult timp, având în vedere faptul că-și adusese foarte puține lucruri cu ea. Când se întorsese,

Michael evitase să răspundă la întrebările ei referitoare la motivul întârzierii lui. În schimbul explicațiilor îi dăduse o cârjă de lemn găsită în biroul tatălui său, rugând-o să-o folosească, având în vedere încăpățânarea de care dădea dovadă în a-și solicita piciorul accidentat. Cârja era făcută din lemn de nuc și împodobită cu un cap de rățoi frumos sculptat. Era un obiect vechi, dar îl acceptă pentru a-i face pe plac. Dacă nu ar fi acceptat ar fi urmat o scurtă discuție contradictorie pe care oricum ar fi pierdut-o. Nu se putea mândri cu prea multe victorii asupra iui Michael Knight. Și una din înfrângeri era reprezentată de prezența ei la „*Reședința cavalerului*”. Nu-și amintea să fi acceptat clar să locuiască la conacul lui King.

Fusese de fapt luată pe sus. De obicei era o femeie independentă și tocmai de aceea o mira propriul ei comportament. Nu-și amintea nici să fi promis că avea să-l ajute în căutările lui pentru a-l descoperi pe King.

De fapt, nici nu avuseseră timp să stea de vorbă. După-amiaza zburase sub îngrijirile atente ale Alvildei care îi adusese pungi cu gheață pentru piciorul accidentat și ceainicul cu ceai pentru a o înveseli. După ce serviseră o cină compusă din cinci feluri, Michael desfășurase o serie de hărți ale regiunii în care

se afla conacul. Abia le împrăștiase pe masa mare din sufragerie când Alvilda îl anunță că este căutat la telefon de fratele său Turner. În absența lui Michael, Cassidy studie hărțile și-și notă numele câtorva locuri în care s-ar fi putut afla King. Nu era o listă lungă. Trecuseră mulți ani de când nu mai locuise propriu-zis în Somerset și în timpul cât trăise la Chartridge nu-i vizitase pe mulți dintre vecini. Dorea cu adevărat să-l ajute pe Michael în căutările lui, dar se îndoia de succesul lor, mai ales dacă King nu dorea să fie găsit.

Când Michael se întoarse, studie lista făcută de Cassidy, dar după câteva minute fu din nou chemat la telefon. De data aceasta de către supraveghetorul fermei sale din Montana. În următoarea oră Ryder și Silver telefonară și ei. După fiecare telefon Michael nu păruse preocupat de ceva anume și nici nu-i spusese despre ce vorbise. Când Alvilda îl chemă din nou la telefon, Michael îi sugera s-o conducă pe Cassidy în camera ei. Îi aminti evenimentele zilei ce se încheiase și totodată o preveni asupra greutăților ce le aveau de întâmpinat a doua zi.

Simțindu-se cu adevărat obosită, Cassidy renunță să-l contrazică, din nou.

După o noapte odihnitoare era convinsă că avea să-și recapete independența și încrederea în sine. Pentru o noapte putea să se lase condusă de altcineva.

Alvilda pregătise camera de oaspeți; făcuse un foc bun și strânsese perdelele ce acopereau patul cu baldachin. Camera avea o fereastră înaltă, ce se deschidea spre curtea din fața casei. Un buchet de flori proaspete, culese din sera lui King, fusese așezat pe o măsuță ornamentală și lenjeria patului răspândea un miros plăcut de levănțică. Era epuizată și ar fi putut adormi în momentul în care capul ei atinsese perna. Dar, ca și în nopțile petrecute la Chartridge, nu putea dormi. În casa tatălui său, zgomotele petrecerii fără sfârșit care începuse chiar după înmormântare, îi alungaseră somnul. Atitudinea lui Derek care invitase un grup de cheflii pe care știa că sora sa vitregă îi detesta era încă unul din modurile în care acesta încerca s-o înfurie. Și reușise. Cassidy ura înghesuiala, agitația, bețivii. Derek știa cum să lupte pentru a o convinge să-i cedeze lui casa.

Cassidy aprinse lumina și aruncă în lături păturile cu care era învelită. Se simțea mult prea agitată pentru a putea dormi. În cameră era cald și fără să-și pună rochia de casă. Fără cârjă, se îndreptă spre fereastră și trase draperiile grele.

Doctorul Moss avusese dreptate. Glezna ei se vindecase după câteva ore de odihnă. Ploaia încetase și o ceață deasă acoperise întreaga regiune învăluind casa. Razele lunii, sfârșiind din când în când perdeaua deasă de ceață, ofereau un aer straniu peisajului nocturn. Cassidy se simțea singură și îndurerată. Poate și ora târzie, ceața deprimantă și casa necunoscută, contribuiau la starea ei. Trăise singură mulți ani, dar nu-și amintea să fi simțit asemenea gol în suflet ca și când

ceva vital lipsea din viața ei. Neliniștea ei nu se datora numai pierderii tatălui său și casei părintești. Deși se întorsese rareori acasă după căsătoria tatălui său, trăise sentimentul că, oricând dorea, casa se afla acolo, la locul ei și o aștepta. Dar odată cu moartea lui se vedea pusă în situația să ia o hotărâre definitivă care ar fi putut însemna să nu mai vină niciodată la Chartridge. Dacă îi ceda casa lui Derek, ultimele ei legături cu familia din care se trăgea dispăreau definitiv. În ciuda amintirilor plăcute legate de casă nu putea uita sarcasmul mușcător al mamei sale vitrege când tatăl ei nu se afla prin apropiere și nici glumele răutăcioase ale lui Derek. Privea pe fereastră, pierdută în gânduri, când ușa dormitorului se deschise. Lumina de pe hol se revărsă în cameră. Se întoarse și-l văzu pe Michael stând în pragul ușii. În cameră aerul deveni tensionat și simți cum între ei doi se crea un curent ce-i purta fără putință de scăpare, unul spre celălalt. Michael o privea și nu și-ar fi luat privirile de la ea chiar dacă i-ar fi fost viața în joc.

Decolteul larg al cămășii de noapte îi alune-case descoperindu-i umărul și picioarele îi erau dezgolite de la jumătatea coapsei. Luna arunca o lumină slabă asupra ei, oferindu-i o strălucire ireală părului ușor ciufulit.

-Trebuia să mă aștept!

-La ce anume?

Intră în cameră lăsând ușa deschisă în urma lui.

-Trebuie să-ți protejezi piciorul.

-Cred că am auzit aceste cuvinte de mai bine de o sută de ori de-a lungul zilei ce a trecut. Din acest motiv ai venit? Vrei să mai țipi o dată la mine înainte de a te culca?

-De fapt nu m-am gândit să țip, murmură el înaintând spre ea.

-Sau poate ai venit să-ți iei rămas bun?

-Dar unde plec?

-Acasă, în Montana. Ai avut o mulțime de convorbiri telefonice în seara asta.

Se apropiase de ea, încât o putea atinge.

-Nu plec nicăieri. Încă nu plec. Supraveghe-torul de la fermă a avut câteva probleme de discutat cu mine. Turner, Ryder și Silver au telefonat, pe rând, pentru a afla ce se întâmplă cu King. Turner a primit și el un mesaj, numai că lui i se cere să aducă scutul săptămâna viitoare. Ryder și Silver nu au primit nici un mesaj încă. Le-am promis că voi încerca să aflu care sunt motivele pentru care tatăl nostru ne tulbură cursul liniștit al vieților.

-Aceasta este o explicație privind prezența ta la „Reședința cavalerului”, dar nu și în camera mea. Michael îi luă obrazii în mâinile sale.

-Nu puteam dormi până când nu aflam răspunsul la o întrebare care mă scoate

din minți.Cassidy nu-și desprinsese capul din mâinile lui și-l întrebă încetișor:

-Crezi că eu aș putea să dau răspunsul la această întrebare?

-Sunt convins.Privirea lui alunecă pe buzele ei.

-Sunt nerăbdător să simt aroma buzelor tale.Așteptă câteva clipe un protest din partea ei,apoi coborî capul încet.Cassidy nici nu se gândise să protesteze,mai ales că avea și ea aceeași dorință ca și Michael.O străbătu un fior de plăcere și dorința și bătaile inimii deveniră tot mai puternice.Buzele lui coborâră blând, mângâietor.De fapt,era mai mult un joc,decât un sărut.Își trecu ușor vârful limbii peste buzele ei și zâmbi când simți respirația ei tot mai precipitată.

Cassidy își trase capul înapoi.Primul pas fusese făcut și înțelese că următorul pas depindea numai de ea.Rămase nemișcată privindu-l în lumina lunii și ochii lui străluceau nerăbdători arzând de febra așteptării.

Nu-l lăsa să aștepte mult.Zâmbind se lipi de el așezându-și mâinile încet pe pieptul lui.Michael o sărută așa cum visase de la început și sărutul lui păru nesfârșit.Își plimbă mâinile pe umerii ei,pe șolduri și îi mângâie coapsele.O sărută profund,un sărut tulburător,răspunzând dorinței ei care o egala pe a sa.

Cassidy se înalță pe vârfuri și îi înlănțui gâtul cu brațele simțind o dorință irezistibilă de a se contopi cu el,de a se pierde ca o liană în jurul lui.Tremura când sânii i se zdrobiră de pieptul puternic al lui Michael.Bărbatul se desprinsese cu greu de gura ei și-și ascunse capul în părul lui Cassidy.O luă strâns în brațe încercând să-și recapete calmul.

-Ești minunată,Cassidy.Tu ești păcatul și izbăvirea.Își lăsa capul pe pieptul lui.

Tremura,și când reuși să vorbească,vocea ei era răgușită.

-Mai ai și alte întrebări? Michael izbucni într-un râs ușor și o privi în ochi.

-În acest moment,nu.N-aș putea îndura forța unui alt răspuns chiar în clipa aceasta.Se desprinsese cu greu din îmbrățișarea ei și oftă adânc.

-Voi suferi cumplit,dar trebuie să mă retrag în camera mea,unde voi petrece o noapte tristă,în singurătatea patului meu.Lipsită de îmbrățișarea lui fierbinte,Cassidy începu să tremure ușor.Își masă brațele și încercă să se consoleze,dar nici această încercare nu reuși.În cele din urmă își adună puterile și începu să vorbească,deși nu era sigură dacă voia să se convingă pe sine sau să-l convingă pe el.

-Este foarte bine ceea ce faci.Nici unul dintre noi nu are nevoie de complicații.

Ar fi o nebunie să începem o relație care este lipsită de orice viitor.

-Sunt tentat să te contrazic,murmură el nereușind să-și smulgă privirile de pe chipul ei.

-Dar nu o vei face,zise ea cu un ton aproape rugător.

-Nu.Nu în seara aceasta.O privi tandru cu luciri vesele în priviri.Pentru a schimba subiectul conversației și înveselirea atmosferei,Cassidy îl atenționa.

-Domnișoara Gump s-ar putea să facă un raid înainte de culcare și cred că n-ar fi încântată să te găsească în dormitorul meu.Michael mai făcu un pas înapoi și își vârî mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

-Aș vrea să pornim mâine de dimineață,devreme,dacă nu te deranjează.Am cercetat lista făcută de tine și am observat că unele dintre locurile unde ar fi posibil să-l găsim pe King nu sunt situate foarte departe de „*Reședința cavalerului*”.Putem să le vizităm pe toate mâine.

-Dar spune-mi,te rog,ești conștient de faptul că tatăl tău se poate afla oriunde în altă parte? Tatăl meu l-a însoțit în Scoția,în Țara Galilor și chiar în Franța.Șansele de a-l descoperi mâine sunt minime.

-Cel puțin știu că încerc să-l găsesc și nu stau așteptând fără rost.Așteptarea aceasta inutilă mă scoate din minți.Și nu voi pleca până când nu voi afla răspunsul la câteva întrebări.

„*Și nu numai la cea care se referă la dorința lui King de a vinde jocul de șah*” se gândi el.Cassidy îl atrăgea,cum nu-l mai interesase nici o femeie până în acel moment.Nu avea de gând să plece până nu explora sensul tuturor sentimentelor ce puneau stăpânire pe el când o simțea aproape.

-Uneori este mult mai dureros să afli răspunsul la întrebări decât să rămâi în întuneric.

-Eu prefer lumina zilei.Cred că ar fi cazul să dormi,Cassidy.Am rugat-o pe Alvilda să-ți aducă ceaiul la ora opt mâine dimineață.Aș dori să plecăm în jurul orei nouă.Cassidy dădu din cap și sesiză în vocea lui o încordare care era singură că nu se datora numai îngrijorării cauzată de dispariția lui King.Sângele îi pulsa puternic în tâmples și simțea cum o ardea pielea în locurile unde fusese atinsă de mâinile lui.

-Noapte bună,Michael.Michael o salută scurt din cap și ieși închizând ușa în urma lui.Când rămase singură în cameră,Cassidy constantă cât de rigidă era ținuta ei.Parcă împietrise prinsă în mrejele sentimentelor provocate de Michael.Reuși să se miște din loc și cu greu se îndreptă spre pat,unde se prăbuși epuizată.Oare cum era posibil să fie atât de plăcut pentru amândoi un sentiment care nu putea să le aducă decât suferință? Cel puțin în noaptea aceea avea să amâne căutarea răspunsului.Trupul ei mai vibra încă de încântare,de bucuria și plăcerea de a se fi simțit în brațele lui.Oftă și-și cuprinse mijlocul cu ambele brațe.Lumea întreagă se topise în jurul ei,dispăruse când buzele lui îi atinseseră gura și dorința de a rămâne în brațele lui fusese copleșitoare.Se întâmplase

tocmai ceea ce ar fi vrut să nu se întâmple. Michael îi complicase și mai mult existența atât de frământată. Unul dintre locurile aflate pe lista lui Cassidy se afla în apropiere de Glastonbury, pe drumul ce ducea spre ruinele mănăstirii despre care se spunea că ar fi adăpostit mormintele regelui Arthur și al reginei Guinevere. Mai vizitase ruinele și cu alte ocazii și, totuși, dintr-un sentiment pe care nu-l înțelegea, voia să le vadă din nou, împreună cu Cassidy.

Înainte de a coborî din mașină întrebă:

-Te mai doare piciorul? Am observat că nu mai mergi șchiopătând.

-Mă simt perfect. Eu credeam că vrei să mergem să-l căutăm pe King.

-Pentru că ne aflăm aici putem să facem o mică plimbare. King vine deseori la Glastonbury. Șansele de a-l întâlni aici sunt minime, dar aș dori să încercăm.

Făcură o vizită în muzeul aflat în camera de primire a mănăstirii, privind macheta acesteia așa cum se presupunea că ar fi arătat în anul 1539 și se plimbară în jurul ruinelor, fără să urce în turnul înalt aflat încă în stare bună.

Admirară și Copacul Sfânt, cu spini, despre care legenda spunea că răsărise din toiagul sfântului Iosif din Arima-thea, copac care înflorește de Crăciun.

Ținând-o de mână pe Cassidy, Michael se opri pe o potecă netedă gândindu-se la glezna ei încă inflamată. Îi vorbi despre frații și sora sa și despre legendele regelui Arthur și ale Cavalerilor Mesei Rotunde, legende care le legănaseră copilăria. Își aminti cum King adusese odată un buchet de flori și-l pusese în locul în care se spunea că s-ar fi aflat mormântul regelui.

-Nici nu este greu să cunoști legendele regelui Arthur în aceste locuri, spuse Cassidy, ca de altfel în oricare alt loc din Anglia. Noi toți creștem ascultând aceste legende, doar că familia ta a devenit mult mai pasionată de ele.

-Te gândești la jocul de șah Camelot?

-Nu numai. Mă gândesc și la numele noastre. Care era numele cavalerului după care ai fost botezat? Am uitat.

-Da, frumoasă cursă! Cassidy zâmbi, renunțând pentru moment la intenția de a afla primul dintre numele lui Michael.

-Îmi amintesc că tata mi-a povestit legenda acestui joc. Spunea că unul din înaintașii tăi a făcut niște statuete pe care apoi le-a turnat în aur și ulterior le-a distrus, pentru ca cele din aur să fie unice.

-Da. Știu. E vorba despre Willoughby. Conform legendei, acesta a început să modeleze statuetele când avea șaisprezece ani și tot restul vieții și l-a petrecut modelând piesele de șah ale jocului. Jocul se află în familia noastră de patru generații. Și va rămâne și pentru generațiile viitoare, spuse el cu hotărâre.

-Acesta este motivul pentru care ai venit în Anglia și pentru care îl cauți pe tatăl

tău? Te înțeleg că vrei să păstrezi acest obiect în familie deși pare totuși de neînțeles. King spune că nici tu, nici frații și sora ta nu vă gândiți la o generație viitoare a familiei Knight. Atunci pentru cine vrei să păstrezi acest joc?

-Vorbești la fel ca tatăl meu. A doborât un nou record, de curând, în încercările lui de a ne convinge să ne căsătorim și să avem urmași.

Îl privi în tăcere. Nu-i răspunsese la întrebare, așa că încercă o altă cale de abordare a subiectului.

-Căsătoria și copiii nu sunt fapte anormale în viața unui om. Oamenii se căsătoresc și fac copii de mult timp și se pare că nu există nimic rău în asta. Te-ai întrebat ce se va întâmpla cu jocul de șah dacă nici unul dintre voi nu va avea urmași?

-Dar eu nu am afirmat că suntem hotărâți să nu ne căsătorim și să rămânem fără urmași. Dar tu? N-am văzut nici un soț și nici copii înghesuindu-se în jurul tău.

Simțind că din atacată devenise victimă, Cassidy zâmbi și se prinse în joc.

-Nu vreau să mă căsătoresc numai de dragul de a fi căsătorită. În afară de asta; nu am fost cerută de nimeni în căsătorie. Trăim în ultimul deceniu al secolului douăzeci, dar nu mă simt destul de eliberată de prejudecăți pentru a face eu o cerere în căsătorie, chiar dacă ar exista un bărbat care să-mi placă și pe care l-aș dori ca soț.

-Poate nu l-ai întâlnit încă pe bărbatul potrivit.

-Poate. N-ar trebui să plecăm? Este limpede că nu aici se află King.

Porniră spre mașină.

-Una dintre fermele aflate pe listă este numai la câteva mile depărtare și se numește *Pander's Croft*. Vom merge acolo, după care ne vom opri să luăm prânzul. La *Pander's Croft* rămăseseră doar câteva minute. Michael nici măcar nu se obosi să deschidă poarta de fier forjat când observă tabla pe care scria: DE VÂNZARE. Bălăriile crescuseră de o parte și de alta a potecii și începuseră să năpădească și alea aflate în fața casei. Intrarea arăta jalnic, așa că era puțin probabil să găsească pe cineva înăuntru. Necăjită din cauza eșecului suferit, Cassidy consideră necesar să se scuze.

-Te-am avertizat că a trecut mult timp de când am plecat din Somerset.

-Da, îmi amintesc. După cum arată acest loc cred că locatarii fermei au părăsit-o la o zi după plecarea ta din Somerset. Fără să mai urmărească ce scria pe listă, Michael porni spre *Sparrow Farms*. Cassidy observă că nu-i ceruse nici o îndrumare privind direcția de mers. Când ajunseră, un bărbat între două vârste ieși din casa în stil Tudor și porni spre ei. Michael se prezentă și-i spuse care era motivul sosirii lor. Fu uimit de primirea pe care i-a făcut-o domnul Sparrow. Îi

invită să viziteze grajdurile și îi invită să servească un ceai făcut de doamna Sparrow. Când intrară în salon, înțelese de ce fuseseră primiți cu căldură. Pe unul din pereți atârna un tablou reprezentând un armăsar negru aflat în fața uneia din boxele grajdurilor de la Sparrow. Tabloul era pictat de King Knight. Când se așezară să servească ceaiul, domnul Sparrow îi dezvălui lui Michael motivul atașamentului pe care îl arăta Cassidy față de Nougat. Povesti cum dormise Cassidy timp de două nopți în boxa lui Toffee, primul ei cal primit când împlinise șase ani, și așteptase venirea pe lume a mânzului ei. Cassidy se aflase singură cu Toffee când aceasta făcuse și o ajutase în cele mai grele momente.

Pentru că Toffee murise în noaptea aceea, Cassidy o crescuse pe Nougat cu biberonul. Când domnul Sparrow încheie povestirea nu uită să amintească de cât de mândru se simțise Robert de fiica sa. Michael își așeză mâna pe mâna lui Cassidy, când îi observă emoția întipărită pe chip. Simți o strângere de inimă când ea îl luă de mână și îi strânse ușor degetele. Doamna Sparrow schimbă subiectul conversației, dar mâinile lor rămaseră înlănțuite.

Când pleacă de la *Sparrow Farms*, Cassidy era ușor abătută. Îi făcuse plăcere vizita aceea. Îi reamintea de zilele când, împreună cu tatăl ei, își vizitau vecinii. Îi făcuse plăcere și ceaiul servit în compania familiei Sparrow. Dar era nedumerită de atitudinea lui Michael. Era evident faptul că se descurca de minune și fără ajutorul ei. După ce se îndepărtară de *Sparrow Farms* îl întrebă:

-Spune-mi, te rog, de ce ai insistat să vin cu tine azi? Nu aveai nevoie de prezența mea, nici la *Pander's Croft*, nici la *Glastonbury* și nici la *Sparrow Farms*. Nu ți-am fost de nici un ajutor.

-Am dorit să fii cu mine. Declarația lui făcută cu sinceritate o uimi. Se întoarse să-l privească și încercă să păstreze un ton calm.

-Credeam că am lămurit această problemă azi-noapte, Michael?!

-Ce problemă?

-A relației dintre noi.

-Da, am rezolvat-o. Între noi există o legătură.

-În seara aceasta plec cu trenul la Londra, rosti ea privind drept înainte.

CAPITOLUL 5

-Nu. Nu vei pleca cu nici un tren, spuse Michael.

-Vrei să mă duci tu la Londra? întrebă ea uimită.

-Nu.

-Cunoști un alt mijloc de a ajunge la Londra? Sunt un om care acceptă sugestiile altora. Michael trase mașina la marginea drumului și opri.

Se întoarse spre ea cu o mână așezată pe volan și cu cealaltă pe spătarul banchetei.

-De mine nu vei reuși să fugi,Cassidy.Nu te voi lăsa să fugi.

-Eu nu fug de nimeni și de nimic.

-Ba da.Ai fugit și când tatăl tău s-a recăsătorit; dorești să fugi și să lași în urmă casa de la Chartridge; și acum vrei să fugi de mine.Nu poți fugi toată viața, Cassidy.Era prima dată în viață când dorea să pălmuiască pe cineva.

-Dai dovadă de îndrăzneală când faci asemenea afirmații.Mă cunoști abia de două zile.

-Da,dar asta nu schimbă cu nimic dorința ta de a fugi la Londra când ești pusă în fața unei probleme.Cassidy întoarse capul auzindu-i cuvintele și simți degetele lui blânde,dar ferme,obligând-o să întoarcă capul.

-De data aceasta vei rămâne și vei lupta.

-Să lupt? Împotriva cui să lupt? Cred că te-ai lovit la cap în grajdurile domnului Sparrow și ai început să vorbești prostii.Michael nu intenționase să deschidă acel subiect tocmai atunci,deși el era convins că ghicise adevărul.

Își alesese greșit momentul abordării unui asemenea subiect.Dar,în general,era un om care iubea riscul.

-Ieri mi-ai mărturisit că deocamdată nu ai nici un angajament.Deci nu ai nici un motiv să te întorci la Londra,azi sau mâine.

-Ți-am spus că nu voi pleca în Montana până când nu voi căpăta câteva răspunsuri la întrebările mele.Atunci mă gândeam la problemele ridicate de comportamentul tatălui meu.Dar acum mai există și altele.O privi adânc în ochi și rosti clar.

-Acum este vorba despre tine.Scuturând din cap,cu neîncredere,Cassidy își desfăcu centura,deschise portiera mașinii și sări afară.Michael o urmă și o prinse din urmă.Punându-i mâna pe umăr o obligă să se întoarcă cu fața spre el.

-Se pare că,încă,nu ai înțeles.Nu te las să pleci nicăieri.

-Nu ai nici un drept să faci asta,rosti ea furioasă,printre dinți.

-Dacă tatăl tău te-a lăsat să fugi,eu nu te voi lăsa.

-Nu-l amesteca pe tata în această poveste! Se așteptase la o reacție furtunoasă din partea ei,dar nu se așteptase să vadă lacrimi.Cassidy îl privea încă furioasă, dar în ochi i se adunau lacrimi care însă nu se datorau furiei.Michael murmură o înjurătură și o luă în brațe,strângând-o la piept cu un gest protector.Fusese dur și dăduse dovadă de blândețea unui buldozer încercând să dărâme zidul ridicat de ea de-a lungul anilor.Trecu o mașină pe lângă ei.O urmă un camion,claxonând furios,dar Michael nu-l luă în seamă.

Întreaga lui atenție se concentrase asupra lui Cassidy. Aceasta rămăsese țeapănă în brațele lui, fără să protesteze, dar și fără să-i accepte îmbrățișarea. Era acolo. Doar atât. În cele din urmă se strânse la pieptul lui. Nu se simțea în stare să fugă de el.

-Michael, te rog! Michael o lăsa liberă și se îndepărta câțiva pași.

-Îmi pare rău, Cassidy! Nu am vrut să te rănesc. Dar nu voi retrage nici un cuvânt din cele rostite. Cassidy își dresese puțin glasul înainte de a putea rosti:

-Ce te face să crezi că vreau să fug și că am mai fugit și altă dată? Cred că nu mă cunoști destul de bine pentru a face asemenea afirmații.

-Rămâi și dovedește-mi că nu am dreptate. Voi face tot ceea ce-mi va sta în puteri pentru a te convinge să stai.

-De ce? Vocea ei era aspră, încercând să-și ascundă emoția.

-De ce vrei să mă împiedici să plec, Michael? Nu vreau să mă implic într-o relație mai profundă, pentru că ar fi o relație fără viitor. În curând tu vei pleca. Ar fi o prostie din partea noastră să ne implicăm într-o relație care ar trebui să se termine odată cu plecarea ta. Michael simțea că trebuie să fie sincer, deși era convins că ei nu avea să-i facă plăcere ceea ce avea să-i spună.

-Cassidy, eu nu am mai simțit niciodată ceea ce simt pentru tine. În timp foarte scurt ai devenit o persoană foarte importantă pentru mine.

Necesară. Deosebită. Gândul meu este doar la tine. Cassidy închise ochii ca și când ar fi vrut să îl lase în afara luminii ei. Atunci înțelese că de fapt făcea exact ceea ce spunea Michael; fugea. Deschise ochii. Michael o privea intens.

-Nu ar fi drept să nu spun că mă simt atrasă de tine, de firea ta deschisă, de sinceritatea ta tipic americană, pentru că ai înțelege imediat că te mint. Dacă m-aș lăsa antrenată de sentimente ar însemna să aduc și alte necazuri în viața mea, ceea ce în momentul de față ar fi foarte greu de suportat. Mi-am pierdut tatăl. Sunt pe cale să-mi pierd casa și calul. Nu am nevoie să te pierd și pe tine.

-Oferă-mi o săptămână!

-Cât? întrebă ea nedumerită.

-Rămâi o săptămână. De data asta nu fugi!

-Vrei te rog, să încetezi să mai rostești aceste cuvinte?

-Cu plăcere. Dar numai atunci când vei înceta să mai fugi. De ce nu accepți propunerea mea pentru a dovedi că nu am dreptate?

-Nu se poate! Ceea ce se întâmplă nu este adevărat. Probabil că atunci când am căzut de pe cal m-am lovit mai rău decât am crezut. Trebuie să mă mai gândesc.

-De ce nu-ți acorzi un răgaz? întrebă Michael încercând să-i abată gândurile. Tatăl tău abia a murit. Casa ta a fost invadată de niște bețivi nemernici

și fratele tău vitreg îți calcă sentimentele în picioare. Nici măcar nu ai avut timp să-ți revii după moartea tatălui tău. Acordă-ți un răgaz de o săptămână pentru a-ți încărca bateriile! Ce rău ți se poate întâmpla?

Cassidy gândea că nu era greu de ghicit ce se putea întâmpla. Sentimentele ei pentru el deveneau tot mai puternice. Vedea perfect ce se putea întâmpla între ei dacă consimțea să rămână. Experiența ei sexuală era destul de restrânsă, dar putea să recunoască o atracție irezistibilă atunci când se afla în fața ei.

Pentru ea nu era chiar atât de ușor ca pentru el să vorbească deschis.

Dar trebuia s-o facă. Trebuia să știe exact în ce situație se afla.

-Noaptea trecută când ai venit în camera mea cred că ai fost conștient de... de ceea ce am simțit când m-ai sărutat. Nu te cunoșteam nici măcar de douăzeci și patru de ore și aproape... aproape.... Dacă rămân... Curajul începea s-o părăsească, așa că lăsă vorbele suspendate.

-Dacă rămâi vom face dragoste. De multe ori. De foarte multe ori.

Afirmația lui atât de îndrăzneată ar fi trebuit s-o șocheze. În schimb inima ei începu să bată năvalnic și simți cum se sufocă amintindu-și cât de fierbinte fusese dorința ca el să o strângă la piept. Îl privi fără să rostească un cuvânt, căutând în ochii lui răspunsuri la întrebări pe care nu le putea pune, căutând o făgăduială pe care el n-o putea face. Trebuia să se mulțumească cu ceea ce avea.

-Nu pot să promit că voi rămâne o săptămână. Să zicem încă o zi, deocamdată.

Michael ar fi dorit mai mult de o zi sau două. Știa că voia să fie prudentă. Chiar înțelegea dorința ei de a se pune în gardă. Încă un necunoscut pentru ea. Nu se putea arunca în patul unui străin. Și, de fapt, el aștepta mult mai mult de la ea. Spera doar să-i poată acorda timpul de care ea părea să aibă nevoie.

Se întoarse și deschise portiera așteptând-o.

-Dacă nu vrei să-i șochezi pe cei care trec pe lângă noi, urcă în mașină mai repede altfel s-ar putea să te sărut acolo unde ești. Ochii ei prinseră să strălucească de dorință și Michael simți cum era pe cale să-și piardă stăpânirea de sine.

-Urcă în mașină, Cassidy! Acum! Vocea lui era aspră, plină de dorință. Cassidy urcă în mașină. Michael trânti portiera și porni încet de cealaltă parte a mașinii, respirând adânc, încercând să se liniștească. Nimic altceva decât o furtună cu zăpadă, cum numai în Montana sunt furtunile, putea egala situația în care se afla.

-Pune-ți centura, iubito, spuse el când urcă în mașină! Va fi un drum greu, dar vom ajunge cu bine acolo unde dorim.

-Te referi la drumul de întoarcere sau la zilele ce vor urma?

Se bucură auzind tonul voios al glasului ei.

-Este prematur să vorbim. Dar sunt convins că nu ne vom plictisi.

Plictisitor era ultimul cuvânt pe care l-ar fi putut folosi Cassidy pentru a descrie restul zilei și ziua următoare. De fapt, se simțea ca și când s-ar fi învârtit în cerc, cu viteză mare, și nu ar fi întrezărit nici o ocazie pentru a coborî din carusel. Dacă Michael intenționase să-i abată gândurile de la discuția avută, reușise. Călătorirea spre diverse ferme și le vizitarea, călări pe Nougat luându-se la întrecere cu Michael, care călărea unul din caii tatălui său și servirea mic dejunurile bogate și cinele formate din cinci feluri ale Alvildei. Nu avusese timp nici cinci minute să regrete faptul că nu luase trenul spre Londra.

Singurele momente de regret erau cele când se retrăgea în dormitorul pentru oaspeți de la „*Reședința cavalerului*”. În cele două seri petrecute la conac, după promisiunea făcută de Cassidy de a nu pleca, Michael a condus-o până în fața ușii, a sărutat-o și a lăsat-o să intre în camera ei. Singură.

În prima seară a fost încântată că nu a făcut presiuni asupra ei. În cea de-a doua seară a intrat cam fără tragere de inimă în camera ei. Petrecuseră întreaga seară jucând backgam-mon și vorbind despre tatăl ei. Până când Michael nu o încurajase să vorbească despre tatăl ei, nu simțise cât de mult avea nevoie să vorbească despre Robert. Durerea era prezentă în ea, mai vie ca oricând, dar spre sfârșitul serii povara părea să se mai fi ușurat. Michael dorise să știe ce o îndemnase spre cariera muzicală, i-a fost cam greu să răspundă imediat pentru că nu erau mulți care să-i fi pus o asemenea întrebare. În cele din urmă spuse:

-Am avut două iubiri în viață: caii și muzica. Știam că pasiunea mea pentru cai nu-mi va putea oferi posibilitatea câștigării unor venituri, care să mă ajute să mă întrețin, așa că mi-am pus la treabă celălalt talent.

-Tatăl tău a fost un om bogat. Nu era nevoie să muncești pentru a te întreține,

-Aș putea afirma același lucru despre tine, spuse ea privindu-l drept în față. Și totuși ai o fermă pe care ai cumpărat-o cu banii câștigați de tine.

-Dacă aș spune că este cu totul altceva când este vorba despre un bărbat, presupun că trebuie să mă aștept la necazuri.

-Corect. Cassidy se lăsă furată de somn purtând în amintire evenimentele serii.

Un zgomot ascuțit, pătrunzător o făcu să tresară din somn. În câteva secunde se stinse la fel de brusc cum izbucnise. Se gândea dacă era bine să părăsească camera când auzii pașii lui Michael trecând în fugă prin fața camerei sale.

Sări din așternut și se grăbi spre ușă. Când o deschise, apucă să-l vadă pe Michael coborând câte două trepte odată.

-Michael?

-Rămâi pe loc! strigă el peste umăr, fără să se oprească.

Contrar celor zise de el, Cassidy, se îndreptă spre capătul scărilor.

Îl văzu pe Michael deschizând ușa de la intrare și ieșind din casă. Nu știa ce se petrece, dar era hotărâtă să afle. Se îndreptă în fugă spre camera ei, unde își scoase cămașa de noapte și îmbracă o pereche de pantaloni și un tricou, fără să mai piardă timpul să-și pună și lenjeria de corp. Când reveni în hol, purta în mână un pulover gros pe care-l îmbracă în grabă. Alvilda apăru și ea cu cămașa de noapte fluturând, când auzi pașii lui Cassidy pe scări. Alvilda era înarmată cu una din săbiile din colecția lui King și părea gata de atac.

-Domnișoară Gump ce faci aici?

-Sistemul de alarmă de la grajduri s-a întrerupt brusc. Michael s-a dus să vadă ce se întâmplă.

-Este singur afară? N-ar trebui să chemi poliția? Cassidy simți cum o cuprinde teama și grija pentru Michael.

-S-ar putea să nu fie decât o vulpe sau un câine vagabond care au deranjat detectoarele. Clive nu ar fi încântat dacă l-aș aduce până aici fără nici un motiv.

-Cine este Clive?

-Șeful poliției locale.

-Dacă spui că nu sunt probleme de ce ții sabia acea deasupra capului?

-Îmi place să fiu prevăzătoare. Văzând că domnișoara Gump își putea purta singură de grijă, Cassidy începu, din nou, să se îngrijoreze pentru soarta lui Michael.

-Mă duc la grajduri. Menajera nu încercă să o oprească și-o întrebă pornind în urma ei.

-Crezi că te simți în siguranță dacă iei și sabia?

-Cred că m-aș răni pe mine însămi, în timp ce hoțul ar putea scăpa nevătămat.

Intrarea casei era iluminată de felinare ase-mănătoare celor de la trăsuri, în schimb, aleea care ducea la grajduri era cufundată în întuneric. Pietrișul scârțâia sub pașii ei. Apropiindu-se, văzu că una din uși era larg deschisă și luminile erau aprinse. Pașii înăuntru și privi cercetător în jurul ei. Totul părea în ordine. Boxele erau în ordine, curate, și în aer plutea mirosul obișnuit de cal, paie și piele.

Ușile boxelor erau toate închise, cu o singură excepție. Cea în care era adăpostită Nougat. Boxa era goală. Aruncă încă o privire în jurul său și porni spre ieșire.

Scrută în întunericul căutând să afle încotro se aflau Michael și Nougat.

Mușcându-și buzele se strădui să caute un indiciu cât de mic. Nu putea pleca în căutarea lor pentru că nu știa în ce direcție trebuia să pornească.

Oare ce se întâmplă? se întrebă Cassidy, încercând să nu se lase copleșită de teamă. Unde era calul ei? Unde era Michael?

Alarma fusese deconectată de o persoană al cărei singur țel fusese furtul calului său. O persoană îndeajuns de lipsită de minte și de disperată pentru a se furișa în toiul nopții în grajd, putea fi deosebit de periculoasă.

Era limpede că Michael pornise pe urmele hoților și ale lui Nougat. Dacă, așa cum bănuia, Derek era în spatele acestei acțiuni, era limpede că nu avea să se oprească la această încercare. Lovitura pe care i-o aplicase Michael îi afectase nu numai falca, dar mai ales mândria. Se plimba cu pași mari dintr-o parte în cealaltă a grajdului, privea afară, dar era imposibil să distingă cel mai mic semn care să-i ofere un indiciu asupra a ceea ce se întâmplă.

Sentimentul de neputință o scotea din minți. Și mai ales faptul că nu știa ce se întâmplase cu Michael și cu Nougat devenea insuportabil.

La un moment dat auzi zgomotul făcut de copitele unui cal. Dacă nu avea vedenii o umbră își făcea drum spre ea prin întunericul nopții.

-Michael?

-La naiba, Cassidy! Doar ți-am spus să rămâi în casă!

-M-am gândit că s-ar fi putut să ai nevoie de ajutor, spuse ea. Respiră ușurată văzându-l apărând din întuneric cu Nougat urmându-l la câțiva pași.

Michael ținea frâul cu o mână fermă în timp ce Nougat era ușor neliniștită.

Amândoi păreau a fi teferi și nevătămați și Cassidy se aruncă în brațele lui Michael.

-Ești teafăr? întrebă ea luându-i fața în mâini. Apoi își plimbă mâinile de-a lungul trupului său, pe umeri și pe piept simțind un sentiment de bucurie când constată că era teafăr. Deși Michael se simțea minunat sub căutarea mâinilor ei cercetătoare, știa că, pentru moment, trebuia să pună capăt acelei situații.

-Mă simt perfect dacă lăsăm deoparte faptul că sunt deosebit de nervos pentru că nu am reușit să prind hoțul. Încercă să-și rețină zâmbetul, de teamă ca ea să nu interpreteze greșit veselia lui. Grija ei pentru persoana lui îi încălzea inima, dar ar fi putut crede că lui îi părea amuzantă și-tuația.

-Ești sigur? dori ea să se convingă. O sărută pe frunte, cu căldură.

-Sunt sigur. Dacă-ți face plăcere, poți să mă examinezi mult mai amănunțit când ajungem acasă. De fapt, s-ar putea să insist în această privință.

Chipul ei era ascuns de umbrele nopții, așa încât nu putea să citească reacția ei la aceste cuvinte. Dar simți cum mâna ei îi strângea cu putere mâna. Își așeză un braț în jurul umerilor ei și o strânse tare alături de el, și de cal.

-Nougat este nevătămată? întrebă ea mângâind gâtul calului.

-Putem să ne convingem când o vom conduce în boxa ei. Cred că s-a ales numai cu o sperietură datorată acestei plimbări nocturne.

-I-ai văzut pe...cei care au încercat să o fure?

-Erau trei și toți purtau măști ca pe vremea reginei Victoria.Nu știau că aveam sistem de alarmă și au fost deosebit de surprinși pentru că nu se așteptau să fie descoperiți cu atâta repeziciune.Când i-am găsit o duceau pe Nougat spre pădure,în momentul în care m-au zărit au lăsat frâul liber și au rupt-o la fugă.Au fugit în pădure și le-am pierdut urma.Cassidy întoarse capul în direcția în care se afla pădurea.Liziera de copaci era de fapt o mică pădurice ce separa domeniul Chartridge de proprietatea lui King Knight.Ajunsă în boxa ei,Nougat se lăsă periată de cei doi.După ce închiseră boxa,Cassidy întrebă:

-Ce ai de gând să faci în legătură cu această întâmplare?

-Depinde de ceea ce dorești tu.Michael se îndreptă spre o cutie metalică aflată în colțul grajdului și conecta alarma,apoi se întoarse alături de Cassidy.

-De ce depinde de mine?

-Pentru că este calul tău.Hai să o liniștim pe Alvilda mai înainte de a intra în panică și de a telefona la poliție.

-Sau mai înainte de a-și tăia piciorul.Când am ieșit eu din casă tocmai agita una din săbiile aflate în colecția tatălui tău.

-Mai înainte de a ne întoarce în casă este bine să ne punem de acord în privința câtorva amănunte.

-Vrei să spui că trebuie să ne gândim dacă îi spunem domnișoarei Gump că în spatele acestei tentative de furt se află fratele meu vitreg?

-Mi-a fost teamă că nu voi reuși să te fac să înțelegi atât de repede.Trebuia să fiu convins că ești nu numai frumoasă,dar și deșteaptă.Îi mângâie ceafa plimbându-și degetele de-a lungul gâtului ei fin.

-Nu era greu de înțeles ce gânduri aveai când ai pus întrebarea referitoare la amănunte.Orice hoț care s-ar fi respectat,ar fi ales un cal valoros,unul mai tânăr, în locul unei iepe care a început să îmbătrânească.Derek este atât de prost,încât încearcă să o fure pe Nougat.Cred că a atras și câțiva din oaspeți în această escapadă.Sunt convins că a făcut un control amănunțit al vechilor cufere pentru a se costuma în vederea acestei acțiuni.

-Dacă nu dorești ca Alvilda să afle că Derek este autorul,atunci voi încerca să găesc o poveste.Amintindu-și imaginea Alvildei agitând sabia,Cassidy zâmbi.

-Te temi să nu plece în urmărirea lui cu sabia?

Michael clătină din cap și mâna lui continuă să-i exploreze ceafa,coborând sub gulerul puloverului.

-Mă îndoiesc că ar face o asemenea încercare,dar sunt convins că l-ar chema pe vechiul ei coleg de școală,șeful poliției,și ar face o reclamație împotriva fratelui

tău vitreg.

-Poliția este neputincioasă.Nu avem nici o dovadă că Derek a încercat să fure calul.Și nici nu doresc să implicăm autoritățile în această poveste pentru că s-ar încorda și mai mult relațiile dintre noi.O mângâie pe cap,pe părul frumos și mătăsos,bucurându-se de plăcerea de a-l simți sub mâna lui.

-Încearcă să se răzbune pe tine luându-ți calul de care te știe adânc legată.

Acum,peu ce a eșuat,va încerca să-ți facă rău utilizând alte metode.

-Nu-mi pasă de Derek.Tot ceea ce vreau este să-mi păstrez calul în viață.

-Ce spui?

-Michael,mă doare! spuse ea luându-i mâna care se strânsese dureros în jurul unor șuvițe de păr.

-Scuză-mă! N-am vrut să-ți fac rău.Dar ce tot spui despre a o păstra pe Nougat în viață? Vrei să spui că Derek te urăște atât de tare,încât ar încera să omoare calul?

-Da.Dar nu el vrea să facă acest gest.Derek a fost foarte încântat vineri dimineață când m-a anunțat că a descoperit un parlagiu interesat s-o cumpere pe Nougat.Nu știu cum se numește un asemenea om în Montana,dar un parlagiu este cel care ucide caii și vinde părți din ei unor fabrici producătoare de clei și de mâncare pentru câini.

-De ce nu mi-ai spus toate acestea mai devreme? întrebă Michael care înjura încet printre dinți în timp ce Cassidy îi vorbea despre intenția lui Derek.

-Pentru că nu era treaba ta.Felul cum o privi Michael era o dovadă a faptului că acel răspuns nu-i era pe plac.

-Ții mult prea multe lucruri ascunse de mine Cassidy.Va trebui să ne ocupăm de acest aspect.Acum însă trebuie să ne ocupăm mai întâi de cal.Îi voi oferi lui Derek o sumă mult mai mare decât cea pe care o poate oferi parlagiul.Dacă este atât de dornic de câștiguri mari atunci poate se va lăsa ademenit de o sumă mai mare de bani.

-Este inutil.L-ai lovit în fața prietenilor săi,îți amintești? Nu va primi bani de la tine așa cum nu primește nici de la mine.

-Vom găsi o cale pentru a o salva pe Nougat,spuse Michael.

Era și mai aproape de ea.Îi luă fața în mâini și simți cum mirosul trupului său o învălui; mirosul de after-shave cu aromă de pin,mirosul vag de cal și de ploaie.

Simți cum această combinație atrăgătoare o făcea să-și piardă capul.I se uscă gura și-și trecu limba peste buze.Michael o urmărea din priviri.Îi luă o șuviță de păr și-i dădu ușor capul pe spate.Îi șopti numele,o sărută și se umplu de bucurie sorbind aroma trupului ei.

Trupurile lor se contopiră și Cassidy simți o dorință năvalnică împingând-o spre bărbatul din fata ei. În acel moment zgomotul unei împușcături îi smulse unul din brațele celuilalt.

Cassidy era chiar în spatele lui Michael când acesta ajunsese în fața scării de la intrare și aproape se lovi de el când acesta se opri imediat ce deschise ușa.

Privi în jurul său și o văzu pe domnișoara Gump uitându-se cu groază la o pușcă aflată pe jos la picioarele ei. Michael trecu peste armă și o privi pe menajeră cu teamă.

-Ești nevătămată? Cu mâinile tremurânde Alvilda se pipăia de-a lungul brațelor încercând să se convingă că nu are nici o zgârietură.

-Țineam pușca în mână și era îndreptată spre tavan. Dacă nu m-a atins pe mine, atunci unde...?

Toți trei ridicară capul în același timp. O parte din fresca pictată pe tavan era zdrobită. Bucăți de tencuială fuseseră smulse de pe perete, lăsând urme goale acolo unde mai înainte fuseseră pictați amorași zburând pe nori pufoși și mari.

Câteva momente priviră în tăcere tavanul, apoi îndreptându-și privirea spre Alvilda, Michael întrebă:

-Ce s-a întâmplat?

-Am călcat pe poala halatului în timp ce mă îndreptam spre ușă. Eram îngrijorată când am văzut că nu mai veniți nici unul dintre voi. Când am încercat să-mi recapăt echilibrul am scăpat arma lui King din mână și blestemata s-a descărcat singură.

-De ce ai luat arma în mână? Cassidy mi-a spus că te-a lăsat în casă agitănd o sabie, întrebă Michael aplecându-se să ia arma căzută.

-Săbiile sunt mult prea periculoase. Te poți tăia cu ele. Cassidy întâlni privirea amuzată a lui Michael și se abținu să nu râdă. O luă pe Alvilda de braț și porniră spre bucătărie. Femeia încă mai tremura de pe urma șocului.

-Hai să mergem în bucătărie și să bem o ceașcă cu ceai fierbinte. Te vei simți mult mai bine după aceea, domnișoară Gump. Alvilda păru să se liniștească deplin.

-Minunat, ai dreptate! N-ar fi trebuit să-i telefonez lui King. El mi-a spus să iau arma pentru că e mai eficientă decât sabia, dacă spărgătorul a reușit să vă doboare pe tine și pe Michael.

-Ce-ai spus? întrebare deodată Cassidy și Michael. Din doi pași Michael ajunsese lângă Alvilda.

-Ai vorbit cu King în seara aceasta?

Dându-și seama de greșeala făcută Alvilda închise ochii și începu să-și frece fruntea.

-Of,Doamne! I-am spus lui King că eu nu sunt bună de așa ceva!

-Bună de ce anume! Încercă Michael încercând să-și păstreze calmul.

-Te rog! Te rog,nu mă întreba nimic! îl privea Alvilda cu ochii mari,plini de îngrijorare.Michael nu mai scoase o vorbă și se îndreptă spre bucătărie.În urma lor Cassidy se întreba dacă să-i lase pe Michael și pe menajeră singuri pentru a lămuri întreaga poveste.Dar curiozitatea fu mai puternică decât bunele maniere.

Michael o conduse pe Alvilda până la unul din scaunele aflate în jurul mesei mari din mijlocul bucătăriei.Puse arma într-un colț,sprrijinită de perete,și se întoarse la masă.Luă un scaun și se așeză.Îi aruncă o privire scurtă lui Cassidy.

-Spuneai că vrei să faci un ceai.Bucuroasă că avea o ocupație,Cassidy făcu ceea ce i se sugerase.Puse apa în ceainic electric aflat lângă chiuvetă și-l băgă în priză.Apoi începu să caute prin dulap ceaiul și ceștile.Michael rămase tăcut.

Stătea pe scaun,picior peste picior și părea foarte relaxat.Dar Cassidy simțea că de fapt acea relaxare era doar aparentă.Trebuia doar să-i privești ochii și ai fi putut înțelege imediat că Michael era ca un arc încordat.

Alvilda stătea dreaptă în scaunul ei și degetele mâinilor i se mișcau nervos pe luciul mesei.Cu cât tăcerea devenea mai îndelungată,cu atât devenea Alvilda mai nervoasă.Cassidy se sprijini de chiuvetă așteptând să fiarbă apa din ceainic și nu numai atât.Minutele treceau greu.Singurul zgomot din încăpere era ticăitul ceasului și cel al apei care începea să fiarbă în ceainic.Când șuieritul ceainicului anunța că apa s-a fiert,atât Cassidy cât și Alvilda tresări ră.

Cassidy puse frunzele de ceai în ceainicul Meis-sen și turnă apă fierbinte peste ele.Era gata-gata să scape ceainicul din mână când auzi vocea lui Michael.

-Unde este?

-Michael,te rog! Nu-mi cere să-l trădez pe King.Știi foarte bine că nu pot face așa ceva.Michael se îndreptă și sprijinindu-și mâinile pe masă întrebă:

-Alvilda,ce se întâmplă? Dacă King are probleme,am tot dreptul să știu.Poate-mi stă în putere să-l ajut.Dar nu pot face absolut nimic dacă nu știu despre ceea ce este vorba.

-Nu are probleme.Acesta este singurul lucru pe care ți-l pot spune.Se simte perfect.Așa cum ți-am mai spus,face o călătorie pentru a aduna material în vederea realizării unui nou tablou.

-Unde? Menajera își recăpătase stăpânirea de sine și ridicându-și bărbia îl înfruntă pe Michael cu hotărâre.

-Deși eu consider că King greșește în ceea ce face și i-am spus de câteva ori

acest lucru,nu-ți pot spune nimic Michael.Mi-am dat cuvântul.

Michael dădu din cap înțelegător respectând loialitatea Alvildei față de tatăl lui.

Se retrase sprijinindu-se de spătarul scaunului și luându-și mâinile de pe masă.

-Știi foarte bine cât suntem de îngrijați.Se poartă mai ciudat ca de obicei,mai ales dacă avem în vedere că vrea să vândă jocul de șah,Camelot.Nu-ți cer să-ți calci cuvântul dat tatălui meu,dar te rog să-mi spui tot ce poți despre venirea lui și despre ceea ce se întâmplă.Alvilda așteaptă până ce Cassidy puse o ceașcă cu ceai pe masă în fața ei și una în fața lui Michael.Privirea ei o urmări pe Cassidy întorcându-se spre măsuța unde-și lăsase ceașca.

-Pot să spun doar atât: totul merge exact așa cum a dorit King,cum a plănuit.

-Așa se întâmplă de obicei,spuse Michael sec.Ochii lui urmăreau cu interes privirile Alvildei îndreptate asupra lui Casiddy.Alvilda părea mulțumită.

-Absența lui King are o legătură cu Cassidy? O auzi pe Cassidy scoțând un sunet de uimire,dar el rămase cu privirile ațintite asupra Alvildei.Aceasta deveni deodată țeapănă și Micahel înțelese că atinsese un punct sensibil.Dar știa că Alvilda nu va recunoaște nimic,deși privirile ei confirmaseră ceea ce el bănuia.

încercă să se ridice de pe scaun dar Alvilda îl opri,spunând:

-King se va întoarce peste trei zile.Atunci îți va explica totul.În cazul în care vei mai fi aici.

-Voi fi în mod sigur.În ultimul timp King crede că viețile noastre sunt ca niște pânze nepictate pe care le poate mâzgăli el cum dorește.Vreau să rămân pentru a-l convinge că preferăm să ne pictăm singuri tabloul vieții,fără amestecul lui.

-Tatăl tău a împlinit șaptezeci de ani,Michael.Simte că începe să nu mai aibă prea mult timp la dispoziție.

-Da și eu am simțit acest lucru după ce am primit cel de al treilea fax de la el.Cred că ar fi cazul să încerci să dormi,Alvilda.Mai sunt câteva ore bune până dimineată,spuse el strângând ușor mâna bătrânei.

-Și despre alarma de la grajduri ce știi? Nu trebuie să chemăm poliția?

-Nu este necesar.Nu au luat nimic și voi avea grijă să nu aibă ocazia să încerce din nou.Mai înainte ca Alvilda să poată pune încă o întrebare,Michael se ridică și se îndreptă spre Cassidy.Îi luă ceașca cu ceai,o așeză în chiuvetă și îi spuse:

-Hai să mergem la culcare! Cassidy nu protestă și porni înainte.

Când ajunse în capătul scării,unde nu putea fi auzită de Alvilda,spuse:

-Îți imaginezi cum au sunat cuvintele tale în urechile domnișoarei Gump?

Îi cuprinse mijlocul și porniră împreună să urce scările.

-Vrei să spui că nu sună bine ceea ce am spus? Nu mergem la culcare?

-Ba da.Dar așa cum ai spus-o tu,părea că mergem împreună.

-Depinde doar de tine ca să fie așa,spuse Michael oprindu-se și privind-o adânc în ochi,cu o expresie plină de patimă.Dar Cassidy nu voia să ia hotărârea.Dorea ca el să aibă inițiativa,să nu o lase pe ea să spună da sau nu.

Îl simțea mult mai experimentat ca ea și era convinsă că el simțea toată dorința adunată în trupul ei,mai ales atunci când răspundea săru-tărilor lui pătimașe.

Pentru el era mult mai ușor să rostească anumite cuvinte.Avea mai mult curaj ca ea.Ea își comunica sentimentele cu ajutorul muzicii.Niciodată nu fusese încurajată să-și exprime sentimentele și emoțiile prin alte mijloace.Tatăl ei fusese un adept al ideii că un copil trebuie văzut și nu auzit și mama ei vitregă îl aprobasese pe deplin.Michael așteptă ca ea să găsească cele mai potrivite cuvinte.

Putea merge în camera ei singură sau putea fi alături de el pentru a petrece o noapte de vis în brațele lui.Putea alege.Se gândi că dacă îi era atât de greu să găsească cuvintele potrivite,atunci cel puțin îi putea arăta care era dorința ei.

Își așază mâinile pe pieptul lui și apoi le lăsă să urce până pe umeri cu o mișcare tandră,simțind în același timp cum respirația bărbatului devenea din ce în ce mai precipitată.Îi cuprinse capul în mâinile ei și i-l coborî blând.Gura lui era fierbinte și mâinile lui se încordară în jurul trupului ei.Simți cum începe să fie atrasă într-un vârtej al dorințelor.Mult prea repede el se retrase,îndepărtându-se de gura ei lacomă.

-Spune acele cuvinte,Cassidy.Am nevoie să aud acele cuvinte.Ochii lui erau aprinși de dorință și mâna și trupul îi vibrau.

-Michael!

-Vorbele acelea,Cassidy!Vreau ca mâine dimineată să nu existe nici o confuzie.

Va trebui să-mi spui ceea ce dorești.Știa că dacă ea nu va fi în stare să rostească acele vorbe atunci el va reuși s-o facă să le rostească.Simțea că nu era capabilă să suporte singurătatea camerei sale.Deodată simți cum vorbele țâșneau de pe buzele ei.

-Sărută-mă,Michael! Înlanțuie-mă cu brațele tale! Strânge-mă în brațe.Vreau să te simt alături de mine.În mine.Michael își ascunse capul în părul ei.Trupul lui era scuturat de un tremur de nestăpânit la auzul acelor cuvinte.Dorința ei rostită în cuvinte simple îl făcu să-și piardă stăpânirea de sine.O ținu strâns alături de el și porni de-a lungul coridorului spre dormitorul său.Lumina de pe coridor dispăruse în urma lor când ușa se închise.Doar lumina tremurătoare a lunii scâldea camera într-o ceață argintie.Dar era suficient.Michael se propti cu spatele de ușă vibrând încă în fața dorinței ei atât de limpede exprimată.Din acel moment,își spuse că se putea aștepta la orice din partea ei.Dar indiferent de ceea ce simțeau și spuneau amândoi,el avea să înțeleagă care erau motivele pentru

care ea se hotărâse să cedeze.Se desprinsese de ușă.Era atât de aproape de ea,încât o putea atinge.

-Cassidy,după ce vom face dragoste,nu va mai exista cale de întoarcere.Nimic nu va mai fi la fel ca mai înainte între noi.

-Știu.

-Noi nu ne cunoaștem de prea mult timp.

-Știu și asta.Încerci să mă avertizezi,Michael? Acum,peu ce ai un răgaz de câteva minute,te temi că voi cere mai mult decât ești tu dispus să oferi?

Nu așteptă răspunsul lui.

-Nu-i nimic.Nu vreau să te aud că într-adevăr m-am purtat prosteste.Trecu pe lângă el și ajunsese cu mâna pe clanța ușii.Michael o cuprinse în brațe și o trase la pieptul său.

-Eu sunt cel prost cu adevărat.O strânse în brațe cu putere și o sărută pe gât.

-Te doresc atât de mult!De o eternitate!Pur și simplu nu puteam să cred că așteptarea mea a luat sfârșit.O căldură inexplicabilă i se revărsă în trup,când simți trupul lui puternic strâns lipit de al ei.

-Cum ai putut să te îndoiești de dorința mea? Întrebă cu voce tremurătoare.

O strânse și mai tare în brațe și împingând-o ușor cu spatele în ușă,lipindu-și trupul de al ei,o făcu să înțeleagă dorința ce creștea în el.

-Devedește-mi! Fă-mă să te cred!Luptând cu nesiguranța,cu lipsa ei de experiență,simțea că ar fi preferat să moară decât să-l dezamăgească.

Coapsele lui Michael erau strâns lipite de ale ei și se mișcau ușor.Cassidy își strecură unul din picioare între picioarele lui și se lipi strâns de el,dorind să se contopească unul cu celălalt.Mișcarea ei îl făcu pe Michael să scoată un geamăt înfundat.Îl dorea tot mai aproape de ea,de trupul ei,se ridică pe vârfuri și își lipi gura de a lui.Lumea se învârtea în jurul ei amenințător,alungând temerile.Nu-i mai era teamă că nu va fi în stare să-i satisfacă dorințele.

Trupul și mintea îi erau asaltate de gânduri,de alte sentimente.Întreaga ei ființă ardea de o nevoie copleșitoare de a oferi plăcere și de a primi la rândul ei aceeași plăcere.Protestă ușor când simți cum Michael se desprindea din brațele ei.Îi scoase puloverul gros trăgându-l ușor,peste cap,apoi îi scoase tricoul și-i auzi murmurul de mulțumire când constată că nu mai purta nimic altceva pe ea.

Cassidy își aruncă pantofii din picioare și cu degete tremurătoare începu să desfacă nasturii cămășii lui Michael.

-Există un secret al cămășilor americane pe care eu nu-l cunosc?

O vioșie cum nu mai cunoscuse Michael puse stăpânire pe el.

Sentimentul că și în ea mocnea o dorință la fel de puternică ca a lui îl făcea să

ardă în focul cotropitor al pasiunii.O ajută să desfacă nasturii cămășii,apoi o smulse de pe el.Și-o apropie cu un gest blând,și când gurile lor se îngemănară,îi simți sânii arzând pe pieptul lui dezgolit.Cassidy simțea cum se pierdea în plăcerea provocată de atingerea lui,de vraja produsă de trupul lui.Când o ridică în brațe și o duse în pat nu protestă.Privirea ei nu-l slăbea în timp ce el își scotea și restul hainelor.Niciodată nu se gândise că un bărbat putea fi cu adevărat frumos,dar văzând trupul puternic al lui Michael,dorința pe care o exprima acel trup bărbătesc,se lăsă cuprinsă de o admirație fără sfârșit.

Era atât de aproape de el încât îl putea atinge.Și făcu acest gest cu simplitate.

Întinse mâna și își plimbă degetele pe coapsele lui.Michael îi acoperi mâna gemând de durere și plăcere,în același timp.Nedumerită,Cassidy încercă să-și retragă mâna,dar Michael n-o lăsă.

-Nu pentru că n-aș dori atingerea mâinii tale am protestat.Dar încerc să mai rezist până când vei fi și tu gata..

-Atât de mare este dorința ta? îl întrebă uimită.O luă și mai strâns în brațe și așezându-se alături de ea pe pat îi luă capul în mâinile lui și o privi adânc în ochi.

-Niciodată nu am dorit cu atâta patimă o femeie,așa cum te doresc pe tine.Simt că ard de dorință.Sunt ca o bombă gata să explodeze.

-Dar nu fără mine!

-Va fi un vis,o vrajă!Pantalonii ei erau ultima barieră în calea unirii trupurilor lor.Michael trase de fermoar și-și strecură mâna între coapsele ei.Era caldă,moale,gata pregătită pentru a-l primi.Coapsele ei se ridicară nerăbdătoare și mintea lui se întunecă de nevoia de a fi înăuntrul ei.Îi trase pantalonii în jos,cu nerăbdare și-i aruncă deoparte.Dorea să simtă și cea mai slabă aromă a trupului ei,să-și lase mâinile să alunece peste pielea ei mătăsoasă,dar începea să-și piardă controlul.Își lăsă trupul să alunece deasupra ei și i se așeză între picioare,îndepărtându-i o șuviță de păr de pe obraz.

-Spune încă o dată,Cassidy! Spune acele cuvinte!

Îl simțea gata să pătrundă în ea,plin de dorință.

-Te doresc mult,Michael.Vreau să te simt în mine.Nu mă lăsa să aștept.

Amețit de dorință,Michael era încă în stare să și-o țină în frâu pentru a nu fi prea grăbit.Trupul lui era acoperit cu roua unei transpirații fine în momentul în care pătrunse în moliciunea trupului ei.Gemu cu gura lipită de a ei.O sărută profund și se lăsă prins de simfonia produsă de gemetele ei de plăcere și de dansul amețitor al coapselor ei.Când unghiile ei îi pătrunseră în spate,se lăsă definitiv prins în flăcările ce amenințau să-i înghită pe amândoi.

Pasiunea îi purta tot mai adânc și mai adânc, într-o lume necunoscută în care nu se mai aflau decât ei doi. Dorința îi îndemna să se cufunde în acea lume, să-și unească trupurile într-un ritm perfect, până când lumea explodează în jurul lor. Michael își afundă fața în părul ei răvășit și trupul lui era încă cuprins de înfiorare, mult timp după ce tensiunea ce îl stăpânise îndelung se domolise. Inima îi lovea cu putere pieptul și se simțea cuprins de o mulțumire totală, o fericire cum nu mai cunoscuse niciodată până în acel moment. Conștient de greutatea trupului său se rostogoli alături de Cassidy, ținându-o încă în brațe. Îi îndepărtă părul lipit de obrazul umed și zâmbi. Cassidy îi întoarse zâmbetul și închise ochii, dar nu mai înainte ca Michael să citească o strălucire de mulțumire în adâncurile lor de culoare verde.

CAPITOLUL 7

Câteva lovituri o smulseră pe Cassidy dintr-un somn adânc.

De abia trezită, câteva momente nu reuși să înțeleagă semnificația zgomotului care o trezise. Dacă Alvilda își păstra programul obișnuit, atunci era ora opt și momentul pentru a începe o nouă zi cu o ceașcă cu ceai pe care menajera insistă să i-o aducă în cameră. În câteva clipe Alvilda avea să bată din nou în ușă și apoi avea să intre în cameră. Cassidy scoase un sunet de nedumerire amintindu-și evenimentele nopții trecute. Sări în sus ca și când așternutul era în flăcări. Privi de cealaltă parte așteptându-se să-l vadă pe Michael întins în pat. Se prăbuși pe pernă când înțelese că era singură în cameră. Se afla în camera ei. Și nu era goală. Nu avu timp să-și imagineze cum ajunsese în patul ei când ultimele amintiri îi erau legate de Michael, de dormitorul și patul lui.

Poate fusese doar un vis, un vis minunat, plin de vrajă. Își trecu mâna peste frunte apoi rămase nemișcată. Nu visase. Mirosul trupului lui Michael era prezent pe trupul ei și totuși nu-și explică cum ajunsese în patul ei.

O altă bătaie în ușă fu urmată de o mișcare a clanței și Alvilda păși înăuntru ducând, ca de obicei, tava pe care se afla ceaiul și o farfurie cu plăcinte din ovăz.

-Bună dimineața, domnișoară Cassidy! Cum te simți în această dimineață?

Cassidy își trecu mâna prin părul ciufulit apoi încercă să se ridice, și să se sprijine de tăblia patului. Își acoperi cu mare grijă, pieptul dezgolit trăgând de cearceaf.

-Minunat! Se pare că ai uitat de spaima pe care ai trăit-o în noaptea trecută, domnișoară Gump. Vocea lui Cassidy era slabă și părea lipsită de viață.

Domnișoara Gump purta o rochie perfect călcată, din stambă albastră, părea enervant de bine dispusă și deosebit de eficientă. Așeză tava pe măsuta aflată în

fața ferestrei și turnă ceaiul.

-Una din marile bucurii pe care le oferă traiul alături de familia Knight este aceea că nu ai momente de plictiseală. Cred că deja ai descoperit acest fapt, zise Alvilda aruncându-i o privire semnificativă.

Nu era ușor să-ți păstrezi calmul și să te porți civilizată și demn într-o asemenea situație; dar Cassidy încercă să nu se lase învinsă, strângând cearceaful la piept, primi ceașca cu ceaiul fierbinte oferită de Alvilda, întrebându-se cum se va putea descurca cu ea având în vedere că una din mâini era deja ocupată cu păstrarea unei ținute cât de cât demnă; oftă și așeză farfuria pe picior apoi ridică ceașca cu grijă. Aproape că vărsă ceaiul pe ea când o auzi pe Alvilda spunând:

-Michael seamănă foarte mult cu mama lui, dar are destul din temperamentul tatălui său pentru ca viața să fie interesantă alături de el pentru femeia hotărâtă să-și lege viața de a lui. Cassidy o privi pe Alvilda cu uimire.

-Dacă vrei să mă atenționezi pentru a nu mă lăsa antrenată într-o relație cu Michael, cred că nu este necesar să-ți dai osteneala. Știu că în curând va părăsi Anglia pentru a se întoarce în Montana.

-Doamne, copila mea! M-ai înțeles greșit. Știu că te gândești că poate ar trebui să nu mă amestec, dar vei descoperi că mi se întâmplă rar să nu fac așa ceva. Am vrut doar să-ți împărtășesc din experiența mea pentru a te folosi de această experiență în momentul când te vei întâlni și cu ceilalți membri ai familiei.

Ceaiul porni pe altă cale decât cea firească și Cassidy tuși de câteva ori pentru a-și reveni. În timp ce încercă să-și recapete respirația, căută o cale de a o face pe Alvilda să înțeleagă care erau adevăratele relații între ea și Michael.

Și poate ar fi reușit dacă Alvilda nu ar fi bătut-o în spate cu putere.

Ajutorul menajerei puse capăt tusei dar ceaiul se împrăstie aproape în întregime pe pat. Cassidy redresa ceașca pe farfurie și încercă să-și liniștească nervii.

-Cred că ai o părere greșită în privința prezenței mele în această casă. Nu voi fi o prezență permanentă în viața lui Michael. Mi-a oferit un adăpost, până ce mă voi hotărî ce să fac cu casa de la Chartridge. În schimb eu l-am ajutat să-l caute pe King. Asta-i tot.

-Eu știu foarte bine care sunt motivele prezenței sale aici, domnișoară Cassidy. Bea ceaiul, te rog. Tânărul Michael te așteaptă în sufragerie și te sfătuiesc să cobori repede, altfel nu vei mai găsi plăcinte de ovăz. Cassidy nu încercă să o rețină pe Alvilda pentru a explica relația ei cu Michael. Toți aveau să înțeleagă în momentul în care ea avea să plece la Londra. Își sprijini capul de tăblia patului și oftă din greu. Trebuia mai întâi să-și limpezească câteva lucruri în ceea ce o privea pe ea. Trebuia să ia câteva hotărâri.

King urma să se întoarcă în curând și Michael avea să plece și el spre ferma lui din Montana.Cele câteva ore pe care le petrecuse în brațele lui Michael nu schimbaseră nimic în viața ei,doar aveau să constituie amintiri minunte pe care să le poarte în suflet când avea să se întoarcă la Londra.

Își făcu duș,se îmbracă și-și spuse că sosise momentul să nu se mai amăgească și să privească adevărul în față.Își pierduse tatăl.Domeniul de la Cartridge îi aparținea lui Derek.Nu putea schimba nimic în această privință,dar putea încă să facă ceva pentru Nougat.Vizita ei la *Sparrow Farms* îi dăduse o idee în această privință,Alvilda se înșelase.Michael nu o așteptă în sufragerie.Se afla chiar în capătul scărilor când ea coborî.Simți cum trupul începea să-i vibreze sub privirile lui care o urmăreau coborând treptele.Se abținu cu greu să nu-și aranjeze puloverul sau să-și treacă mâna prin păr.

-Este o rușine! murmură Michael când ajunsese lângă el

-Ce anume? Brațul i se strecură în jurul mijlocului ei și o trase spre sine.O sărută cu lăcomie.Ridică repede capul și o privi.

-Este o rușine să acoperi trupul tău atât de frumos cu atâtea haine.Și ea ar fi putut spune același lucru despre el,deși nu se putu abține să nu observe cât de bine i se potriveau blugii pe coapse.Își așeză brațele pe umerii lui surprinzând-o și pe ea dar și pe Michael cu acest gest.

-Acesta e motivul pentru care m-am trezit fără cămașă de noapte în această dimineață?

-Da.A fost necesar și ultimul strop de cavalerism de care dispun pentru a te duce în camera ta,când de fapt eu doream din tot sufletul să te păstrez alături de mine.Toate celelalte cincii zile.Dar,Alvilda a trăit cel mai teribil șoc din viața ei când seara trecută a tras cu pușca în tavan și m-am gândit să nu-i ofer încă unul asemănător prin descoperirea patului tău gol la ora ceaiului de dimineață.Ar fi intrat în panică bănuind că ai fost răpită și ar fi chemat poliția.

O ridică de pe treptele pe care se afla și o puse alături de el pe podea.

-Ca să-ți dovedesc cât de frumos mă port cu femeia vieții mele,întâi te voi duce să servești micul dejun după care te voi lua.

-Mă vei lua? Michael nu fi nesuferit! Doar nu ai de gând să-mi cer să mă dezbrac în sufragerie.

La naiba!I-ar fi plăcut o asemenea idee și mai ales îi plăcea tonul ei amuzat.

Zâmbind,îi atinse vârful nasului cu degetul.

-Nu sunt nesuferit,porumbița mea britanică.Am vrut să spun mai înainte de a te lua cu mine într-o nouă călătorie.

-Da,am uitat de limbajul tău american.N-am înțeles că,de fapt,plănuiai să mă

iei...la o plimbare.

-Vom merge într-o mică călătorie.Îl vom vizita pe avocatul tatălui meu.

-De ce? Michael tocmai se pregătea să răspundă,dar auzi soneria de la ușa de la intrare.Cassidy privi spre ușa și Michael o urmări și el pe Alvilda care se pregătea să răspundă.Deschise ușa,dar de unde se aflau,nici Michael și nici Cassidy nu-i putea vedea pe cei aflați la ușa.Alvilda deschise și cei doi auziră exclamația ei de uimire.

-Clive,nici n-am știut că Michael te-a chemat?! Cărui fapt datorăm plăcerea de a vă avea în mijlocul nostru,domnule Pembroke?

Cassidy și Michael schimbă priviri îngrijorate și ascultară glasul șefului poliției.

-Din câte am aflat,sora domnului Pembroke,domnișoara Harrold este oaspetele acestei case.Crezi că poate răspunde la câteva din întrebările mele?

Alvilda ezită,apoi deschise larg ușa și le făcu semn să intre.Făcu un pas înapoi și aruncă o privire în direcția în care se afla Cassidy.

-Domnul șef al poliției este aici și vrea să-ți vorbească,domnișoara Cassidy.

Michael o opri pe Cassidy când ea încercă să facă câțiva pași înainte.

-Invită-i pe domni în salonul de dimineață.Domnișoara Harrold va sosi imediat.

-Prea bine,domnule.Cassidy o urmări din priviri pe Alvilda și pe cei doi bărbați până când dispărură.

-De ce nu ai vrut să le vorbești,acum? O luă de braț și o conduse în sufragerie.

Închise ușa în urma lor.

-Șeful poliției este aici în misiune oficială.

-Ce te face să crezi acest lucru?

-Clive și menajera tatălui meu au fost prieteni foarte apropiați ani în șir.Felul cum s-a purtat cu Alvilda m-a făcut să cred că este aici în misiune oficială.

Având în vedere că este însoțit de încântătorul tău frate vitreg,nu trebuie să fii un geniu ca să-ți imaginezi despre ce anume este vorba.Cassidy se lipi cu spatele de perete.

-Nougat!? Michael dădu din cap.

-Dacă Derek a adus poliția înseamnă că vrea să se folosească de drepturile conferite de lege.Înseamnă că în această dimineață plănuiește s-o ia pe Nougat.

-Da,ai dreptate.Dacă Derek ar fi întârziat încă o zi nu ar mai fi găsit-o pe Nougat aici.Am făcut un plan.Doar că am nevoie de puțin timp.

-Ce aveai de gând să faci?

-Îți amintești de *Sparrow Farms*?

-Sigur că da! Și ce-i cu asta?

-Aș fi vrut să merg să-i cer adăpost pentru Nougat.

-Este o idee minunată,dar acum...Michael auzi pașii Alvildei în holul de la intrare și înțelese că nu mai avea mult timp la dispoziție.Se aplecă asupra lui Cassidy proptindu-și brațele de perete,de o parte și de alta a ei.

-În timp ce tu stai de vorbă cu Pembroke și cu șeful poliției,o voi lua pe Nougat la o mică plimbare,cu permisiunea ta,murmură el.Chiar dacă ar avea Clive ordin s-o ia pe Nougat la Chartridge nu i-ar fi de nici un folos.

-Unde o vei duce? întrebă ea plină de speranță.

-Deocamdată,în pădure.Până când vor pleca oaspeții noștri.Apoi o voi aduce din nou la grajduri.Vom telefona domnului Sparrow și dacă el este de acord să o găzduiască temporar,o vom duce acolo.Se îndepărtă de Cassidy în momentul în care Alvilda intră în încăpere.Se vedea limpede că nu era încântată să-l vadă pe prietenul ei în asemenea condiții.

-Dacă crede că le voi oferi ceai și gogoși,șeful poliției se înșeală amarnic!

Michael îi făcu un semn discret cu ochiul lui Cassidy apoi se întoarse pentru a o agita și mai mult pe Alvilda.

-Nu este vina lui Clive.Își face meseria,și el.Doar atât.

-Foarte bine.Să-și facă meseria,dar nu aici.Te așteaptă,spuse ea întorcându-se spre Cassidy.Aceasta se îndreptă și zâmbi.

-Nu-ți face griji,Alvilda! Totul va fi bine.

Trei ore mai târziu Cassidy intră în grajduri.Boxa în care fusese adăpostită Nougat era tot goală,când îi însoți pe șeful poliției și pe fratele ei vitreg într-o vizită pentru a se convinge că Nougat nu se află acolo.Derek nu crezuse când Cassidy îi spusese că Nougat nu se afla la „*Reședința cavalerului*”,dar el insistase să se convingă.Fusese încântată când observase că Michael le ceruse băieților de la grajduri să schimbe paiele și să golească cutia pentru nutrețuri.

Nici nu se observa că acea boxă fusese ocupată în ultimul timp.După ce Derek se convinge că Nougat nu se afla acolo,șeful poliției își ceru scuze pentru că-i răpise timpul.Cassidy zâmbi când își aminti cum îl privise șeful poliției pe Derek și se plânsese că propriul său timp liber fusese irosit.

Zâmbetul lui Cassidy dispăru când își aminti privirea plină de ură pe care i-o aruncase Derek când ieșiră de la grajduri.Era cumplit de furios când înțelesese că Nougat nu se afla acolo și cercetase grajdurile în amănunt,chiar și în acele locuri unde nu putea fi adăpostit un cal.Stând în dreptul ușii principale a grajdurilor,Cassidy privea spre pădure.Era pentru a doua oară în mai puțin de douăsprezece ore când îl aștepta pe Michael să se întoarcă la grajduri.

Și din nou nu putea pleca în căutarea lui pentru simplul motiv că nu avea nici cea mai vagă idee în ce direcție pornise acesta. Se plimba prin fața grajdurilor cu pas nervos și era convinsă că se întâmplase ceva neașteptat, ceva rău care-l împiedica pe Michael să se întoarcă. Era imposibil, dacă nu chiar caraghios să creadă că Michael căzuse de pe cal, în timpul plimbării prin pădure.

Michael era obișnuit cu automobilele. Probabil că exista un alt motiv care-l împiedicase să se întoarcă. Și într-adevăr exista un motiv pe care Cassidy îl află cu o oră și jumătate mai târziu când Michael intră la grajduri, fără cal.

-Doamne, Michael! Unde ai fost? Aproape mi-am ieșit din minți de spaimă!

Nu știa dacă trebuia să-l sărute sau să-l zgâlțâie zdravăn. Spuse doar atât:

-Ești un bărbat foarte ciudat.

-Dar și tu mă iubești la nebunie.

-Da, la nebunie. Ești cu adevărat cel care mă scoate din minți. Eram o persoană relativ normală până în clipa în care te-am întâlnit pe tine. Ce-ai făcut cu Nougat?

-Se simte minunat, șopti el și o sărută pe gât. Era mult mai interesat să savureze aroma trupului ei decât să vorbească despre cal. Cassidy îi rosti numele cu enervare dar și cu glasul femeii care se predă, care capitulează. Michael se hotărî să-i domolească neliniștea. Seducția avea să urmeze mai târziu, dar nu foarte târziu. Continuă să o tină strâns în brațe și-i povesti:

-Am hotărât s-o duc pe Nougat la ferma domnului Sparrow ca să fiu sigur că, în cazul în care încântătorul tău frate vitreg ține grajdurile sub observație, Nougat n-ar avea de suferit. Mi-am făcut griji crezându-l atât de deștept și n-am vrut să risc. Am legat-o pe Nougat de un copac în pădure lângă casa paznicului și am dat un telefon domnului Sparrow. Am fost nevoit să sparg un geam, fapt ce nu-l va încânta pe tata, dar nu puteam ajunge la telefon în alt fel. Sparrow nu a cerut nici o explicație. Datorită admirației pentru tatăl meu și a farmecului tău a consimțit să trimită un camion care s-o ia pe Nougat și s-o ducă la ferma lui.

-Voi lua legătura cu el, spuse Cassidy cu ochii strălucind de bucurie. Și voi trimite bani pentru întreținerea lui Nougat când voi ajunge la Londra.

Mulțumesc, Michael! Eram îngrozită de ideea că Nougat își va sfârși zilele în curtea unui parlagiu, zise Cassidy îmbrățișându-l pe Michael. Dar acesta nu-i înapoie îmbrățișarea. Văzu cum brațele lui alunecau de pe trupul ei și cum pumnii lui se strângeau cu furie. Își luă brațele din jurul gâtului său și-l văzu cum se uită la ea cu priviri întunecate, acuzatoare.

-Michael?! Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

-Tot mai vorbești de plecarea ta la Londra după noaptea care a trecut?

Ar fi dorit să facă doi pași înapoi, pentru a pune o oarecare distanță între ei.

Pentru a se pune la adăpost de forța furiei lui. Totuși rămase nemișcată.

De data aceasta nu avea s-o mai acuze că fuge din fața unei lupte.

-Ai de gând să renunți la ferma ta din Montana și să te muți în Anglia după cele întâmplate noaptea trecută?

-Bineînțeles că nu!

-Atunci, eu de ce n-am dreptul să-mi reiau viața în Londra? Nimic nu s-a schimbat, chiar dacă ne-am petrecut noaptea în același pat.

-La dracu', Cassidy! Cum poți vorbi în felul acesta? Noaptea trecută a schimbat totul. Michael își dădu seama de înțelesul acelor cuvinte imediat ce le rostise. În noaptea ce trecuse, făcuse dragoste și totul era altfel decât în alte ocazii, cu alte femei. Era o diferență pe care dragostea o aduce. O iubea. Era îndrăgostit.

-Michael? Ce se întâmplă?

Cassidy se apropie și mai mult de el, speriată de expresia întipărită pe chipul lui. Michael scoase un sunet care părea mai mult un geamăt deși ar fi vrut să fie râsul unui bărbat îndrăgostit. Totul era ciudat. Doar sentimentele lui pentru ea erau corecte, adevărate, ireversibile. Dacă nu făcea ceva, dacă nu acționa, între ei avea să se aștearnă un ocean. Incapabil s-o privească fără a o atinge porni spre boxa rămasă goală în urma plecării lui Nougat și-și așeză mâinile pe ușile boxei. De-a lungul vieții lui întâlnise destule momente dificile, dar nimic nu fusese atât de complicat ca acel moment în care înțelesese că s-a îndrăgostit de o femeie care trăia de cealaltă parte a lumii, fată de locul în care se afla căminul său.

Avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea că pentru prima dată în viață se îndrăgostise. Avea nevoie nu numai de timp. Trebuia să găsească o rezolvare pentru problemele amându-rora. Și ce era mai grav, era că nu putea gândi în prezența ei. Când se afla în preajma lui era tot numai sentiment, lipsit de rațiune. Îl ajutase să cunoască sentimentul.

Nu o auzise când îl urmărise, dar o simțea în spatele lui. Îi simți mâna atingându-i brațul și dorința izbucni violent în trupul lui. Dorința și teama, o combinație ciudată, îi ardeau trupul. Știuse cum să înceapă jocul dar nu mai știa cum să-l continue.

-Michael? Luptând cu frica că s-ar putea s-o piardă se întoarse și o cuprinse în brațe. Gura lui îi acoperi buze cu sălbăticie, bucurându-se de răspunsul pătimaș, de respirația ei domoală. Mâinile lui aspre, puternice, erau tandre și totuși îi provocau durere și, în strânsoarea lor exista o disperare fără seamăn.

Cu un geamăt de nerăbdare își vârî mâinile pe sub puloverul ei. Trupul îi era scuturat de fiorii dorinței când simți sânii mătăsoși umplându-i mâinile.

Câteva cai băteau din copite agitați, dar Cassidy nu-i auzea. Nu-și mai făcea griji nici în privința gândurilor pe care le avusese Michael cu câteva minute mai devreme. Nu mai era conștientă decât de dorința ce năvălise în trupul ei. Nu se mai putea gândi decât la Michael. Capul i se învârtea și se lăsă strânsă în brațele lui puternice. Mâinile lui îi ridicau fusta și-i strângeau coapsele fierbinți. Gemu de așteptare când simți mâinile lui cuprinzându-i pulpele și lipindu-se strâns de trupul ei.

-Michael? murmură ea. Michael tresări violent și dorința se abătea asupra lui cu o forță de necrezut. Nu mai putea aștepta. Simțea că ar fi putut exploda dacă nu o avea atunci. Deși mintea îi era concentrată numai asupra ei, își aminti totuși unde se afla. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie văzuți de unul din băieții care lucrau la grajduri. Își strânse mâinile în jurul trupului ei și-i șopti:

-Pune-ți picioarele în jurul coapselor mele.

-Ce spui? întrebă ea încercând să-și revină din amețeala pasiunii care o copleșise.

-Nu te pot lăsa să pleci pentru a ajunge acolo unde dorim amândoi.

Când văzu ezitarea ei, o sărută și o ridică și mai sus și mâinile lui îi susținură fesele. Își înfășură picioarele în jurul coapselor lui.

Se agăță de umerii lui, îi mângâia și se simțea ca o liană. Dorința ei nu mai avea limite, dorința ei pentru trupul bărbatului care o ținea în brațe era nesfârșită.

Michael o duse în camera aflată la unul din capetele grajdului unde se țineau șeile și frâiele. Mirosea a piele și a ulei pentru piele. Lumina se filtra printr-o ferestruică și nu din luminări romantice. Nu exista nici măcar un pat ci numai o șa așezată pe un cadru de lemn. Dar nici unul dintre ei nu luă în seamă toate acestea. Michael o așeză pe șa și coapsele ei erau strâns unite cu ale lui. Sunetele ei calde îl scoteau din minți; degetele ei se mișcau de-a lungul trupului său și-i făceau să nu mai aibă decât o singură dorință. Să fie înlăuntrul ei.

Gura lui era strâns lipită de a ei și părea să nu se poată depărta de ea. Nu-și putea înlătura mâinile de pe trupul ei. Nu se mai putea stăpâni. Trebuia s-o aibă în momentul acela sau să-și piardă și puțină rațiune care-i mai rămăsese.

Își îndepărtă gura de buzele ei la comă și-i trase puloverul peste cap. Nu mai purta nimic pe sub el. Își coborî capul și-i prinse sâni în mâini, gura lui se juca cu ei, cu căldura și cu feminitatea lor. O fulgerau dureri cumplite în spate și respira cu lăcomie, trăgând aerul în plămâni în timp ce o infinitate de senzații se abăteau asupra ei.

-Michael! Te rog!

-Curând! Curând!

-Acum,te rog!

Își scutura capul și-și strângea coapsele cu și mai mare putere în jurul coapselor lui.Își smulse cămașa dorind să simtă goliciunea trupului ei pe trupul lui gol.Își plimbă mâna pe mijlocul spatelui ei și o trase cu putere la pieptul lui.

Un geamăt de plăcere și de așteptare îi izbucni din gât și luptă cu sine să nu-și piardă mințile din cauza pasiunii ce-l copleșise.Dorea mai mult.Trebuia să fie și mai aproape de ea.Avea nevoie de ea.Trupul lui era tot numai o durere,numai dorință pentru a-și găsi izbăvirea alături de femeia aflată în brațele lui.

Susținând-o cu o mână,cu cealaltă îndepărtă ultima bucată de mătase rămasă sub fusta ei.Blestemă neîndemânarea degetelor sale și reuși să-și desfacă fermoarul pantalonilor.Când reuși să se elibereze din strânsoarea lor gemu privind-o în ochi pe Cassidy.Ochii ei străluceau cu pasiune,buzele ei moi erau ușor depărtate și zâmbeau blând,uimite,când văzură privirea lui înflăcărată.

-Cassidy!Era un murmur de plăcere și o rugămintă.

-Dacă nu mă iubești acum,aici,voi muri de dorință.Genele ei lungi coborâra când îl simți pătrunzând în ea,cu trupul tremurând violent.

-Nu! Nu închide ochii! Deschide-i! Întâlni privirea lui înflăcărată și nu și-o luă din; ochii lui când îi simți coapsele mișcându-se ritmic pentru a completa unirea trupurilor lor.Picioarele ei erau înfășurate în jurul trupului său și mâinile i se strângeau convulsiv de umerii lui,cu fiecare din mișcările bărbatului.

O căldură pârjolitoare îl bântuia și se mișcă din ce în ce mai repede încercând să domolească acel foc.Buzele lui i se lipiră pătimaș de gât,în timp ce capul ei era căzut pe spate și trupul i se mișca în căutarea plăcerii.

Când îi simți trupul strângându-se convulsiv în jurul coapselor lui,înțelese că nu mai putea prelungi acele momente de plăcere în ciuda dorinței lui.

Gemetele ei,când se lăsă cu totul pradă pasiunii și plăcerii îl făcură să nu se mai poată controla și amândoi se prăbușiră epuizați,eliberați.

CAPITOLUL 8

În acea dimineață nu au ajuns în biroul avocatului.Când intrară în casă,Alvilda îi anunță cu un ton ce nu admitea comentarii că prânzul era gata.

Deși ea ar fi vrut să-i vadă intrând direct în sufragerie,Cassidy își ceru scuze și se îndreptă spre camera ei pentru a se schimba.Fusta ei răspânda un miros puternic de ulei de șa,miros ce intrase adânc în țesătură.Puloverul era și el suficient de șifonat pentru a atrage atenția menajerei.Dintre puținele lucruri de îmbrăcat pe care și le adusese cu ea,alese o rochie de culoarea fildeșului pe care o strânse în jurul taliei cu o curea de piele.

Pentru că Michael insistase să-l însoțească în vizita pe care urma să o facă avocatului, se gândise că trebuia să se îmbrace cu ceva mai elegant. Trebuia să se întoarcă la Londra cât mai curând, dacă nu pentru alt motiv, cel puțin pentru a-și reîmprospăta garderoba.

Mâinile ei se opriră în timp ce-și puneă un cercel mare, rotund, de aur, în ureche. Își întâlni imaginea reflectată în oglindă și citi durerea din privirile ei la gândul că urma să părăsească „*Reședința cavalerului*” și mai ales pe Michael.

Închise ochii amintindu-și de plăcerile pe care le împărtășiseră în cămăruța de la grajduri. Mai putea trăi fără vraja ce se țesuse între ei? Scurta lor poveste de dragoste avea să se sfârșească. Știau acest lucru de la început și cu toate acestea se lăsase pradă dorinței care o cuprindea ori de câte ori îl vedea, și se afla alături de el. Deschise ochii și aruncă propriului său chip o privire îndurerată. O durea chiar și atunci când nu se afla în preajma ei. Gândul că urma să re-înceapă viața fără ca el să-i mai fie în preajmă era greu de suportat. Se întreba cum avea să izbândească. Știa că în momentul întoarcerii ei la Londra și al plecării lui Michael în Montana, nu mai avea de ales și trebuia să se descurce singură.

Își așeză mâinile pe piept și simți cum inima i se strângea de durere în fața soartei potrivnice. Doar timpul ar fi putut avea puterea să vindece acea durere.

Avea sentimentul că n-ar fi putut să supraviețuiască despărțirii de Michael. Nici măcar nu părăsise Anglia și ea deja suferea cumplit. Deschise ochii larg și gemu de durere, ca un osândit la chinurile cele mai cumplite. Știa de ce toate acele gânduri și dureri o încolțiseră și de ce nu suporta gândul că ar mai putea trăi fără el. Se îndrăgostise.

Aceasta era singura explicație. Nu înțelegea cum se întâmplase și nici când.

Trăise cu convingerea că iubirea era ca o floare ce creștea încet, între un bărbat și o femeie, pe măsură ce se cunoșteau mai bine. Îl cunoștea pe Michael doar de patru zile. Era greu de imaginat că putea să nutrească sentimente atât de adânci pentru un om pe care îi cunoștea doar de câteva zile. Trupul ei știuse înainte ca mintea să înțeleagă. Nu ar fi făcut dragoste cu el niciodată dacă nu l-ar fi iubit.

Se așeză pe marginea căzii mișcându-și buzele dureros. Avea nevoie de timp pentru a se gândi la toate acestea. Avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu descoperirea teribilă care avea să-i influențeze întreaga viață.

Auzi o bătaie nerăbdătoare la ușa de la baie.

-Cassidy, grăbește-te! Alvilda va începe să stângă masa dacă nu coborâm în câteva minute. Dar ea nu era pregătită să dea ochii cu el. Michael ciocăni din nou.

-Cassidy, s-a întâmplat ceva? Tonul lui relaxat, vesel, devenise îngrijorat.

-Mă simt perfect. Numai câteva minute și sosesc.

„*Sau cel puțin o oră!*” se rugă ea în gând fără speranță că s-ar putea ca dorința să i se împlinească. Dar Michael nu era mulțumit de răspunsul primit. Nici nu mai bătă la ușă, ci intră direct. Văzând-o așezată pe marginea căzii șopti:

-Dacă vrei să faci o baie, cred că este mai bine să-ți scoți hainele.

În primul moment nu-i luă în seamă vorbele, ci își plimbă privirea pe trupul lui. Se schimbă și el și îmbrăcuse un costum, de culoare albastru-închis, cămașă albă și o cravată de culoare albastru-deschis cu dungi albe.

-Pentru ce eveniment te pregătești?

-Aceasta este ținuta mea când îmi vizitez avocatul.

-Sper că nu ți-ai pus prea mari speranțe în ceea ce poate face acesta. Am întâlnit mulți reprezentanți ai acestei bresle foarte reținuți și muți ca peștii.

-Am epuizat toate celelalte alternative. Sper să știe el locul unde se află King. Și pentru că tot îl vizităm, vreau să-i cer sfatul și în privința calului tău.

Făcu încă câțiva pași spre ea și spuse din nou:

-Dacă am fi singuri în casă ți-aș scoate hainele de pe tine. Ești palidă. Ce se întâmplă? Nu te simți bine?

-Am vrut să mă odihnesc câteva clipe înainte de a coborî, răspunse Cassidy, ridicându-se de pe marginea căzii.

-Înțeleg ce simți. O mângâie pe obraz.

-Doamne, de câte ori nu am vrut să mă odihnesc și eu, să-mi trag respirația, din momentul când te-am întâlnit. Spune-mi, ce se întâmplă cu tine, de arăți ca și când ți-ai fi pierdut cel mai bun prieten?

Cassidy reuși să zâmbească. Era atât de aproape de el și simți cum își pierduse definitiv inima în fața lui.

-Cred că-mi este foame. Michael continuă s-o privească și după ce ea trecuse de el și ieșise din baie. Nu credea în scuza ei transparentă. Privirea aceea îndurerată nu putea fi cauzată de foame, ca și paloarea aceea nefirească.

În cele din urmă avea el să descopere motivul acelei neliniști. Mai întâi avea s-o întrebe politicos. Dacă nu reușea să afle nimic, atunci era hotărât să insiste.

Alvilda preparase o masă deosebit de substanțială asemănătoare unui banchet pentru zece persoane și nu unui prânz obișnuit pentru trei. Pe masă puteai vedea șuncă cu sos de mere Somerset, cartofi noi, trei feluri de legume, un pahar cu vin alb pentru Cassidy și unul și mai mare pentru Michael. După ce schimbă priviri nedumerite, Michael și Cassidy se așezară la masă și începură să mănânce sub privirile atente ale Alvildei. Conversația și așa lipsită de voiciune, părea să adoarmă în momentul în care privirile lui Cassidy și ale lui Michael se întâlneau. Nici unul dintre ei nu observa aerul de mulțumire cu care îi privea Alvilda.

La jumătatea mesei, Michael o anunță pe Alvilda:

-Eu și Cassidy nu vom servi cina acasă. Nu pentru că vom fi foarte înfometați după un asemenea prânz, dar pentru că doresc să servim cina în oraș.

-Noi doi? îl privi Cassidy mirată.

-Da, noi doi.

-De ce?

-De ce nu?

-Este o idee minunată, interveni Alvilda. Michael tăie o felie subțire de șuncă.

Ridicând capul din farfurie văzu privirea nedumerită a lui Cassidy.

-Sunt curios să văd cum arăți la lumina lumânărilor.

-Sunt sigură că Alvilda ar putea să ne ofere câteva lumânări pentru cină, murmură Cassidy când întâlnește privirea lui cercetătoare. Alvilda se ridică de pe scaun.

-N-ar fi același lucru, domnișoară Cassidy. Începu să strângă masa și continuă să vorbească.

-Pentru că vei fi în Wells vă recomand restaurantul *Bishop's Kitchen*, la hotelul *Shwan*. Este foarte plăcut. Romantic. Serviciul este ireproșabil și mâncarea delicioasă.

-Vorbești de parcă ai fost acolo. Te-a invitat prietenul tău Clive? întrebă Michael. Alvilda își îndreptă brusc atenția asupra feței de masă spre veselia lui Cassidy și a lui Michael. Scutura firimituri inexistente și obraji îi erau îmbujorați, în cele din urmă ridică capul și spuse bine dispusă:

-Știți cum și-a căpătat orașul Wells numele? Odată, demult, erau foarte multe fântâni acolo. Pelerinii călătoreau din cele mai îndepărtate colțuri pentru a bea din apa acelor fântâni, apă despre care se spunea că ar fi vindecat toate suferințele.

-Trebuie să ținem minte să bem și noi apă din Wells, îi atrase Michael atenția lui Cassidy. Cassidy se îndoia că suferințele ei ar fi putut fi alinate de apa aceea, dar zâmbi către Michael. Văzându-i zâmbetul, Michael se gândi că văzuse mai multă bucurie chiar și la calul său favorit când îi oferise un măr.

-Cassidy, este timpul să mergem! hotărî el. Târziu, după-amiază, Cassidy se simțea ca și când ar fi participat la un maraton. Mai întâi opriseră la *Sparrow Farms* așa încât Cassidy să aibă posibilitatea să vadă singură condițiile în care era adăpostită Nougat la fermă. Când dori să discute condițiile materiale și obligațiile ei privind îngrijirea lui Nougat, domnul Sparrow o anunță că totul fusese aranjat de domnul Knight. Mai înainte de a putea să întrebe ce reprezentau acele aranjamente, fură invitați la ceai de doamna Sparrow.

De data aceasta îi așteptase și pregătise un ceai deosebit, cu prăjituri, gogoși, tarte cu fructe și sandvișuri cu castraveți. Deși Michael și Cassidy simțeau că ceea ce li se oferea era prea mult având în vedere prânzul Alvildei, nici unul dintre ei nu refuză să guste din fiecare din preparatele doamnei Sparrow care, când auzise protestele lor, le aruncase câte o privire îndurerată. Urcară din nou în mașină și porniră spre Wells. Cassidy încercă să aducă vorba despre Nougat, dar Michael refuză s-o lase să vorbească.

-Ai auzit ce a spus domnul Sparrow. Nougat este în mâini bune.

-Dar Nougat nu este în grija ta. Nu este responsabilitatea ta. Îmi place să mă ocup singură de problemele mele.

-Va trebui să te obișnuiești să mă lași pe mine să mă ocup de problemele tale. Și cred că acum este momentul cel mai potrivit pentru acest început. Și zâmbind îi spuse cu un ton consolator:

-Dacă dorești să-ți păstrezi sentimentul de independență, poți plăti masa în seara aceasta. Cassidy oftă și simți nevoia să desfacă cureaua pe care o purta.

-Cum te poți gândi la cină? După prânzul Alvildei și ceaiul doamnei Sparrow mă îndoiesc că voi fi în stare să mănânc ceva în următoarele două zile.

Ajunseră la Wells cu o jumătate de oră mai devreme decât era stabilită întâlnirea lor cu avocatul. Așa încât porniră să facă o scurtă plimbare.

Deoarece catedrala din Wells se afla chiar în apropierea clădirii în care-și avea biroul avocatul, se plimbară în jurul vechii construcții medievale. Aveau încă timp liber așa încât se îndepărtară și spre ruinele palatului episcopal.

-Ultima dată când am fost aici eram elevă și am fost într-o excursie școlară, dar nimic nu s-a schimbat de atunci.

-Este atât de important pentru tine ca totul să rămână neschimbat? o întrebă Michael oprindu-se și privind-o atent.

Surprinsă de întrebarea lui, Cassidy se grăbi să răspundă:

-Având în vedere felul în care-mi câștig existența nu cred că este cazul să-mi pui o asemenea întrebare. Nu știu niciodată ce-mi va aduce următorul angajament.

-Da, dar totdeauna ai avut casa de la Chartridge unde te puteai întoarce știind că acolo era căminul tău.

-Acesta e motivul pentru care încerci să mă convingi să atac testamentul tatălui meu? Crezi că am nevoie de Chartridge pentru a mă simți în siguranță?

-Vorbești de parcă ceea ce vreau să fac aș face-o de dragul meu. Aș încerca să recâștig căminul tău pentru tine dacă aș ști că ai nevoie de el.

-Tatăl meu era cel care-mi oferea sentimentul de securitate.

Tatăl meu reprezenta tot ceea ce mă lega de Chartridge. Fără el căminul meu nu

mai este acolo.De fapt,n-a mai fost căminul meu de ani de zile.

Punând mâna pe brațul lui,Cassidy continuă:

-Michael,nu-mi datorezi nimic.Dacă încerci să recâștigi domeniul de la Chartridge sperând că în felul acesta îmi poți oferi un sentiment de siguranță după plecarea ta,nu te agita în zadar.De mulți ani mă întrețin singură,fără nici un ajutor de la Chartridge.Poți pleca cu conștiința liniștită.

Pumnii lui se încleștară din nou.Era mai bine așa decât s-o ia de umeri și s-o zgâlțâie tare,cu furie.O privi în tăcere încercând să-și domolească furia.

-Dacă așa gândești,înseamnă că mai avem mult de luptat.

Chiar dacă ar fi avut replică la cuvintele lui,Cassidy se îndoia că ar fi avut curajul să vorbească.Michael îi luă brațul și o strânse dureros de tare.În felul acesta porniră spre biroul avocatului.Întâlnirea cu domnul Hyde-White,avocatul lui King a decurs exact cum se așteptase Cassidy.Avocatul nu avea nici cea mai mică informație referitoare la King.Citi în întregime o copie a testamentului lui Robert Harrold pe care acceptase să-l vadă după conversația telefonică avută cu Michael.Păreră lui era că testamentul era perfect legal.Nu existau puncte atacabile care ar fi necesitat aducerea testamentului în fata tribunalului.Dorințele decesatului erau limpezi,înțelepte și neatacabile.

În privința calului,domnul Hyde-White le comunică faptul că existența unui act de proprietate deținut de Cassidy ar fi putut împiedica acțiunea lui Derek de vindere a acestuia.Cassidy era foarte încântată de rezultatul în-tâlnirii cu avocatul.Michael însă nu împărtășea ideile ei.Când ieșiră o luă de braț,dar nu părea dispus să facă conversație.După ce merseră pe jos câteva minute,Cassidy spuse:

-Michael,îți mulțumesc pentru eforturile tale dar eu nu așteptam un alt răspuns de la avocat.Chiar dacă ar fi existat un mijloc de a ataca testamentul tatălui meu,eu nu l-aș fi acționat pe Derek în tribunal.

-Cassidy,eu ți-am văzut chipul când vorbeai despre Chartridge.Tu îți iubești căminul.Cineva îți vinde casa și tu rămâi nepăsătoare? Nu lupți? Nu înțeleg.

-Eu cred că nu poți înțelege.Spre deosebire de tine eu nu lupt împotriva voinței tatălui meu.Michael se opri din mers și o prinse cu mâinile de ambele brațe privind-o în ochi.

-Ce vrei să spui?

-Aflând că tatăl tău vrea să vândă jocul de șah ai venit tocmai din Montana cu intenția de a face tot ceea ce-ți stă în puteri pentru a-l împiedica.Eu nu sunt ca tine.A fost dorința tatălui meu să-i lase lui Derek domeniul de la Chartridge.Nu vreau să lupt împotriva dorinței tatălui meu.Este ultimul lucru pe care-l pot face

pentru el. Michael rămase cu privirea ațintită asupra ei câteva momente bune, apoi îi luă ușor mâna și i-o așeză pe pieptul lui.

-Faptul că a lăsat totul fratelui tău, a fost o lovitură teribilă pentru tine. Recunoști? Ar fi putut să mintă. Dacă oricine altcineva i-ar fi pus această întrebare în mod sigur nu i-ar fi dat un răspuns sincer. Și pe sine se mințise în această privință.

-Da, recunosc eu ea cu sinceritate. Când avocatul a citit testamentul pentru prima oară, am fost cuprinsă de o durere nemărginită. Am fost convinsă că a vrut să se răzbune pe mine pentru că am părăsit casa cu mulți ani în urmă. Și că l-a durut când i-am cerut să plec la altă școală după căsătoria cu mama lui Derek. Tu ești cel care m-a făcut să-mi amintesc anumite lucruri de mult uitate despre tatăl meu.

-Eu? Cum anume?

-Ca și tine, tatăl meu avea un mod ușor desuet de a privi femeile. În viziunea lui, femeile trebuie protejate și iubite chiar dacă dorim sau nu această grijă. Chiar dacă acceptase dorința mea de a pleca la altă școală și apoi se împăcase cu felul meu de viață la Londra, totuși considerase că Derek era mult mai potrivit pentru a moșteni conacul și întregul domeniu de la Chartridge.

-Da, dar amândoi știm că s-a înșelat. Michael continuă să-i țină mâna în mâna lui când porniră din nou la drum.

-Spune-mi te rog, chiar nu-ți pasă că în momentul în care Derek va vinde totul tu nu vei mai putea să te întorci acolo?

-Nu m-am gândit la asta. Nu suport ideea că niște străini vor locui în casa în care am crescut eu, dar nu există nici o posibilitate să schimb această situație. Nu ai vrut să mă crezi, dar acum cred că ai înțeles, când te-a lămurit și domnul Hyde-White, Derek poate face tot ce dorește cu proprietatea tatălui meu.

-Hyde-White a spus că dacă ai acte care să confirme dreptul de proprietate asupra calului, o poți păstra pe Nougat. Ai asemenea acte?

-Ar trebui să am. Tatăl meu a întocmit un act de proprietate pentru Nougat și mi l-a dat ca dar de ziua mea, câteva luni după ce s-a născut. Nu m-am gândit niciodată la acele acte în toți anii care au trecut. Cred că totuși le mai am.

Prinzând curaj Michael grăbi pasul și Cassidy trebui să-și potrivească pasul cu al lui pentru a nu rămâne în urmă. Îl prinse de mână și-l întrebă:

-Nu poți merge mai încet? Eu sunt muzician, nu maratonist.

-Scuză-mă! Unde sunt actele tale privind dreptul de proprietate asupra lui Nougat? Urcară în mașină și Cassidy, în loc să răspundă la întrebarea lui, îi puse o alta.

-Așa conduci și ferma?

-Ce vrei să spui?

-Faci totul ca și când ziua de mâine nu ar mai exista.Ești ca un tăvălug care calcă totul în calea sa.

-Da,cam așa procedez.Deci,unde putem găsi acele acte? întrebă el.Dorea să pună lucrurile la punct cât mai repede.

-Nu renunți,nu? Michael porni motorul mașinii.

-Ar trebui să nu uiti nici un moment acest lucru.Avem destul timp înaintea cinei. Unde mergem?

-La Londra.În apartamentul meu,spuse ea resemnată.Alvilda avea dreptate.Era mult mai comod să te supui bărbaților din familia Knight,decât să lupți împotriva lor.În cazul de față și ea era mult mai dornică să se lase condusă de Michael pentru că astfel o putea salva pe Nougat.Până când ajunseră la periferia Londrei,Michael nu avu nevoie de îndrumări.Din acel moment Cassidy începu să-i spună pe ce drum trebuia să meargă până când ajunseră la Bayswater Road, unde locuia ea.Michael găsi un loc de parcare chiar la colțul următor clădirii în care locuia Cassidy.Circulația pe Bayswater,mărginind Hyde Park,era constantă și din când în când se auzeau claxoanele mașinilor trecând în ambele direcții și uruitul motoarelor taxiurilor.O mulțime compactă de trecători circula pe ambele trotuare.Femei împingeau cărucioare cu copii,altele trăgeau copii mici după ele.Femei în vârstă mergeau încet purtând sacoșe încărcate cu cumpărături.

Gălăgia era năucitoare în comparație cu liniștea de la „*Reședința cavalerului*”.

Michael o privea cu coada,ochiului pe Cassidy în timp ce se îndreptau spre clădirea în care locuia.Zgomotul și agitația din jurul ei nu părea s-o deranjeze.

Dacă era atrasă de viața agitată a orașelor atunci mai apărea încă o problemă cu care Michael trebuia să se confrunte,înainte de a porni împreună în viață,alături de ea.Descuie siguranța ușii de la intrare și urcară câteva trepte.Ajunseră la primul etaj și Cassidy se opri în fața ușii cu numărul 202.

Michael o urmă înăuntru și privi în jurul său cu interes.Aceea era casa în care locuia Cassidy și era curios să vadă ce-i putea dezvălui interiorul.

O mulțime de plante de toate formele și dimensiunile se aflau răspândite în jurul lui.Unele atâr-nau la fereastră,altele erau așezate în vase mari pe covorul de culoare bej sau în vase mici pe măsuțele ornamentate din lemn de nuc.

Pe pervazul lat al ferestrei se afla o cutie lungă din piele,în care Michael bănuie că se găsea flautul.Un scaun cu spătar înalt și un altul dublu,asemănător unei canapele mici erau singurele obiecte de mobilier în afara măsuțelor.

În fața geamului se mai aflau un scaun și un suport pentru partituri.Alături de cutia cu flautul se afla un teanc ordnat de partituri.Auzi zgomotul produs de

sertarele trase și apoi împinse la loc și înțelese că ea trecuse în camera alăturată și începuse să caute actele. O urmă și ajunsese în ceea ce în mod sigur era dormitorul ei. Se rezemă de tocul ușii și o urmă din priviri cu zâmbetul pe buze. Era aplecată înainte, cu capul și mâinile afundate în dulapul cu haine, făcut și el tot din lemn de nuc. Deși imaginea oferită de trupul ei îl amuza și-l încânta în aceeași măsură, întrebă:

-Pot să te ajut cu ceva?

-Sunt convinsă că trebuie să fie pe aici, pe undeva, se auzi glasul ei înfundat, din dulap. Hainele dansau înainte și înapoi în timp ce ea scotea o cutie de pantofi, poșete și diverse alte obiecte care îi cădeau în mâini.

-Iată-le ! Le-am găsit! se întoarse ea triumfătoare ținând în brațe trei cutii de pantofi.

-Pantofi? Foarte interesant! spuse Michael. Își aruncă pantofii din picioare, ridică o pernă pe care o sprijini de tăblia patului și se așeză pe pat.

-Toate actele le păstrez în cutii de pantofi.

-N-ai auzit de casete, de seifuri metalice?

-Hoții sunt tentați să fure o casetă sau să spargă un seif. Dar nu-mi imaginez un hoț tentat să caute prin cutiile pentru pantofi. Michael se așeză alături de ea pe pat.

-S-ar putea să ai dreptate. Vrei să te ajut? Cassidy îi dădu una din cutii.

-Caut niște formulare oficiale de mărimea unei coli de hârtie împăturite în două sigilii aurii. Semnăturile se află în josul paginii și de-a lungul unuia din formulare, în colț, este lipită o panglică roșie.

Concepția ei privind actele și hârtiile de valoare era total diferită de cea a lui Michael, remarcă aceasta în timp ce privea conținutul cutiei. Descoperi instrucțiuni pentru folosirea unui aparat de ondulat părul, pe care le puse deoparte. Găsi și o poliță de asigurare pe viață și o fișă medicală în care se menționa că beneficiara fișei avea grupa sanguină 0 și toate vaccinările erau făcute la zi. Mai descoperi câteva programe de spectacol și note de plată. Pe unul din programe văzu un autograf.

„Pentru Cassidy, al cărui zâmbet poate aduce zece chemări la rampă, Larry”.

-Cassidy?

-Spune!

-Acest Larry care semnează pe programul piesei „*Regele Lear*” este acel Larry la care mă gândesc eu? Cassidy își ridică capul, ușor încruntată, apoi zâmbi.

-Dacă te gândești la Sir Laurence Olivier, ai făcut o presupunere corectă.

-Cassie și Larry, sună foarte familiar!

-Te rog să nu mă privești ca pe un bun personal,Michael,îi zâmbi Cassidy.Sir Laurence a fost foarte atent cu mine când am apărut prima dată în fața lui,la prima repetiție după absolvire.Michael îi luă mâna și o mângâi încet.

-Recunoștea o doamnă adevărată la prima vedere.Pentru câteva momente Cassidy se lăsă furată de abisul privirilor lui.Apoi își aminti scopul căutărilor sale.

-Michael...actele! murmură ea.

-Chiar trebuie? Mă gândeam că patul acesta ar putea fi folosit în scopuri mai bune,decât căutarea unor hârtii.

-Trebuie să le căutăm dacă vrem să găsim actul de proprietate,Sunt convină că se află aici.Michael îi lăsă mâna cam fără tragere de inimă,începu să caute din nou în cutia aflată în fața lui.Avea o dorință ascunsă să găsească cât mai repede certificatul.La fundul cutiei mâinile sale întâlnește foi de hârtie împăturite.Le scoase,și le privi.O panglică roșie se afla lipită în colțul uneia dintre ele.Le desfăcu și observă sigiliile auri pe prima pagină.

-Bingo!

-Le-ai găsit? întrebă Cassidy.

-Privește!Luă foile de hârtie din mâna lui și le privi.Un țipăt de bucurie izbucni din pieptul ei și se aruncă asupra lui Michael îmbrățișându-l.Brațele lui se strânseseră în jurul trupului ei.Era uimit de izbucnirea ei pentru că niciodată nu luase inițiativa unei apropieri fizice de el.Voia să prelungească cât mai mult acel moment,dar Cassidy se retrase imediat.

-E prea târziu ca să le ducem domnului Hyde-White,în seara aceasta? Nu vreau să-i acord lui Derek nici o șansă s-o găsească pe Nougat și să pună poliția pe urmele ei.Ar putea s-o ia din grajdurile domnului Sparrow.

-Avem nevoie de două ore pentru a ajunge la Wells.Nici nu știu dacă domnul White lucrează seara.

-Te rog,sună-i și întrebă-l dacă nu poate face o excepție!

-Voiam să beau un vin bun,să iau cina în compania ta și să te impresionez cu romantismul meu,se lamenta el.

-Nu trebuie să te plângi.Alături de tine am găsit mai mult romantism decât în toată viața mea,zâmbi Cassidy.Șoptindu-i numele,Michael își ascunse fața în părul ei.

-Oare aș putea să-ți refuz ceva după o asemenea afirmație?

O sărută adânc,apăsând,vibrând,și apoi se îndepărtă de ea când auzi bătăile ceasului care le amintea că mai aveau o problemă de rezolvat în seara aceea.

-Ar trebui să facem ordine în hârtoagele acelea,spuse el.

-Scuză-mă.Imediat ce ordonăm actele tale de valoare îi voi telefona domnului Hyde-White.Se pregătea să pună hârtiile în cutie când un carnet îi atrase atenția.Îl luă și observă că,de fapt,era pașaportul ei.În timp ce Cassidy îngrămădea hârtiile într-o cutie,Michael strecură pașaportul în buzunar.

CAPITOLUL 9

În timp ce Cassidy punea cutiile la locul lor,în dulapul de haine,Michael trecu în camera de zi pentru a telefona avocatului.Ideea de a pleca din nou spre Wells în loc să stea alături de Cassidy sub lumina lumânărilor într-un restaurant,nu i se părea deloc atrăgătoare.Dar dacă putea să înlătore încă unul din obstacolele ce se aflau între ei,atunci nu-l deranja să conducă întreaga noapte.Așteptă să răspundă avocatul și-și plimbă mâna,ca într-o mângâiere pe una din încrustatiile măsuței. Câteva minute mai târziu trânti receptorul telefonului și înjură încet.

-Cassidy!Sesizându-i tonul ciudat al vocii,Cassidy se grăbi să i se alătore în camera de zi.

-Ce s-a întâmplat?

-Trebuie să ne întoarcem imediat la „Reședința cavalerului”.

-De ce? Ce s-a întâmplat? Michael o luă de braț,luă cu cealaltă mână haina ei și nu spuse decât:

-Îți povestesc pe drum! Trebuie să ne grăbim.Cassidy se întoarse pentru o clipă în dormitor.Își luă poșeta în care aruncă în grabă documentele referitoare la dreptul de proprietate asupra lui Nougat și se grăbi înapoi spre Michael,care ținea ușa deschisă,așteptând cu nerăbdare să plece cât mai curând.

Nu știa ce se întâmplase,dar după expresia chipului lui Michael era convinsă că era ceva rău.Nu puse nici o întrebare și porni alături de el.Michael nu începu să vorbească până nu ajunseră pe autostrada M I când nu era nevoie să se mai concentreze la fel de intens asupra traficului.

-Când am sunat pentru a vorbi cu Hyde-White,secretara m-a anunțat că primise un mesaj urgent din partea Alvildei.Ochii lui erau întunecați și vocea dură.

Tensiunea începea să pună stăpânire pe ea.

-Ce s-a întâmplat? Amintindu-și toate cuvintele auzite la telefon,Michael strânse din nou din dinți și se încruntă și mai tare.

-Pompierii au sosit la reședință și când am vorbit cu Alvilda era deja mai calmă decât fusese când telefonase avocatului.

-Pompierii? tresări Cassidy.Unde a izbucnit focul?

-La grajduri.

-Și caii?

-Tocmai atunci grădinarul aducea câteva unelte pe care le ținea la grajduri și a descoperit focul.A reușit să deschidă ușile boxelor așa încât caii au putut ieși.

Apoi a alergat spre casă și a anunțat-o pe Alvilda care a telefonat pompierilor.

Cassidy nu puse întrebări la care Michael nu ar fi putut să răspundă.Nu avea de unde să știe cât de mult avuseseră de suferit grajdurile de pe urma focului.Și nici nu era necesar să întrebe cum se produsese focul.Sau mai bine spus cine îl pusese.Era vina ei.Nu ea pusese focul dar,în mod indirect,ea era răspunzătoare de paguba produsă familiei Knight.Din cauza sentimentelor ei față de un cal,o familie suferise o pagubă însemnată.King fusese atent cu ea și ea îi aducea drept mulțumire un incendiu.Și îl implicase și pe Michael în toată acea poveste.O ajutase s-o salveze pe Nougat și din cauza încăpățânării de care dăduse ea dovadă,fratele ei vitreg se aruncase cu ură împotriva familiei Knight.

Trebuia să îndrepte lucrurile.Trebuia să înceteze să-i lase pe King și pe Michael să lupte în locul ei.N-ar fi trebuit niciodată să lase povara problemelor ei legate de Derek pe umerii lui Michael.Ajunseră la conac într-un timp record și Michael parcă mașina la o distanță destul de mare de cele ale pompierilor.Fumul plutea încă deasupra grajdurilor,dar nu mai era nici un semn că ar mai fi existat flăcări.

Clădirea înaltă,cu două etaje,părea să fie în stare bună.Apa băltea pe pavajul din pietre și pompierii se agitau să curețe totul în jur.Cassidy își desfăcu centura de siguranță.Michael o trase ușor de mână împiedicând-o să coboare din mașină.

-Cassidy,vreau să te duci direct acasă.Nu poți face nimic aici,continuă el și îi puse un deget pe buze pentru a opri protestul pe care ea tocmai voia să-l rostească.După cât se pare pompierii sunt stăpâni pe situație.Eu rămân să vorbesc cu ei.Vreau să aflu dacă au descoperit cauza incendiului.

-Michael,noi știm amândoi care este cauza incendiului.

-Poate că ei au descoperit urma care să dovedească faptul că focul a fost pus,continuă el fără să ia seama la remarca făcută de Cassidy.Dacă suntem norocoși putem să aflăm câte ceva și să-i oferim dovezile lui Clive.De data aceasta nu-l mai poți apăra pe fratele tău vitreg,Cassidy.De data aceasta a mers prea departe.

-Nu voi interveni cu nimic,Michael.Nu avea nevoie să afle ce aveau să spună pompierii.Știa răspunsul la toate întrebările.Merita remarca făcută de Michael referitor la Derek.Dacă s-ar fi purtat față de Derek în cu totul alt mod,atunci lucrurile ar fi stat altfel și nu ar mai fi existat nici un incendiu.

-Michael,lasă-mă,cel puțin,să-i ajut pe cei care se ocupă de cai.

-După cum se prezintă situația,cred că ai putea să te expui la pericole inutile în cazul în care ai rămâne.

Tonul vocii nu era aspru. Era vocea unui om care începea să-și piardă răbdarea.

-Te rog, stai în casă. Fă-o de dragul meu. Cassidy coborî din mașină și se îndreptă spre casă urmărind drumul cu atenție. Era foarte greu pentru ea să-l lase pe Michael să pună la punct o situație neplăcută care se ivise numai din cauza ei.

Alvilda o întâmpină la ușă și o pofti în salon.

-Nu crezi că este prea mult? Mai întâi un spărgător, acum un piroman. Oare ce va mai urma? Îi oferi lui Cassidy un pahar cu sherry.

Aceasta refuză și o urmări pe Alvilda turnându-și un alt pahar cu sherry. Era limpede că întâmplările prin care trecuse cereau ceva mai tare ca ceaiul.

-Îmi pare rău, o auzi Alvilda murmurând.

-Pentru ce-ți ceri scuze, copila mea? o întrebă Alvilda sorbind cu nădejde din pahar. Doar nu ești tu vinovată de tot ceea ce se întâmplă.

-Ba da. Eu sunt responsabilă în mod indirect.

-Prostii! exclamă Alvilda și-și turnă încă un pahar.

-Nu! Nu spun prostii! Și cred că știi, domnișoară Gump, că am dreptate. Eu cred că fratele meu vitreg este răspunzător de focul de la grajduri. Mă îndoiesc că l-ar fi pus chiar el cu mâna lui, dar cred că unii dintre invitații lui de la Chartridge au fost convinși să facă această faptă. De asemenea, cred că el este cel care a intrat în grajduri, încercând să-mi fure calul.

-Avantajul vârstei dumitale, este că-ți poți da seama mai repede decât ceilalți care sunt motivele pentru care se întâmplă anumite fapte. De multe ori, sau mai bine spus, de cele mai multe ori, nu putem face nimic și așteptăm și sperăm.

Cassidy zâmbi slab.

-Și de cele mai multe ori cunoaștem motivele și suntem nevoiți să luăm anumite măsuri în loc să stăm și să așteptăm ca soarta să aibă grijă de toate.

-Parcă l-aș auzi vorbind pe King. El dacă nu este mulțumit de o anumite situație, intervine și schimbă totul până când lucrurile stau cum vrea ei. Alvilda dădu peste cap ultimele picături de sherry și puse jos paharul. Când ridică capul, Cassidy dispăruse de pe canapea. Fără să aibă nici cea mai mică bănuială se îndreptă spre ușă. Când se pregătea să deschidă ușa, acesta se deschise în aparență singură, făcu câțiva pași înapoi, Michael intră și plimbându-și privirile prin cameră, întrebă:

-Unde este Cassidy?

-Acum câteva minute era aici, spuse ea. Făcu o ușoară grimasă simțind mirosul de fum ce plutea în jurul lui Michael. Acesta își scoase haina și cravata, și cămașa era murdară de cenușă, pe mâneci și pe piept.

-Totul este în ordine la grajduri?

-Focul a fost stins și caili sunt în siguranță.Îi vom ține adăpostiți în hambar până când fumul dispare.Focul a izbucnit într-una din camerele din spatele grajdurilor.Datorită grădinarului care l-a descoperit imediat,nu s-a extins până la substanțele inflamabile și până la uleiuri.

-A fost un mare noroc.Să-ti aduc ceai sau cafea? Sau poate dorești ceva mai tare?

-Nu,mulțumesc! Nu vreau să beau nimic.Cred că pompierii ar dori să bea ceva.

-Mă voi ocupa eu de ei.

-Ți-a spus Cassidy încotro dorea să plece?

-Nu-mi amintesc.Cred că a urcat în camera ei.

-Așteaptă aici.Michael porni în fugă,urcând treptele două câte două.Reveni în câteva secunde.

-Nu este în camera ei.Alvilda se încruntă.

-Să sperăm că nu are de gând să facă un gest lipsit de sens.

-Ce vrei să spui? Alvilda începu să-și frângă mâinile.

-Cred că ar fi trebuit să iau mai în serios cuvintele ei când spunea că focul a fost pus din cauza ei.Michael îi luă mâinile între ale lui și încercă s-o liniștească.

-Ce motiv a avut să spună așa ceva? Doar nu a fost vina ei.

-Știu și eu și știi tu la fel de bine ca și mine că nu a fost vina ei.Dar se pare că domnișoara Cassidy nu este de acord cu noi.

-Spune-mi care au fost vorbele ei?

Când *Jaguarul* lui Michael intră pe aleea din fața casei,Cassidy observă că toate luminile la Chartridge erau aprinse.Ar fi plecat și prin pădure dacă,din fericire,nu ar fi văzut mașina lui Michael și cheile lăsate pe bord.Dacă ar fi pornit prin pădure ar fi avut nevoie de mai mult timp și ea dorea să rezolve totul cât mai repede.Nu i-ar fi trecut prin minte că Derek era în stare să facă un asemenea gest nebunesc.De data aceasta nu încercase să-i facă rău numai ei,ci lovise și în King.Opri,coborî și încuie mașina.Apropiindu-se de scările aflate în fata casei auzi muzica răsunând din ce în ce mai tare.Nu avea să fie ușor să stea de vorbă cu Derek.Nu avu nevoie de chei pentru a intra.Ușa de la intrare era larg deschisă zi și noapte,din ziua când fusese înmormântat tatăl ei.

Când intră în holul cel mare aflat la parter,clipi de câteva ori pentru a se obișnui cu lumina puternică.Observă o țigară înfiptă în vizorul coifului aflat pe armura de la intrare.Râsetele,venind din capătul culoarului aflat la primul etaj,îi atraseră atenția.O femeie,purtând una din rochiile de casă ale lui Cassidy,coborî pe scări împreună cu un bărbat care-și aranja cămașa în pantaloni.Privind spre Cassidy bărbatul mormăi:

-Dery,cred că a sosit înlocuitoarea ta.Iubito,cred că ai nevoie de ceva de băut,i se adresă el lui Cassidy.Spune-mi ce otravă folosești și eu îți voi aduce ceea ce dorești.Cassidy făcu câțiva pași înapoi încercând să se ferească de brațul bărbatului ajuns lângă ea.

-Îl caut pe Derek Pembroke.Știți cumva unde îl pot găsi?

-Oare ce are Derek și mie îmi lipsește? se întrebă bărbatul.

Cassidy privi spre femeia rămasă lângă scară.

-Știi unde aș putea să-l găsesc pe Derek?

-A plecat împreună cu alți câțiva băieți,ca să aducă flori pentru fete.Sau cel puțin așa spuneau când au plect.Cred că au plecat în oraș.Cassidy nu-și dădu osteneala să-i spună că în sera de la Chartridge se aflau o mulțime de flori.Porni înapoi și ieși din casă.Ar fi putut ajunge în seră trecând și prin casă,dar erau prea mulți cei aflați în casă care ar fi putut s-o facă să întârzie în drumul ei.

Ocoli casa.Era ușor de urmat drumul pentru că luminile aprinse în casă risipeau în tunicul din jurul ei.Observă că și luminile de pe terenul de tenis erau aprinse toate și din direcția terenului veneau până la ea râsete de bețivi.

Vârful cizmei se lovi de ceva care se rostogoli în iarbă.Privi mai atent și observă o sticlă de scotch.Grăbi pasul.Voia să termine totul cât mai repede.Dacă ar fi acceptat condițiile lui Derek și i-ar fi dat ceea ce-i ceruse,atunci nici reședința de la Chartridge și nici „*Reședința cavalerului*” nu ar fi avut de suferit.

Ușa serei era și ea larg deschisă și frigul pătrunsese înăuntru.Intră și-l văzu pe Derek stând în fața orhideelor atât de dragi tatălui ei.Derek tăia bobocii și florile abia deschise și le îngrămădea într-un coș.Nu se așteptase să-l găsească singur.

-Derek,doresc să stăm de vorbă.O privi atent după care își reîncepu activitatea.

-Mă bucur să te văd,surioară! Unde-ti este garda de corp?

-Vreau să pun capăt acestei nebunii,Derek.

-Dacă te referi la petrecerea care are loc în minunata locuință care-ți aparține,atunci nu cred că trebuie să-ți reamintesc ce ai de făcut.

-De aceea mă aflu aici.Foarfece pe care o ținea în mână rămase o clipă suspendată în aer.

-Vorbește,Cass.Vreau să fiu sigur că ne referim la același subiect.

Cassidy ezită.Era mult mai greu decât crezuse ea la început.

-Sunt gata să semnez renunțarea la drepturile mele asupra casei.

-Ești sigură? Ce te-a determinat să iei această hotărâre?

-Știu foarte bine care este motivul pentru care am luat această hotărâre.N-am venit aici pentru a mă preta la unul din jocurile tale.Vrei să semnez sau nu?

-Sigur că da! Dar de ce atâta grabă? Stăpâna conacului dă un ordin și eu trebuie

să mă supun,imediat? Zilele acelea s-au dus prințesă! Tăticul mi-a lăsat mie totul.Îți mai amintești? Vocea lui era aspră și continua să taie fără milă.

-Știu,Derek.Dar îmi amintesc și de insistența ta în privința semnării unui document care să te pună și în posesia casei.Am venit deci să semnez.

-Ai uitat un amănunt,surioară! Mai este și furtul mărtoagei!Cassidy strânse poșeta în mână.

-Nougat îmi aparține,Derek.Și am și documente care dovedesc acesta fapt.

Mulțumește-te cu întreaga proprietate și cu reședința.De calul meu nu te vei apropia.Nu-l vei distruge!

-La dracu'! Vreau totul!spuse el,făcând un gest larg și tăind florile din apropierea sa.Cassidy se retrase spre ușă speriată de violența gestului său.

-Bine,dar ai totul! Tot ce a aparținut tatălui meu este al tău.

-Nu.Inventarul include și o iapă numită Nougat.Calul nu este la grajduri.

-De ce vrei să-mi iei calul pentru a-l distruge?

-Pentru că tu iubești acel cal.Retrăgându-se mereu,Cassidy ajunse la ușă și se împiedică în momentul în care tocul cizmei se prinse între pietrele aflate pe alea din fața serei,își recapătă echilibrul și întrebă uimită:

-Mă urăști chiar atât de mult,Derek?

-Da,surioară.Am așteptat timp îndelungat să te văd lipsită de tot ceea ce ai iubit.Tu ai avut totdeauna ceea ce ți-ai dorit,în timp ce eu am avut rămășițele. Nici nu poți să-ți închipui cât am urât anii când mă târam în umbra mamei mele care devenise soția tatălui tău.

-Tatăl meu s-a purtat minunat cu tine,Derek.

-Eu eram tratat ca și când aș fi fost în permanență obiectul operei lui de binefacere în timp ce tu,micută prințesă,erai lumina ochilor lui.

-Ești caraghios,Derek!Derek își trecu degetele peste foarfecă ascuțită pe care o avea în mână.

-Am crezut că am obținut tot ceea ce ar fi trebuit să-ți aparțină,dar am descoperit că mai ai un bun de care eu nici nu bănuiam.A fost o plăcută provocare să găsesc o metodă de a-l prinde și pe noul tău iubit în planurile mele de răzbunare.

-Te referi la Michael?

-Da.Înaltul,voinicul,frumosul tău cowboy.Este un diavol împelițat,nu-i așa?

-Nu chiar! se auzi glsul lui Michael din spatele lui Cassidy.Până la sosirea lui Michael,Cassidy nu-și dăduse seama cât era de înspăimântată.Când îi simți mâna în jurul mijlocului ei se abținu cu greu să nu se prăbușească în brațele lui.

Derek mârâi.

-Cărui fapt datorez onoarea de a vă avea ca oaspete,domnule Knight?

Dorești,din nou,să mă folosești ca sac de box.De data aceasta nu sunt total neînarmat,așa că ferește-te.

-Nu!în seara asta am alte planuri,dar mi le pot scimba dacă te apropii de Cassidy cu foarfecă aceea.Sper să avem o conversație politicoasă,domnule Pembroke. Dar numai după plecarea lui Cassidy.

-Nu plec nicăieri,Michael.Vreau să lămurim lucrurile în seara aceasta,acum.

-Și eu vreau același lucru.Și așa se va întâmplă.Dar tu Cassidy,întoarce-te la „*Reședința cavalerului*.” Voi avea grijă să-l fac pe fratele tău vitreg să înțeleagă cum stau lucrurile.

-Michael,i-am spus și lui Derek că voi semna renunțarea la casă în favoarea lui și i-am explicat că Nougat îmi aparține.Nu mai avem nimic de stabilit.

-I-ai spus lui,dar mie nu mi-ai spus nimic.Te rog să ai încredere în mine și să mă lași să mă ocup de toate acestea.Ți-am mai cerut o dată această favoare și n-ai vrut să mă ascuți,la mașina și du-te la „*Reședința cavalerului*”.

Michael o luase de mână în mod instinctiv,în momentul când auzise zgomotul.O privi și-i spuse ținând-o în continuare de mână:

-Când ajungi la casa tatălui meu,ceri Alvildei numărul de telefon al lui Clive și-l suni imediat.Îi spui să trimită câțiva oameni la Chartridge cât se poate de repede. La auzul celor rostite de Michael,Derek făcu o mișcare pentru a bate în retragere.Dar nu apucă să facă nici doi pași că Michael îl opri.

-Nu încerca să fugi Pembroke.Încă nu am încheiat socotelile cu tine.

O împinse ușor pe Cassidy să plece și o urmări din priviri până când dispăru după colțul casei.Apoi se întoarse spre fratele ei vitreg.

-Și acum Pembroke,doresc să-ți fac o ofertă pe care sunt sigur că n-o vei refuza.

Când Cassidy ajunse în fața casei de la „*Reședința cavalerului*” urcă în fugă cele câteva trepte și împinse ușa deschizând-o larg.O strigă pe Alvilda,străbătând în fugă holul.Deschise ușa salonului de dimineață și negăsind-o pe Alvilda se întoarse în hol și strigă cu voce ridicată.

-Alvilda!

-Dumnezeule,fată dragă! Dar nu e nevoie să țipi! auzi în spatele ei o voce joasă. Cassidy se întoarse brusc și-l privi pe bărbatul aflat în pragul ușii biroului.

-King?! Ce cauți aici?

-Întâmplător locuiesc aici,draga mea,răspuns el vesel.

Văzându-i expresia îngrijorată,King înțelese că nu era vorba de o simplă vizită.

-Ce s-a întâmplat Cassidy? S-a întâmplat ceva cu Michael?

-Nu încă,dar s-ar putea să pățească ceva dacă nu chemăm poliția.

-Explică-mi ce se întâmplă,spuse el și o luă de mână,îndreptându-se cu ea spre sufragerie.

-Cred că este mai bine să aștepti până când ajungem în bucătărie unde se află respectabilul nostru șef de poliție,în compania Alvildei.Poți să ne povestești tot ce s-a întâmplat.Clive și Alvilda stăteau așezați la masa din bucătărie.Alvilda înțelesese că ceva grav se întâmpla imediat ce zări chipul lui Chassidy.Se ridică și aduse două cești și două farfurioare.

King o invită pe Cassidy să-și scoată haina și să se așeze.Dar ea era mult prea agitată și speriată de ceea ce știa că s-ar fi putut întâmplă la Chartridge.Își așeză haina pe un scaun și se întoarse cu fața spre cei trei,explicându-le cât mai concis ce se întâmplase la Chartridge.Când termină,Clive se ridică și se îndreptă spre telefon.Transmise ordine clare și scurte ca doi polițiști să se îndrepte urgent spre Chartridge; închise telefonul și se așeză din nou la masă.Cassidy îl privea nedumerită pe King care-și punea zahăr în ceai cu gesturi calme,relaxate.Privi și spre Clive,apoi din nou spre King.

-Și nu vă duceți nici unul la Chartridge să-l ajutați pe Michael?

-Eu am încredere în fiul meu.Nu are nevoie de ajutor ca să-l pună la locul lui pe Pembroke.Oamenii trimiși de Clive sunt capabili să se ocupe de zurbagii de la Chartridge.Nouă nu ne rămâne decât să-l așteptăm pe Michael să ne povestească ceea ce s-a întâmplat.Amintindu-și foarfeca ascuțită cu care se juca Derek,Cassidy încercă să-l contrazică pe King și-și luă haina de pe scaun.

-Nu pot fi de acord cu o asemenea atitudine.Dacă nici unul din voi nu are de gând să-l ajute pe Michael,atunci o voi face eu.Voi nu-l cunoașteți pe Derek așa cum îl cunosc eu.Este în stare de orice și Michael ar putea fi în pericol.

Înainte de a reuși să-și îmbrace haina,King i-o luă din mână și-o aruncă din nou pe scaun.

-Hai cu mine,draga mea.Cred că în condițiile actuale ai nevoie de ceva mai tare decât un ceai.Clive,ne găsești în biroul meu dacă ai vești de la oamenii tăi.

-Prea bine,domnule.Cassidy plecă însoțită de King dar se vedea limpede că nu era încântată de ceea ce făcea.

-Nu pot să rămân aici și să aștept liniștită vești despre Michael.Trebuie să știu ce se întâmplă cu el.

-Michael știe să-și poarte singur de grijă.În timp ce-l vom aștepta,poți să-mi povestești,pe îndelete,tot ce se întâmplă în legătură cu fratele tău.Așteptă până când o văzu așezată în același fotoliu în care stătuse și în noaptea înmormântării tatălui ei și apoi întrebă:

-Ce-a mai făcut Derek?

-Așa cum știi,tata i-a lăsat moștenire întregul domeniu de la Chartridge cu excepția casei propriu-zise.Derek voia să-mi distrugă calul dacă nu acceptam să semnez o renunțare asupra locuinței în favoarea lui.Datorită lui Michael,Nougat este în siguranță.În noaptea aceasta i-am spus lui Derek că voi semna renunțarea, cu condiția să nu se mai apropie de proprietatea ta.King își înalță sprâncenele mirat.

-Ai lăsat câteva lucruri nelămurite.Alvilda mi-a vorbit despre o spargere la grajduri și despre incendiul din această după-amiază,dar nu mi-a zis că ar fi vorba despre Derek.Ai gândit foarte bine când l-ai lăsat pe Michael să lămurească lucrurile cu Derek.

-N-am avut de ales,spuse Cassidy cu amărăciune.Michael m-a obligat să plec. Am adus destule necazuri familiei tale,King.Era obligația mea să mă ocup de Derek.

-Oferindu-i moștenirea ta? Michael face foarte bine că se ocupă el de această problemă.

-Indiferent de ceea ce-i spune Michael lui Derek,eu tot voi semna renunțarea.S-a creat o situație greu de suportat.S-ar putea ca aceasta să fi fost dorința tatălui meu,dar eu nu mai pot îndura.Trebuia să lase domeniul moștenire Fondului național și ar fi fost mai bine pentru noi toți.

-Robert a dorit ca tu să ai un cămin unde să poți reveni oricând.

-Chartridge nu mai este căminul meu de mulți ani.Știi la fel de bine ca și mine.

-Eu înțeleg că tu îl judeci pe Robert pentru că s-a căsătorit cu mama lui Derek.Dar Robert s-a gândit că influența unei femei era necesară pentru educația ta, așa că de aceea s-a recăsătorit.Din nefericire,alegerea făcută nu a fost dintre cele mai bune.

-Trecutul nu mai are importanță.Pe mine prezentul și viitorul mă preocupă în acest moment.De aceea vreau să-i cedez casa lui Derek.

-Pentru că tot ai amintit de prezent aș dori să discut cu tine relația apărută între tine și fiul meu.

-Nu crezi că-ar trebui să discuți cu Michael acest subiect?

-Aș putea,dar cred că este mai bine să vorbesc întâi cu tine.

-L-am întâlnit pe Michael acum patru zile.N-am avut timp suficient să ne cunoaștem cu adevărat și mai ales nici nu a fost timp ca între noi să apară o legătură serioasă.

-Nu este politicos din partea mea să îți spun că mă minți.Draga mea,am văzut expresia chipului tău când ne-ai îndemnat să pornim în ajutorul lui Michael.Tu ții la fiul meu.Simțind nevoia să se liniștească Cassidy se ridică și se îndreptă

spre vitrina în care se afla jocul de șah Camelot. Rămase privind-l un timp, apoi se întoarse spre King.

-N-aș vrea să vorbim despre asta, King. Dacă eu țin sau nu la Michael este un fapt lipsit de importanță în acest moment.

-Se pare că tot ce spun vine în dezacord cu ideile tale. Dar eu, Cassidy, nu cred că există ceva mai important ca iubirea. Își cuprinse brațele cu mâinile și-l privi în față.

-Nu am spus că-l iubesc pe Michael.

-Dar nici nu ai spus că nu-l iubești. Dacă tatăl tău ar mai fi în viață ar gândi la fel ca mine. Și el te-a iubit mult. Poate, în alte împrejurări, Cassidy ar fi negat sentimentele pe care le nutrea față de Michael, dar în acel moment era mult prea îngrijorată ca să mai fugă din fața adevărului.

-Am încercat să nu-l iubesc, King, dar am sfârșit prin a-l iubi, spuse ea blând.

-Îmi pare rău că nu înțeleg. Poți să-mi explici de ce nu ai vrut să-l iubești pe Michael? Tatăl, ca și fiul, erau uneori exasperanți. Cassidy înălță brațele în semn de neputință.

-King, te rog, gândește-te! Eu trăiesc în Anglia și Michael trăiește în Montana. Nu văd cum ar putea rezista o relație între doi oameni aflați atât de departe unul de celălalt.

-Draga mea, ceea ce spui tu este geografic. Nimic altceva.

-Acestea sunt fapte reale, King. Se îndreptă spre fereastră și privi prin ea deși singura imagine pe care o vedea era propria ei reflecție. King tocmai se pregătea să aducă argumente în favoarea teoriei sale când fu brusc întrerupt. Ușa biroului sări în lături și Michael apăru în prag. Porni spre Cassidy cu mâinile în șolduri.

-Iubito, există câteva lucruri pe care trebuie să le lămurim.

CAPITOLUL 10

-Michael, te rog! Nu se vorbește în felul acesta unei doamne. Te rog, ia loc și poartă-te civilizată. Michael rămase tăcut câteva momente privind-l pe King, apoi se îndreptă spre el și-l îmbrățișă. Când se retrase din brațele lui, spuse:

-La naiba, King! Ce e cu tine aici, în acest moment? Trebuia să te întorci abia peste două zile.

-Este a doua oară când trebuie să explic motivul pentru care mă aflu în propria mea casă. Mă bucur că te văd, Michael. Greșesc dacă afirm că totul s-a desfășurat după voia ta la Chartridge?

-Depinde cum privești lucrurile. Casa a fost curățată de gloata care a fost adusă de Derek. Pentru că locuința îi aparține încă lui Cassidy, poliția i-a anunțat că au

pătruns în mod ilegal pe teritoriul unei proprietăți particulare și i-a obligat să plece.

-Perfect.Acum,vrei,te rog,să iei loc și să te comporti ca o ființă rațională?

-Îmi pare rău,tată,dar este imposibil acest lucru,acum.Se îndreptă spre Cassidy și fără nici un avertisment o înșfăcă de talie și o aruncă pe umărul său.

Cassidy icni într-un mod foarte puțin elegant pentru o doamnă și simți cum o cuprinde amețeala când Michael se întoarse și o porni către ușă.

-King,fă ceva! Ajută-mă! strigă ea.

-Sigur! îndată!King zâmbi și îi deschise larg ușa fiului său.

-Mulțumesc,tată.Vorbim mai târziu.

-Te voi aștepta,fiule.Cassidy începu să-l lovească,dar Michael o strânse cu un brat ca de fier.

-Potolește-te,Cassidy!

-Lasă-mă jos!

-Mai târziu.Când ajunse în dreptul scărilor,Clive și Alvilda tocmai ieșeau din bucătărie.

-Mulțumesc pentru ajutor,Clive! strigă el și porni pe scări în sus.

-Mi-a făcut plăcere! răspunse șeful poliției.Michael continuă să urce scările,fără să ia seama la loviturile pe care i le aplica Cassidy.Deschise ușa dormitorului cu o lovitură puternică și după ce intră o izbi cu piciorul pentru a o închide.

-Nu este amuzant ceea ce faci,Michael! Tot sângele mi-a năvălit în cap.

-Este perfect! Poate că în felul acesta creierul tău v-a începe să funcționeze mai bine.

-Michael! Lasă-mă jos! Acum!

-Dorința ta este o poruncă pentru mine,și spunând acestea,practic,o aruncă în pat.Săltă de câteva ori lucru ce o ameți și mai tare.Regăsindu-și echilibrul se ridică și-și trecu mâinile peste față,apoi prin păr.

-Chiar ai înnebunit de-a binelea? Michael o privea,cu brațele încrucișate pe piept.

-Da,sunt nebun de furie,iubito.De fapt nu-mi amintesc să mai fi fost atât de furios vreodată.

-Îmi pare rău dacă ai avut probleme mari cu Derek.Eu te-am avertizat că m-aș fi putut descurca și singură.Deja ajunsesem la o înțelegere cu Derek.

-Da! Am aflat.A fost o revelație când am aflat că îi ofereai moștenirea ta, idiotului acela.Mă întreb de ce nu ai discutat un lucru atât de important cu mine,mai înainte de a lua hotărârea.Privindu-l mai bine,Cassidy înțelese că Michael era mai mult rănit sufletește decât furios.

-Acesta este motivul pentru care ești supărat. Nu Derek, spuse ea blând.

-E bine că ai înțeles în cele din urmă. Și pentru că ești într-o perioadă de luare a deciziilor majore în viața ta, aș vrea să te rog să primești ca Nougat să fie expediată la ferma mea. Promit că va fi bine îngrijită.

-Vrei să o iei pe Nougat în Montana?

-Este o idee minunată, nu-i așa?

-Da, Michael, minunată! Trebuia să recunoască faptul că acea idee o încânta.

Era extraordinar că Nougat putea să-și petreacă ultimii ani de viață la ferma lui Michael. Acesta respiră adânc și-și lăsă brațele libere, pe lângă corp.

-A fost mai ușor decât mi-am imaginat. Totuși una din problemele ce trebuie rezolvate imediat după ce ne căsătorim este această problemă a comunicării.

-După ce ne căsătorim? Culoarea îi dispăru din obraji. Michael rosti câteva înjurături în barbă și apoi spuse cu voce tare:

-Nu așa am vrut să discutăm acest subiect delicat. Trebuie să-ți fac această propunere la lumina lumânărilor, în acordurile mângâietoare ale muzicii. Dar noi nu am ajuns la restaurant. Vorbele lui reușiră să ajungă la conștiința ei. Cassidy se răsuci și coborî din pat. Se îndepărtă câțiva pași de el pentru că simțea nevoia să pună o oarecare distanță între ei înainte de a discuta un asemenea subiect.

-Cred că glumești, reuși ea să rostească în cele din urmă.

-Nu, iubito! Sunt foarte serios. N-am fost niciodată atât de serios ca acum.

-Este un obicei să te căsătorești după numai câteva zile, cu femeia pe care abia ai cunoscut-o?

-Sincer vorbind, este pentru prima dată când se întâmplă asta! Și ultima!

Speranța și uimirea se luptau în sufletul ei. Dacă ar fi putut să creadă că Michael dorea să-și petreacă alături de ea restul vieții! Dacă ar fi putut să creadă că o iubea!

-Michael! Trebuie să stăm de vorbă!

-Bineînțeles! Și vom sta. Mai târziu.

-Michael! Trebuie să vorbim acum.

-Eu am nevoie mai mult de asta! O prinse în brațe și o sărută cu pasiune.

Adânc. Fierbinte. Cassidy gemea. Ofta. Măinile lui o mângâiau. Dorința se trezea în trupurile lor și aerul vibra în jur. Așteptarea, speranța împlinirii făcea ca inimile lor să bată tot mai tare. Michael se desprinse primul. Respiră cu greu și făcu un efort vizibil să se liniștească. Aroma trupului ei, pasiunea pe care o iradia, făceau să-i fiarbă sângele. Oftă și o privi. În acel moment trebuia să se ocupe de alte lucruri. Apoi putea să se lase pradă pasiunii. Dorința pe care o citi în ochii ei aproape că fu gata să-i schimbe hotărârea.

Cu un geamăt de nemulțumire se depărta de ea.

-Acesta este răspunsul la una din întrebări,șopti el.Cassidy nu înțelegea ce voia să spună.De fapt nici n-o interesa în acel moment.Și totuși întrebă:

-Despre ce întrebare este vorba?

-Dacă mă dorești la fel de mult cum te doresc eu.Izbucni în râs.

-Credeam că din acest punct de vedere nu au existat niciodată îndoieli.

-Simțeam nevoia să-mi amintesc.Această amintire mă va ajuta să trec mai ușor peste următoarele zile,spuse el îndepărtându-se spre ușă.

-Michael? Unde pleci? Ochii ei erau mari și-l priveau cu uimire.

-Trebuie să vorbesc cu King.De ce nu încerci să dormi?

-Nu pleca acum,Michael! Trebuie să stăm de vorbă.

-Vom sta de vorbă mâine dimineață,iubita mea.Dacă rămân acum,nu vom avea șansa să stăm de vorbă.Cassidy rămase cu privirea ațintită asupra ușii.Ridică brațele în sus cu un gest de disperare și se aruncă în pat.

A doua zi dimineață,când Cassidy intră în sufragerie,îl găsi pe King așezat la masă,luându-și micul dejun.Era singur.Ridică capul din farfuria cu ouă și șuncă și zâmbi:

-Bună dimineața,draga mea.Ai dormit bine?

-Dacă jumătate de oră când am închis ochii înaintea zorilor se poate numi somn, da,am dormit bine.

-Una din mândriile soției mele era ca oaspeții noștri să se simtă bine.Din motive pe care nu le cunosc însă,atât tu cât și fiul meu se pare că nu v-ați putut odihni în noaptea care a trecut.Michael m-a ținut treaz până la o oră imposibilă a zilei.

Acum este deja treaz și controlează grajdurile.Cassidy trase unul din scaunele aflate de cealaltă parte a mesei și se așează.Cel puțin King nu avea motive să creadă că insomnia ei se datorase faptului că-și petrecuseră noaptea împreună.

Pentru ea era deosebit de important să știe că ea și fiul lui nu dormiseră împreună în noaptea ce trecuse.

-Simt că-ți datorez scuze,King.Fratele meu vitreg a adus pagube însemnate proprietății tale și este de datoria mea să-mi asum o parte din responsabilitate.

-Nu avem dreptul să ne asumăm responsabilități decât pentru propriile noastre fapte,Cassidy.Indiferent de ceea ce a făcut Derek,nu este vina ta.

-Aș vrea să pot fi de acord cu tine.Nu m-am descurcat grozav în această situație. Dacă i-aș fi oferit lui Derek casa de la început nu ai fi avut o spărtură în tavanul holului de la intrare și nici pagube la grajduri.

-Cred că ești prea severă cu tine însăși.

-Poate.Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că aş fi putut să-l împiedic pe Derek să provoace toate acestea.Domnişoara Gump şi Michael,au fost, amândoi,minunaţi,dar eu am reuşit să le schimb viaţa total,în aceste zile.

-Nu le-a făcut rău.Hai mai bine să vorbim despre lucruri mai plăcute.Cred că ar trebui să-ţi adresez felicitări.

-Pentru ce? îl privi Cassidy uimită.

-În noaptea care a trecut,Michael m-a anunţat că aţi hotărât să vă căsătoriţi.Tatăl tău ar fi fost foarte mulţumit.Cu puţin înainte de a muri,am stat de vorbă cu el şi mi-a spus cât de fericit ar fi fost dacă am fi putut uni familiile noastre printr-o căsătorie.Robert îşi făcea griji din cauza ta.Se gândea că vei rămâne foarte singură după moartea lui.A încercat să treacă sarcina supravegherii domeniului asupra lui Derek şi să-ţi ofere ție un loc în care să te retragi ori de câte ori ai fi simţit nevoia.

-Ai mai vorbit despre acest lucru,referitor la dorinţa tatălui meu de a lăsa domeniul lui Derek.

-El era un reprezentant al vechii şcoli,Cassidy.Era convins că o femeie are nevoie de un bărbat care să-i poarte de grijă.Ar fi fost încântat de căsătoria ta cu fiul meu.Uşa de la intrare se trânti.

-Niciodată n-a fost în stare să înveţe să închidă o uşă încet.Michael,suntem în sufragerie,ridică vocea King.Câteva momente mai târziu apăru şi Michael.Avea haina descheiată şi părul ciufulit de bătaia vântului.Purta o cămaşă albastră şi o pereche de blugi de aceeaşi culoare.La vederea lui,Cassidy simţi cum i se opreşte respiraţia.Se apropie de ea,se aplecă şi o sărută scurt.Văzând că nu are nimic în faţă,pe masă,întrebă:

-Ai luat micul dejun?

-Nu încă.Când se aşeză alături de ea şi îi puse mâna pe coapsă,tresări şi îşi înăbuşi sunetul de uimire ţâşnit din gât.Alvida intră aducând ceai,gogoşi şi cafea pentru toţi.

-Bună dimineaţa.Ati văzut ce soare strălucitor a răsărit? Vom avea o zi minunată.Ce doriţi la micul dejun? întrebă ea turnând ceaiul.

-Eu nu vreau nimic,mulţumesc,spuse Cassidy.Michael mulţumi Alvildei pentru cafea şi se scuză la rândul său.

-Nu am timp să servesc micul dejun în dimineaţa aceasta.Trebuie să plec în câteva minute dacă vreau să prind avionul pentru care mi-am rezervat loc.

Mâna lui Cassidy începu să tremure brusc şi lovi ceaşca de farfurioară împrăştiind ceaiul pe faţa de masă.Încercă să găsească un şervet dar Alvilda îi sări în ajutor.

-Liniștește-te! Aduc imediat altă ceașcă.

-Nu te deranja,domnișoară Gump.Nu-mi trebuie ceai.Privi spre Michael și văzu sclipind luminița de voioșie în ochii lui.Dorea să-i azvârle conținutul unei cești cu ceai direct în față.

-Ți se pare amuzant pentru că sunt atât de neîndemânatică sau ești atât de vesel pentru că pleci? Michael aruncă o scurtă privire tatălui său și se ridică.

-Tată,te rog să ne scuzi.Cred că am de dat câteva explicații.Ne vom retrage în birou.

-Da,ești liber să faci ce vrei.Dar te rog să te grăbești,Michael.Ai un drum lung de făcut până la aeroport.

-Voi reuși să ajung la timp.Hai să mergem,iubito,spuse el și o luă pe Cassidy de mână cu un gest ferm.Cassidy își smulse mâna din mâna lui și porni înaintea lui. Nici nu știa încotro să-și îndrepte furia,împotriva ei sau împotriva lui Michael.

Crezuse în el,dorise să creadă în el când îi vorbise despre căsătorie.Poate că era mai bine că afla în acel moment că Michael glumise.Era mai bine așa decât să sufere mai târziu.În acel moment o durere cumplită,aproape mortală,puse stăpânire pe ea.Intră în birou și se îndreptă spre vitrina în care se afla jocul de șah.Michael închise ușa în urma sa și apoi se apropie de ea.Își așeză mâinile pe umerii ei.

-King nu intenționează să vândă jocul.Mi-a mărturisit în noaptea trecută.

Cassidy ridică din umeri ca și când ar fi vrut să se scuture de povara mâinilor lui.Se îndepărtă câțiva pași de el.

-Deci te poți întoarce liniștit în Montana.

-Nu vrei să afli de ce tata mi-a trimis faxul acela în care spunea că intenționează să vândă jocul?

-Are vreo importanță? Ai aflat ceea ce doreai când ai sosit aici.

-Și nu numai atât,murmură Michael,urmărind-o din priviri cum se îndrepta spre fereastră.Razele de soare străluceau în părul ei și părea că în jurul ei se țesuse o aură strălucitoare.

-King a folosit această amenințare că va vinde jocul pentru a mă aduce aici ca să te cunosc pe tine.

-Adică tatăl tău a făcut un angajament de căsătorie? întrebă ea cu uimire.

-Ăsta era tot misterul.Și i-am spus că aranjamentul lui a funcționat.

-Pentru scurt timp.Acum pleci.Sau ai uitat?

-Vino cu mine,Cassidy!

-Ce spui?

-Nu știi cât timp va dura până mă voi putea întoarce.

Nu vreau să fiu departe de tine nici măcar pentru o zi. Vino cu mine!

Cassidy simți că nu mai poate lupta și ochii ei se umplură de lacrimi.

-Michael nu mai înțeleg nimic. Acum spui că vrei să te căsătorești cu mine, apoi spui că pleci. Acum îmi ceri să merg cu tine. Iar eu acum vreau să te zgâlțâi zdravăn și în minutul următor vreau să...

-Spune, Cassidy, spune ce vrei? o întrebă Michael luându-i fața cu mâinile sale și privind-o adânc în ochi.

-N-are importanță, murmură ea. Își coborî privirea, ca el să nu poată citi toate emoțiile care o răvășeau.

-Iubita mea, un singur lucru are importanță. Știu că totul a venit surprinzător de repede. Știu că ar fi fost mai bine să avem câteva luni la dispoziție pentru a face planuri, pentru a stabili amănunte, dar împrejurările sunt oarecum împotriva noastră. Nu am încredere în nimeni pentru a o duce pe Nougat la ferma mea, ceea ce înseamnă că va trebui să lipsesc câteva zile. Apoi mai sunt și alte probleme pe care trebuie să le pun la punct la fermă, înainte de a putea lăsa totul în grija supraveghetorului pentru o perioadă mai îndelungată. Cred că patru sau cinci zile vor fi suficiente. Aș dori să vii și tu cu mine. Încercă să de desprindă din mâinile lui dar nu reuși.

-Michael, s-au întâmplat prea multe într-un interval de timp atât de scurt! Nu știu ce să mai spun. Nici nu mai pot gândi. Îi îndepărtă o lacrimă apărută în colțul ochilor.

-Nu trebuie să te gândești decât la un singur lucru.

-La care? întrebă ea surâzând.

-La unul singur. Vrei să-ți petreci restul zilelor alături de mine, Cassidy?

Era atât de ușor să spună nu. Dar și da ar fi dorit să spună.

spunea „nu” atunci el ar fi plecat în Montana și nu l-ar mai fi văzut niciodată.

Dacă spunea „da” atunci pierdea tot ceea ce câștigase sperând că el o iubea și că ar fi putut trece peste toate barierele aflate între ei. Făcu pasul cel mare al vieții ei și ridică privirea.

-Greșești, Michael. Mai trebuie să mă gândesc la ceva anume. Te iubesc, Michael.

Uimirea se strecură în ochii lui, dar fu înlocuită uimitor de repede de dorință. O strânse în brațe și îi rosti numele, lipindu-și gura de a ei. O sărută cu pasiunea omului care a pariat ultimul său dolar și a câștigat lozul cel mare. O bătaie scurtă în ușa îl împiedică pe Michael să-i arate lui Cassidy în cele mai mici amănunte ce însemna ea pentru el. Își spuse că avea să se întoarcă în cel mai scurt timp, chiar dacă ar fi fost necesar să închirieze un Concorde pentru a ajunge la ea.

-Pentru că nu vrei, încă, să fii cu mine, rămâi aici cu King.

Trebuie să știi că ești în siguranță cât lipsesc eu.

-Michael? răsună vocea lui King de cealaltă parte a ușii. Trebuie să pleci chiar acum dacă vrei să mai prinzi avionul.

-La naiba! murmură Michael.

-Este timpul să pleci, spuse și Cassidy retrăgându-se din brațele lui.

Citind nesiguranța din privirile ei, Michael înjură din nou. Nu avea de ales, trebuia să plece. Această alternativă nu era pe placul lui, dar se consola cu speranța că atunci când va reveni nimic nu va putea să-i despartă.

Două zile mai târziu, aflat în spatele biroului său de la fermă, Michael, țipa la telefon. La fel procedase și cu o seară în urmă.

-Tată, este caraghios ceea ce se întâmplă! Trebuie să vorbesc cu Cassidy. Seara trecută ai spus că se află la Chartridge pentru a împacheta anumite obiecte pe care vrea să le ia din casă. Te-am rugat să-i spui că am dorit să vorbesc cu ea și să telefoneze la fermă. Dar nu m-a sunat. Acum îmi spui că a plecat la Londra. Ce se întâmplă, acolo? Exasperarea tatălui său ajunsese până la el cu ajutorul liniilor telefonice internaționale.

-Când mi-ai cerut să am grijă de ea nu mi-ai spus că trebuie s-o țin în lanțuri. Este o femeie liberă.

-Da! Dar nu pentru multă vreme.

-Se pare că ea nu înțelege acest lucru. S-ar putea ca situația să nu fie chiar atât de limpede cum bănuiești tu că ai lăsat-o. Michael simți cum stomacul i se reduse la un nod dureros.

-Te rog, tată! Nu am dispoziția necesară să suport glumele tale. Mi-ai explicat de ce m-ai făcut să vin în Anglia în mare grabă. Eu și Cassidy ne vom căsători. Deci ce altceva mai dorești?

-Sunt încântat de rezultatele obținute, Michael. Se pare că cea care nu este încântată de ceea ce se întâmplă este chiar Cassidy.

-Nici eu nu sunt încântat. Încerc să pun totul la punct pentru a putea petrece o adevărată lună de miere. Imediat ce ne vom căsători vom reuși să punem totul la punct.

-Nu mă îndoiesc că vei pune totul la punct, dragul meu. Dar nu eu sunt cel care se îndoiește.

-Mă voi întoarce sâmbătă. Îi dădu tatălui său numărul zborului companiei și ora aterizării.

-Mâine seară voi telefona din nou. Spune-i lui Cassidy să nu mai plece nicăieri. Pot rezista mai ușor dacă-i aud glasul.

-Voi face tot ce voi putea,spuse King.Apoi schimbă subiectul întrebându-l pe Michael despre frații și sora sa.După câteva minute își luară rămas-bun.

Deși soarele apusese,Michael nu aprinse luminile în birou.Convorbirea telefonică nu avusese darul să-i domolească temerile.

Imediat ce ajunsese la fermă începuse să aibă îndoieli.Nu mai era convins că procedase corect lăsând-o pe Cassidy singură,atât de neașteptat.Fusese dornic să pună totul la punct cât mai repede pentru a se întoarce în cel mai scurt timp la ea.Pentru un bărbat care întotdeauna avusese răspunsuri și soluții la problemele vieții se simțea brusc neliniștit și bântuit de o mulțime de întrebări.

Șirul pasagerilor ce treceau prin vama de la Heathrow se mișca incredibil de încet.Michael,neliniștit,își muta greutatea de pe un picior pe altul și geanta de voiaj dintr-o mână în cealaltă.Nu spera să fie așteptat de Cassidy la aeroport.Săptămîma care trecuse de la plecarea lui fusese un coșmar pentru el deoarece nu reușise nici măcar o dată să vorbească cu ea la telefon.Era ca și când mergeau pe marginea unei prăpăstii.Un singur cuvânt rău din partea lui și totul putea să se termine.Când reuși să treacă de funcționarii vămii,își plimbă privirile asupra celor ce așteptau de partea cealaltă a barierei.Văzu câteva femei blonde,dar nici una nu era cea pe care dorea el s-o vadă.Numai bunul Dumnezeu știa cât de mult dorea s-o vadă.Săptămână care trecuse îi păruse un an.

Tocmai se pregătea să plece când văzu o pancardă purtând numele lui.Se îndreptă spre omul care o ținea în mână.Era îmbrăcat cu o uniformă de șofer.

-Eu sunt Michael Knight.

-Vă rog să mă urmați,domnule,spuse el și luă geanta de voiaj din mâna lui Michael.Michael îl urmă fără să pună întrebări.Dacă acesta era aranjamentul lui King,acesta ar fi trebuit să se gândească la o mașină de curse.

Michael nu era dispus să petreacă nici o clipă în plus departe de Cassidy.

Când ieșiră din aeroport șoferul îl conduse în fața unui *Rolls-Royce* alb.

Michael intră în mașină.Așteptă ca șoferul să pună geanta de voiaj în portbagaj și să urce la volanul mașinii.Abia atunci îl întrebă pe șofer cine era persoana care trimisese mașina

-Nu știu,domnule.Michael nu-și dădu osteneala să mai pună alte întrebări mai ales când observă că mașina se îndrepta spre Somerset.Își lovea coapsa cu degetele cu un gest plin de nerăbdare.Când mașina opri în fața unei clădiri pe care o mai văzuse,în Bayswater Road,fiecare nerv al trupului său era întins ca o coardă.Nu mai așteptă ca șoferul să deschidă portiera.Deja urca treptele de la intrare,în fugă,când șoferul strigă în urma sa.

-Geanta de voiaj,domnule!

Michael se întoarse,luă geanta cu un gest grăbit și când își căută banii în buzunar,nasul șoferului se ridică și mai mult în aer,de parcă așa ceva ar mai fi fost posibil.

-Mulțumirile au fost deja primite,domnule.Michael nu mai pierdu vremea discutând cu el în contradictoriu.Urcă treptele câte două o dată și era pe punctul să rupă ușa când auzi un bâzâit și un clic îl făcu să înțeleagă că ușa se deschisese.Câteva momente mai târziu se afla în fața ușii apartamentului 202.Nu pierdu vremea bătând la ușă.Ceva îi spunea că ușa era deschisă,asa că se pregătea s-o împingă cu ambele mâini.

Înainte de a deschide el ușa,aceasta se deschise singură și Michael era gata-gata să cadă,pierzându-și echilibrul.Mâna lui Cassidy îi acoperi gura.

-Nici o vorbă,Michael.Nici un singur cuvânt.Michael încercă să spună ceva dar mâna ei rămase pe buzele lui.

-Nici o vorbă.Ridică mâna făcând un gest care demonstra că se predă.Cassidy îl luă de braț și-l conduse la scaunul cu spătar înalt,obligându-l să se așeze.

-Te rog să stai jos și să mă asculți.Știu că este foarte greu pentru tine să asculți, dar te rog să-ti dai silința.Michael nu știa dacă trebuia să fie furios sau amuzat de primirea făcută de Cassidy.Dacă în locul ei s-ar fi aflat oricine altcineva,poate că s-ar fi înfuriat.Și era convins că dacă s-ar fi îndepărtat de el mai mult de o lungime de braț,atunci în mod sigur s-ar fi lăsat pradă furiei.

O privi cu atenție și observă că era îmbrăcată cu o ținută care pe el îl avantaja. Purta o fustă de culoare verde-kaki,o cămașă asortată și o vestă de culoarea fildeșului.Atât cămașa cât și fusta se închideau în față.Deci pentru Michael nu s-ar fi ivit probleme majore dacă voia s-o scoată din hainele pe care le purta. Ridică mâna din nou și îi dădu cuvântul.

-De când ne-am întâlnit,ai vorbit numai tu.Acum este rândul meu.Am avut la dispoziție șase zile pentru...Michael ridică șapte degete fără să scoată un sunet. Cassidy zâmbi și continuă.

-...șapte zile pentru a mă gândi dacă să mă căsătoresc cu tine sau nu.Este o hotărâre deosebit de importantă,poate cea mai importantă pe care am luat-o vreodată.Am avut în vedere și faptul că nu ne cunoaștem decât de câteva zile și că între căminul tău și căminul meu actual există o distanță considerabilă.Dar ceea ce a îngreunat foarte mult luarea acestei hotărâri a fost faptul că m-am îndrăgostit de tine.Când Michael încercă să se ridice de pe scaun,Cassidy își așeză mâinile în șolduri.

-Michael,ai promis!Se lăsă să alunece din nou pe scaun și ridică din nou mâinile.

-Michael,Michael! în noaptea în care l-ai înfruntat pe Derek,la Chartridge,ai fost

furios pe mine pentru că nu ți-am împărtășit dorința mea de a renunța la casă. În schimb am renunțat să mă supun tuturor planurilor pe care le faci tu. Crezi că este corect?

Deschise gura să răspundă, apoi o închise și clătină din cap în semn că nu.

-Nici eu nu cred că este corect, dar vom mai vorbi despre asta. De fapt, am ajuns la concluzia că toate problemele care mai există între noi pot fi rezolvate în timp. Cu o singură excepție. Michael ridică din sprâncene întrebător și făcu un semn nerăbdător din mână. Cassidy se gândise zile în șir cum să procedeze atunci când Michael revenea la Londra. Organizase totul și repetase fără sentimentalisme. Spusese tot ceea ce dorise să spună. Sosise momentul să pună întrebarea-cheie. Răspunsul lui avea să hotărască soarta ei, fericirea ei.

Se așeză între picioarele lui. Își puse mâinile pe brațele scaunului și se aplecă deasupra lui.

-Tot ceea ce am gândit și am spus se învârtă în jurul unei singure întrebări. De ce vrei să te căsătorești cu mine? Michael continuă s-o privească în tăcere.

Tăcerea lui începu s-o facă pe Cassidy să-și piardă stăpânirea de sine.

Atunci îi trecu prin minte că el încă mai asculta de ordinul ei.

-Acum poți vorbi, spuse ea. Michael nu se grăbi să răspundă. Privirea îi coborî asupra gurii ei, urmărindu-i limba care trecu de câteva ori cu nervozitate pe deasupra buzelor.

-Te rog, Michael! Tot ceea ce ți-am spus nu a fost ușor de rostit. Răspunde-mi! De ce vrei să te căsătorești cu mine?

-Pentru că te iubesc și pentru că nu-mi imaginez viața mea de acum înainte fără a te avea alături de mine?

Cassidy simți nevoia să strângă brațele scaunului cu fermitate pentru a nu se prăbuși. Trăise un moment de mare ușurare. Michael o luă pe neașteptate în brațe și o așeză pe covor. Și făcu ceea ce dorise să facă în cele șapte zile lungi și chinuitoare. O sărută cu lăcomie, lăsând-o să simtă, să înțeleagă dragostea și pasiunea care îi torturau trupul și sufletul. Picioarele ei se depărtară și îl primară între coapsele ei. Michael aproape că își pierdu controlul în fața unei invitații făcută cu atâta naturalețe și naivitate. Își ridică trupul susținându-se pe coate și cu ambele mâini îi cuprinse fața și-i mângâie părul lui Cassidy.

-Speram că știi, că ai înțeles.

-Cum aș fi putut să știu? Mi-ai spus doar că ne vom căsători. Nu ai spus niciodată nimic despre iubire.

-N-am făcut niciodată dragoste cu o femeie așa cum am făcut cu tine. N-ai înțeles nimic din ceea ce simțeam?

-Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.N-ai fost convins că te iubesc până când nu am rostit aceste cuvinte?

-Nu-mi voi cere scuze pentru felul cum m-am comportat cu tine,iubito.Știu că purtarea mea a fost precipitată,dar dacă ar fi fost după cum simțeam eu,am fi putut merge la biserică a doua zi după ce ne-am cunoscut.Avem toată viața înainte pentru a lămuri toate problemele care te îngrijorează.

-De exemplu,unde vom locui?

-Putem petrece șase luni pe an în Montana și șase luni aici.Voi încerca să cumpăr domeniul de la Chartridge dacă tu ai această dorință.Voi face orice numai ca să fim împreună.Ochii ei străluceau de fericire și de dorință.

-Parcă spuneai că avem toată viața înainte pentru a rezolva aceste probleme.

-Îți promit.Cassidy zâmbi și murmură provocator.

-Atunci cred ca este cazul să încheiem discuția și să-mi arăți ce trebuie să facă o soție de fermier.Dorința lui devenea greu de suportat.O ridică și purtând-o în brațe,spre dormitor,spuse:

-Văd că,o dată căsătorit cu tine voi avea mâinile ocupate mereu.Îl sărută și șopti:

-Abia aștept să începem.

Câteva ore mai târziu Cassidy ridică capul de pe umărul lui Michael.

-Mai există o condiție pe care am uitat să ți-o comunic înainte de a ne căsători. Având în vedere tonul ei relaxat și vesel Michael nu se îngrijoră.

-Ce condiție?

-Să-mi spui care e primul tău nume,zise Cassidy,sprijinindu-se în cot și privindu-l de aproape.

-Vei afla în ziua când ne vom căsători.Trebuie să fie scris pe certificatul de căsătorie,spuse el și zâmbi.

-Cred că trebuie să ne gândim la nume de cavaleri și pentru copiii noștri,având în vedere tradiția familiei tale.

-Mai târziu,spuse Michael zâmbind și o rostogoli ușor pe spate.

SFARSIT